

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lindsey Leavitt

İlişki Durumu Karışık

EKSİK
PARÇA

ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Alışveriş: <https://rantey.org>

Çeviren: Birgül Kasap

Lindsey Leavitt

İlişki Durumu Karışık

Bugünlerde hayatım:

1. Sevgilim sağma sanal oyunun birinde bir kızla evli. Yani aldatıldım.
2. Madde 1 yüzünden teknolojiden nefret ediyorum. İyi de bu kadar bağımlıyken onsuz ne kadar dayanabilirim?
3. Büyükanneimin listesi bana Jeremy'yi unutturabilecek mi? Altmışlı yıllarda yaşam ne kolaymış, en büyük hayalin cidden mezuniyet elbiseni dikmek miydi yani büyükanne?
4. Annem neyin peşinde? Büyükanneim niye sürekli meşgul? Peki ya sen, "eski" sevgilimin gizemli kuzeni? Neler oluyor bu insanlara böyle?
5. İçimden bir ses büyükanneimin listesinin görüldüğünden daha zor olduğunu söylüyor. Şimdilik onu duymuyormuş gibi yapmalıyım.
6. Teknolojiyi kullanabilseydim hemen #tb hashtagiyle bir fotoğraf atıp altmışlardan kalma güzel gofre elbisemi herkesin görmesini sağlardım. Tamam, biliyorum, o zaman ne kalırdı ki?

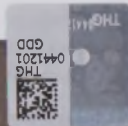
ikiA ikiA
22 00E

/ekslkparcayaylnarl

/ekslkparcayaylnarl

Leavitt'in incelikli kitabı, anlayış ve eğlenceli ters köşeleriyle, okuyucuların arka çıkacakları ve güvenecekleri alışılmadık karakterlerle doludur.

Publisher's Weekly

Nükteli ve hızlı tempolu, roman, asabi ve biraz da sinirli asıl karakterin bakış açısından anlatılır. Okuyucuları güldüren ve teknolojik aletlerini bırakmayı düşündüren çağdaş bir aşk romanı.

Children's Literature

Çok farklı iki çağın benzerlik ve farklılıkları okuyucuların ilgisini uyandıracak; ancak sayfaları çevirmeye devam etmelerini sağlayan, karakterlerarası ilişkiler olacak.

Booklist

Çabucak okuyacağınız eğlenceli bir kitap, kadın edebiyatına büyüleyici bir katkı.

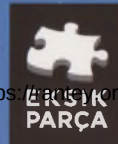
School Library Journal

İlişki Durumu Karışık

Lindsey Leavitt

*Seni
sevmek
listemde
yoktu.*

**Birine güvenip
güvenemeyeceğini öğrenmenin
en iyi yolu ona güvenmektir.**

Ernest Hemingway

Eksik Parça Yayınları

İlişki Durumu Karışık
Lindsey Leavitt
Orijinal Adı: Going Vintage
Copyright © 2014 Lindsey Leavitt

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Birgül Kasap**
Editör: **Saide Tokuç**
Redaktör: **Burcu Terzioğlu**

Kapak Görseli: **Elisabeth Ansley / Trevillion Images**
Kapak ve Sayfa Tasarımı: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173
MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Ocak 2017
ISBN - 978-605-9442-30-5

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, The Greenhouse Literary Agency Limited aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55
<http://ikiayayincilik.com.tr>
<http://www.facebook.com/eksikparcayayinlari>
<http://twitter.com/eksikparcayayin>
www.eksikparca.com

Lindsey Leavitt

İlişki Durumu Karışık

Güçlü ol ya da en azından zayıf olma.

Çeviren: Birgül Kasap

Ücretsiz PDF EKSİK PARÇA vi - <https://rantey.org>

Rachel'a

*"Kız kardeşler, kız kardeşler, birbirine böylesine bağlı kardeşler
yoktu..."*

(Günün birinde bu şarkının¹ devamını öğreneceğiz.)

1 Türkçeye *Eğlenceler Oteli* (*White Christmas*) adıyla aktarılan 1954 ABD yapımı romantik müzikal komedi filminde yer alan Irving Berlin'in *Sisters* adlı şarkısı. (ç.n.)

*“Aşkını yitirdiğinde kalbinde bir pencere açılır
Herkes görür dört bir yana savruluşunu
Ve de esen rüzgârı”¹
—Paul Simon*

1 *Graceland* adlı şarkının sözlerinden. (ç.n.)

Bölüm 1

Jeremy'yle oynasırken onun dikkatini dağıtıp ondan biraz uzak durabileyim diye söylediğim şeyler:

1. Tuvalete gitmem gerek.

2. Aaa, sana söylemiş miydım? (Daha önce olmuş komik bir şey ekle.) Ama bu, Jeremy'nin "bu an"ın yanı sıra başka şeyler de düşündüğümü anlamaması için gerçekten ilginç bir şey olmalı. Elbette başka şeyler de düşünüyorum çünkü öpüşürken aklım devre dışı kalmıyor. Bir keresinde annem, erkeklerin beyinlerini kapatıp vücutlarının belirli bölümlerini harekete geçirdikleri için dikkatli olmamı tembihlemişti bana. Bu, çok iğrenç bir şeydi. Şimdi bundan söz ettiğim için özür dilerim.

3. Acıktım.

4. Bir keresinde işler ciddi bir hayli şehvetli bir hâl alırken bir molaya ihtiyaç duyduğumu söylemiştim ve Jeremy bunu yanlış anlayıp ilişkimize ara verelim dedimi sanmıştı. Jeremy ne kadar üstelerse üstelesin -ki bir araya geldiğimiz her seferinde, yani her gün, böyle oluyor- çok net sınırlarım olduğunu bilir. Dolayısıyla bunun ne kadar yorucu bir hâl aldığını hayal edebi-

lirsiniz. Annem şöyle demişti bir keresinde de: “Biriyle olduğunda kendinden bir şeyler verirsin ve birlikte olduğun kişi bu şeyi ya da en azından bu şeyin bir parçasını temelli alır.” “Bir şeyler” derken annem “bekâret”i kastetmiş olabilir ama bundan hâlâ emin değilim.

Sonunda yeniden yakınlaşarak işleri tatlıya bağlamıştık Jeremy’yle. Muhteşemdi ama gerçekten tuvalete gitmem gerekiyordu ve Jeremy’nin onu ebediyen terk ettiğimi düşünmediğinden emin olur olmaz aynı şeyi tekrar etmek zorunda kalmıştım.

Bu sefer üç numaralı bahaneyi kullanıyorum. Bunun nedeni biraz aç olmam, biraz da diğer bahaneleri bu hafta ikişer kez kullanmış olmam. Her geçen hafta, şehvet dolu anlarımızı sonlandırmak için daha sık bir bahane kullanmam gerekiyor gibi görünüyor ama gitgide daha az bahane kullanıyorum.

Jeremy’nin yatak odasında ders çalışıyor olmamız gerekiyor aslında şu anda. Annemle babam, Büyük Beyzbol Ligi biblo koleksiyonumu (yirmi üç kafası sallanan sporcu ve sayı tablosu) gururla göstermek veya ders çalışmak için bile bir erkeği odama almama asla izin vermezler. Bu kuralı ebeveyn olmaktan kaynaklanan bir bilgelikle koymuş olmalılar çünkü Jeremy’nin odasında ders çalışmak hemen hemen her zaman oynaşmanın yerine geçen bir şifre. Aslında yaptığımızı söylediğimiz çoğu şey oynaşmanın yerine geçen bir şifre. Azmış tipler olduğumuz algısına kapılmayın ama. Bazen onun arkadaşlarıyla takılıyoruz, sinemaya ya da Anaheim Ducks’ın hockey maçlarına, bazen de sahile gidiyoruz. Her şeyin bir şifre olarak kullanılması; Jeremy’nin öpüşmekten gerçekten hoşlanıyor olması, onun gerçek anlamda ilk erkek arkadaşım olması ve yapmaya başladığım (ve yapmaktan vazgeçtiğim) çeşitli aktiviteler arasında bir

yıllığa yazılamayacak olan aktivitenin aslında en eğlenceli olan aktivite olması sadece. Dolayısıyla baş başa kaldığımızda birbirimizin yüzünü öpüp duruyoruz.

Romantik bir şekilde elbette.

“Ciddi misin? Aç mısın gerçekten?” diye soruyor. “Pizza Hut’tan sonra bile mi?”

“O öğlendi.”

“İki dilim pizza yedin.”

“Üç.” Elimle mideme vuruyorum. “Haklısın. Bu vakte kadar kurt gibi acıkmış olmam gerekir.”

Jeremy bacaklarını çift kişilik yatağının kenarından sarkıtıp sallıyor. Yatağında hâlâ sanki on iki yaşından kalmış spor desenli nevresimi var. Ben de doğrulup sonbahar gardırobumun seksenlerin koleji modasından oluşmasına karar verdiğimde geçen ay kilisenin yardım kermesinden almış olduğum kazağımın yakasını düzeltiyorum. Gerçi, beni kaşıntıran baklava desenli çirkin yüksek belli etekler bu fikri yeniden değerlendirmeme neden olmuştu. Üstelik diz boyu çorapların da bir faydası yoktu.

“Ne istersin?” diye soruyor Jeremy.

“Cips ve krem peynirli salsa sos. Salsa sosu az, krem peyniri çok olsun ve orta ya da daha acı sos kullanıyorsanız bir bardak da süt.”

Jeremy alnına düşen koyu renk saçlarını eliyle geriye doğru atıp düzeltiyor. *Saç Hareketi* diyorum ben buna. Ne kadar taranırsa taransın ya da ne kadar saç bakım ürünü kullanılırsa kullanılsın hiçbirisi Saç Hareketi’nin yarattığı bu çekiciliği sağlayamaz. Benim dışımda hiç kimse de bunu böyle algılayamaz. “Yemin ederim, hafta sonları tüm güreş takımının yediğinden daha fazlasını yiyorsun.”

“Dört gün sağlıklı, üç gün serbest beslenme. Tanrıların diyet programı bu.”

“Tanrılar, Etine Dolgun pizzaya ellerini bile sürmezler. Peppero-

ninin içinde ne olduğunu biliyor musun sen?"

"Bana şişman mı diyorsun yani?"

"Katiyen." Uzanıp göbeğime ufak bir çimdik atıyor. "Güzel olduğunu biliyorsun. Her parçanı seviyorum."

Öyle bir gülümsüyor ki tüm parçalarımı o anda Jeremy'ye vermek istiyorum. Daha önce molaya ihtiyaç duyan ben olmama rağmen, onu öpüyorum. Güzel olan Jeremy. Böyle günleri -ikimizden başka hiç kimsenin olmadığı, birbirimizin ne düşündüğünü zaten biliyor olduğumuzdan konuşmak zorunda olmadığımız günleri- seviyorum.

Jeremy beni nazıkçe geriye itip "Niye ödevimizi yapmaya başlamıyorsun?" diyene kadar beş dakika daha öpüşüyoruz.

"Yani *senin* ödevini." diyorum. "Ben felsefe dersi almıyorum bile."

"Ama makaleyi yazan sen olduğuna göre bu artık ikimizin ödevi."

"Hep bir erkekle bir makale yazmak istemişimdir zaten!" Elleri mi çırpıyorum. "Buna Hunter diyelim mi? Gazeteci Hunter mesela. Ya da Makale Yazarı Hunter diyelim de şu Paperboy adlı oyundaki gazete dağıtan çocuklarla karıştırılmasın bizim Hunter. Ona bir kazak öreceğim, utanacağı bebeklik fotoğraflarını çıktığı kızlara göstereceğim ve futbol maçlarında çığlık çığlığa bağıracağım."

Jeremy gözlerini dikip sanki dünyadaki herkes bana böyle baksa bile bu asla kadınlara mahsus gizemlerimi çözmeye yetmeyecekmiş gibi, dikkatle bana bakıyor. Bana böyle bakmasına bayılıyorum. "Seni bazen hiç anlamıyorum."

"Hiçbir zaman anlamıyorsun!" diye bağırıyorum ardından. Kadınlık gizemi de buraya kadarmış.

Komik olduğunu düşündüğüm bir şey söylediğimde Jeremy gülmeyince ya da yaptığım espriyi anlamadığında bundan nefret ediyorum ve acaba bende mi bir sorun var diye merak ediyorum. Hatta bazen küçük kız kardeşim Ginnie'ye bu espriyi mesaj atıyorum ve yüzde 34'ünde de Ginnie "Sen bu gezegendeki en komik insansın!"

yazıp –ki bu basit bir “HAHA”dan milyonlarca karakter fazlası-bana geri mesaj atıyor. Gerçi bunun nedeni, Ginnie’nin kız kardeşim olması olabilir. Jeremy’yle bir yıldan fazladır birlikteyiz ve bunun en azından nezaketen gülmeyi garantilemesi gerekir, değil mi?

Bu teorimi sınamak için Ginnie’ye Hunter’la ilgili mesaj atıyorum ve Ginnie daha bir dakika bile geçmeden bir mesaj atıp dehamı onaylıyor. Anında tatmin edilmeyi seviyorum. Telefonumu en son bir saat önce kontrol ettim. Dolayısıyla birkaç mesajı yanıtlamam gerekiyor. Aslında çok fazla şey yazacak değilim. Sadece, şu an Jeremy’yle birlikte olduğum için daha sonra detaylı yazacağımı söyleyeceğim. Bunu yazmak hoşuma gidiyor. Bu benim Jeremy’nin olduğumu, Jeremy’nin de benim olduğumu söylüyor çünkü. Satır aralarında bir aidiyet okunuyor yani. Bu, Jeremy’yle çıkmaya başlana kadar Orange Park Lisesi’nde hissetmemiş olduğum bir duygu.

Sonra Jeremy’nin döner koltuğuna kurulup başım dönene kadar fırıl fırıl dönüyorum. Ben Jeremy’nin felsefe ve kimya ödevlerine yardımcı oluyorum, o da bana İspanyolca ve tarih çalıştırıyor. Benden daha iyi notlar alıyor ama bunun nedeni muhtemelen zekâ değil çaba. Böyle dediğimi ona söylemeyin sakın.

Kant’ın ahlak felsefesiyle ilgili ne düşünmem -pardon, *Jeremy’nin* ne düşünmesi- gerektiğine yardımcı olacak makaleler bulmak için Jeremy’nin bilgisayarına tıklıyorum. Jeremy’nin Friendspace profil sayfası çıkıyor karşıma. Jeremy’nin bacaklarını tutarken çekilmiş fotoğrafını görünce gülümsüyorum. Kuzeni Oliver da kollarımdan tutuyor. Geçen mart on altıncı doğum günümde beni havuza atmak üzerelerken çekilmiş bir fotoğraf bu.

Oliver hakkında pek bir şey bilmiyorum ama zaten kim iyi tanıyor ki onu? Sanırım bu gizemli yalnızlık, imajının bir parçası. Fotoğrafın çekildiği o gece bana doğum günümü kutlayan bir kartla Outback Et Lokantası’ndan yirmi dolarlık bir hediye çeki verecek kadar

nazik *davranmıştı*. Outback, ha? Bu, kuzeninizin kız arkadaşının gözüne girmenizin yolu işte. Jeremy ise Santa Ana'daki bir rehinci dükkânına babam için bir şey satarken gördüğümüz yakut yüzüğü hediye etmişti bana. Hikâyesi olan mücevherleri, bu eşyalarını para karşılığı rehine bırakan kişilerin hazin hikâyeleri bile olsa severim. Parmağımdaki yakut ısınana kadar yüzüğü okşuyorum.

Jeremy'nin profil sayfasındaki "Neler Oluyor?" bölümünü "Kız arkadaşım Mallory bir tanrıça" diye güncellemek gibi hoş bir şey yapmayı geçiriyorum aklımdan ama Jeremy böyle "hoş şeyler"e pek bayılmaz. Tam sayfayı kapatmak üzereyken Jeremy'nin dün akşam saat dokuzda çevrimiçi olduğunu görüyorum.

Bu da... Aaa!

Jeremy'nin dün akşam dokuzda basketbol oynuyor olması gerekiyordu.

Ben öyle gizli anlamlar bulmak için erkek arkadaşının tüm mesajlarını okuyan ya da yıllığındaki yazıları tarayan o takipçi kız arkadaşlardan değilimdir aslında. Ama şu anda gerçeğin saklı olduğu yok, tam önümde duruyor. Eğer Jeremy serbest atış çizgisi üzerindeyken Friendspace'e girmemişse bana yalan söylemiş olduğu gün gibi ortada.

Niye?

Daha soruyu sormadan yanıtını biliyordum aslında.

Bunun nedeni Otantik Yaşam.

Bu, Friendspace'deki şu oyun. Size benzeyen bir karakter yaratıp sanal arkadaşlar ediniyor ve kendinize bir meslek seçip kendi kurmuş olduğunuz evi dölüşöyorsunuz. Bu arada da hayali köpeğinizi kanepenize çıkışını yapmasına engel oluyorsunuz. Tatil paketleri, spor takımları ya da ebeveynlik seçenekleri var. Bazı seviyeler kullanıcıya fantastik dünyalar yaratma fırsatı tanıyor. Yani, hep alışveriş yapmaktan ve olimpiyatlarda curling dalında altın madalya kazan-

mak için yarışmaktan hoşlanan savaşçı bir goblin prenses olmak istemişseniz buna şans veriyor bu oyun.

Otantik Yaşam çok daha eğlenceli bir oyundur muhtemelen. Ben hiç bulaşmadım bu oyuna. Bu furyaya kapılan tek kişi Jeremy değil, internet üzerinden oynanan oyunlar arasında yeni moda bu oyun ve ünlü kişilerin bile profilleri var. Herkeste bir internet hastalığı var. Dolayısıyla orada burada birkaç dakika takılmayı anlayabilirim ama Jeremy çok fazla takılıyor bu oyuna. Bazen Friendspace bildirimlerinde Jeremy'nin bu oyuna ne zaman girdiği çıkıyor karşıma ve hep tuhaf saatlerde girmiş oluyor. Birlikteyken bazen "e-postalarını kontrol etmek" için sızıyıyor ortalıktan ama bu anlarda bu aptal oyuna takıldığını biliyorum.

Tek bir geri tıkla Jeremy'nin Otantik Yaşam dünyasına giriyorum. Bu oyunu oynadığını bilmeme rağmen, onun alanını daha önce hiç *görmemiştim* aslında. Arka planını siyah ve gümüş rengi olarak tasarlamış ve sayfaya diğer sanal insanların ve mekânların resimleri yayılmış. Jeremy bir yerde Rushmore Dağı'na yaptığı hayali seyahatte, bir yerde aya Amerikan bayrağı dikeyyor, bir yerde... Bir yerde bir kızla birlikte. Resimlerin çoğunda bu kızla. BubbleYum'la. Kızın oyundaki karakteri kıvrıkcık kızıl saçlı ve üzerinde de bir çeşit siyah korse var. Elinde de altın bir lakros sopası tutuyor.

Jeremy'nin profil resminde bile yanında, elini tutuyor. Jeremy'nin profil resmi aynen kendisi: Koyu renk saçlar, kaslı bir vücut. Üzerinde kırmızı bir ejderha olan bir karate giysisi giymiş. Kolunda da "Muhteşem Asyalı" yazıyor.

Asyalı kısmı, baba tarafından dolayı yarı yarıya doğru ama muhteşem kısmından şüphe etmeye başlıyorum. Karate, ha? Jeremy'nin bir judo vuruşu bile yapabileceğini sanmam. Hep insanların hokeyi onun sevdiği kadar çok sevdiği Kanada'ya taşınmak için Kaliforniya'yı terk etmek istediğini söylemesine rağmen sanal hayatta ni-

Çin Greenwich Köyü'nde asansörsüz bir binada yaşıyor olduğuna dair hiçbir fikrim de yok. Deriyle kaplanmış o lakros karikatürü kolundayken Jeremy'nin sanal âlemde nerede yaşıadığı kimin umurunda ki zaten?

Düzmece sık kullanılanlar listesinden bir kelime beliriveriyor. *Evli*. Bir anlığına, kısacık umut dolu bir saniye boyunca, Jeremy'nin beni Bizarro Dünyası'na taşıdığını düşünüyorum ve gururum okşanıyor. Ama sonra anlıyorum ki söz konusu olan BubbleYum.

Erkek arkadaşım beni sanal bir eşle aldatıyor.

Bölüm 2

Jeremy'nin (Sahte) Profil Bilgisi

EVLİ

Greenwich Köyü, NY'de yaşıyor

Mesleği: Profesyonel Portre Ressamı ve Serbest Grafik Tasarımcı
Karatede Siyah Kuşak

En sevdiği film: Dövüş sanatlarıyla ilgili her şey

En sevdiği müzik: Techno

Seviye: İleri Düzey Yaşamcı

Bir tıkla Jeremy'nin hesabını kullanarak şu BubbleYum kişisiyle konuşabilirim ama korseli karısından gelen e-postalarla dolup taşan gelen kutusu beni bundan alıkoyuyor. Mesajlara tıklamadan önce bir dakika duraksıyorum. Bunu okumak istiyor muyum? Elbette hayır. Elbette evet.

Kelimeleri kaydırırken ellerim titriyor: Sırlar, itiraflar, korkular. Şok denen şey böyle bir duygu mu yani? Sanki bedenimden çıkmışım ve bu anı dışarıdan izliyorum ama bu an bana ait değil, bunları bir başka kıza söyleyen *benim* erkek arkadaşım değil gibi geliyor. Bunu başka bir yerde, belki de bilgisayarın karşısındaki zavallı kız haricinde bunun olacağını önceden anladıkları için gözlerini devi-

rerek bakan bir salon dolusu insan için oynatılan bir filmde, başka biri yaşıyor gibi.

Fakat bu anı yaşayan benim. Bu, *bana* oluyor. Bu olan gerçek, bu aptal oyundan katbekat daha gerçek. Dünyayı sarsacak bu anı, bir palanın bile zihnimden söküp atamayacağı kadar bilincime kazıya-na dek mesajları okumaya devam ediyorum.

Bubs,

Bugün seni özledim. Yeni profil sayfan da beni çok mutlu etti. Eklediğin fotoğraflarımızın hepsini çok beğendim, güzel görünen bir çiftiz biz. Markette bir şarkı çalıyordu. James Taylor'dır belki, kim bilir. Eskileri bilmem pek. Ama şöyle diyordu, "Keyifsizsem ya da aptalca bir oyun canımı sıkmışsa, ruh hâlimi değiştiren hep o oluyor." Bebeğim, benim için ne ifade ettiğini anlatmaya kelimeler yetmez. Ha! Bunun kulağa sıradan geldiğini biliyorum ama gerçek bu.

Minik köpeğimiz kocaman yaşlı bir köpeğe dönüşüyor gibi görünüyor. Ona şu pahalı köpek mamasından vermeyi bırak artık, hahaha! Bu gece resim atölyesinde biraz daha fazla zaman geçirmem gerekecek. Belki sen de gelip beni resim yaparken izlersin? Belki de senin bir resmini yaparım. Nü çalışmaya başlamak istiyorum.☺

—MA

Jeremy, yani, MUHTEŞEM,

İnternette baktım. Kesinlikle James Taylor'ın şarkısı bahsettiğin. Daha modern marketlere takılman gerek.☺ Seni düşünmem neden olan tüm şarkıların cidden sert, yoğun ritimleri var. Bu, güzel bir aşk şarkısını sevmemek anlamına gelmiyor tabii ama sen bundan daha farklısın. Daha cesur. Ve nü çalış-

malar, ha? Dinliyorum.☺

Snoopdoggie konusunda üzgünüm! Ama bana öyle baktığın-
da ona hayır diyemiyorum ki. Ve çöpü döktüğün için de teşekkür
ederim. Buralardaki en iyi koca sensin.

Başka ne seni düşünmeme neden oluyor, biliyor musun?
Her şey. Keşke bilgisayarın içine girip sonsuza dek orada ka-
labilseydim.

Sevgiler,

Yum

Her şey. Buradaki her şey, kablolarla bağlı bir kutu içindeki bu
kıza benim erkek arkadaşımı hatırlatıyor. Jeremy'yi düşünüyor ve...
Jeremy de onu düşünüyor. Buna nasıl cüret ederler! Her ikisi birden.

Bütün mesajları okumuyorum. Bir sürü mesaj var ve be-
nim yeterli zamanım yok. Üstelik, gördüğüm kadarı bile midemi
bulandırmaya yetti. Yazışmalar müstehcen değil ve ruh hastası
birinin fetiş fantezilerini de içermiyor. Daha da kötü. *Her şeyden*
bahsediyorlar. Günü -hem birlikte yarattıkları sanal hayattaki hem
de gerçek hayattaki gün- nasıl geçirdiklerinden söz ediyorlar. Ama
Jeremy'nin GERÇEK kız arkadaşının lafı bile geçmiyor. Bu alternatif
dünyada görünmezim ben.

Pizza Hut'ta pizza yemek iyi bir fikir değil gibi geliyor birden.
Jeremy'nin makalesini yazmayı kabul etmek de iyi bir fikir değil. Bu-
rada onun odasında olmak, "Mallory"siz fantezi dünyasını kurmak
için her gün oturduğu sandalyede dönmek kendimi salağın tekiymi-
şim gibi hissetmeme neden oluyor.

Kulaklarımda şu büyük soru çınlayıp duruyor: Niçin buna ihti-
yaç duydu?

Beynimi kemirip duran diğer soru ise: Niye ona yetmedim?

Sonra da kabarıp duran bir akıntı hâlini alıyor her şey beynimde;

onunla yaşadığım her bir etkileşim, her bir öpüşme, her bir şaka, her bir gerçek titrek birer soru işaretine dönüşüyor.

Jeremy'nin gerçek e-posta hesabına girmem, telefonundaki tüm mesajları okumam mı gerekiyor?

İlişkisi olan birine yanaşmaya çalışan bu kız da kim? Hatta bu kız Jeremy'nin bir ilişkisi olduğundan haberdar mı?

Bu hayali bir şey mi yoksa gerçekten bir şey var mı aralarında?

Yakınlarda bir yerlerde mi yaşıyor bu kız? Gizli bir buluşma yerleri var mı?

İğrenç! Sanal evliliklerinin ilk gecesinin gereğini siber ortamda mı yerine getirdiler?

Nasıl olur da bir kız, ister gerçek olsun ister sanal, ister yakın olsun ister uzak, Jeremy'yi benim tanıdığımdan daha iyi tanır? On üç aydır birlikte olduğum çocuğu, *hâlâ* âşık olduğum çocuğu nasıl olur da benden iyi tanır?

"Acısız salsa sos." Jeremy koltuğunun altına cips paketini sıkıştırmış; bir elinde salsa sos, diğerinde de bir kutu diyet kolayla kapının ağzında duruyor. "Ve sakız da getirdim sana. Sonrası için yani."

Tabii. Çünkü ben bunları yedikten sonra biraz daha oynamak istiyor.

Jeremy bulunduğu yerden bilgisayarın ekranını göremediği için, ani bir kararla Otantik Yaşam'ın açık olduğu pencereyi küçültüyorum ve ekranda sadece boş bir Word belgesi kalıyor. Bedenimden çıkmış, sanki her şeyi süzülürken ya da yavaş çekimde hareket ederken izliyormuşum hissime *hâlâ* şaşırmış bir hâlde masadan kalkıp Jeremy'ye doğru yürüyorum. Bu bile nasıl gerçek olabilir ki? Jeremy'den getirdiklerini alırken *hâlâ* titremekte olan parmaklarımın onunkilere değmemesine dikkat ediyorum. "Teşekkürler." diyorum. Bu kelime bile zar zor çıkıyor ağzımdan.

Yatağının üzerine oturuyor. Bir cips ısıyorum ama çiğnemi-

yorum ısırdığım parçayı. Dolayısıyla da yutarken boğazımı acıtıyor.

“Herbert’la ilgilendin mi?” diye soruyor.

“Herbert da kim?”

“Makalemiz.”

“*Hunter*.” Sesimin tiz çıkmasına engel olamıyorum. “Adını anımsayacak kadar bile önemsemiyorsun.”

“Tamammmm.” Yüzüne düşen saçını eliyle geri doğru itiyor. Şu tapılası, yumuşak Saç Hareketi... Bu harekete bayılıyorum. Bundan nefret ediyorum. “Ona bu kadar bağlanmış olduğunu bilmiyordum.”

“Bazı insanlar sadakate hâlâ değer veriyor.” diyorum.

“Hâlâ felsefe ödevimden mi bahsediyoruz?”

“Öyle mi yapıyoruz?” Şimdi Jeremy’yle yüzleşmemin tam zamanı. Bedenime iğne gibi batan tüm soruları sormalıyım. Hem de doya doya sormalıyım ama onun bahanelerini duymak ya da sinirlendiğini, endişelendiğini ve savunmaya geçtiğini görmek de istemiyorum. Ya da karşımda soğukkanlı bir tavır sergilemesi daha da fena olur. Ya karşımda duran Bay Süper Soğukkanlı ve Sakin, Öğrendiğine Memnun Oldum, En İyi Böylesi ise ne olur?

Bildiğimi bilmesini istiyorum ama hiçbir detay öğrenmek istemiyorum. Ortada öğrenilecek bir şey olmasını istemiyorum.

“Canın şimdi bunun üzerinde çalışmak istemiyorsa bana yarın büyükannenin evini topladıktan sonra e-posta atabilirsin.” Jeremy, sanki e-postalar bir ilişkinin mahvolmasına aracılık eden bir şey değil de günlük iletişim aracıymış gibi gayet sıradan bir şekilde *e-posta* deyince kalbim duracak gibi oluyor.

“Belki öyle yaparım.” diyorum belli belirsiz bir şekilde.

Tek bir anı hareketle beni kendisiyle birlikte yatağın üzerine atıyor Jeremy. Sadece birkaç dakika önce arzuyla yanan tenim, Jeremy’nin dokunuşundan ötürü buz kesiyor bu sefer.

“Eee, ne yapacağız öyleyse bütün öğleden sonra?” diyerek

sırıttıyor.

Elimi sıkıp tırnaklarımı avcuma geçiriyorum. Onun bana bu kadar yakın olması midemi bulandırıyor, bu yabancından iğreniyorum. “Süt istiyorum.”

“Ne?”

“Süt. Süt getirmedin.”

Jeremy, belimi okşuyor. “Salsa sos acılıysa süt istediğini söylemiştin.”

“Fikrimi değiştirdim.” Kendimi Jeremy’den geri çekiyorum.

“Bu konuda çok iyisin.”

Sen de öyle.

Jeremy ayağa kalkıyor. “Hemen döneceğim. Başka bir şey?”

Hayır anlamında başımı sallıyorum. Jeremy’nin bana ne istediğini sorması, her şeyi sunması Rushmore Dağı’na yaptığı sanal yolculuktan daha sahte. Beni önemsemiyor. Onun için herhangi biriyim ben. Modern olmayan (kim *modern* der ki?) bir markette bir James Taylor şarkısı duyduğunda düşündüğü ben değilim.

Jeremy odadan çıkar çıkmaz bilgisayarının başına geri geçiyorum ve sayfayı görünce yine bir acı dalgası kaplıyor bedenimi. Bir parçam bu sayfadaki bilgilerin ortadan yok olacağını ummuştum. Haritanın üzerinde duran küçük oku yakınlaştırarak Jeremy’nin “dünya”sına giriyorum. Sahte Jeremy, New York’taki yatak odasında eşinin seçmiş olduğunu düşündüğüm yatak örtüsünün serili olduğu yatağına uzanmış müzik dinliyor. Belki de birbirlerine aptal şarkı sözleri fısıldasınlar diye eşinin gelmesini bekliyordur.

Bir kitaba tıklayıp kitabı sanal Jeremy’nin kafasına fırlatıyorum. Kafası kanamaya başlıyor. Gülüyorum. Bu oyun bağımlılık yapıyor.

Ama yeterli değil bu. Onun beni incittiği kadar incitmek istiyorum onu.

Hesap ayarlarına tıklayıp uygulamalar listesine geliyorum. Otan-

tik Yaşam'ın birden çok versiyonu var ama bunların hepsini silecek vaktim yok. Sorun değil gerçi. Asıl istediğim, Jeremy'nin burada olduğumu bilmesi. *O kızın* burada olduğumu bilmesini istiyorum.

Jeremy'nin BubbleYum'la olan profil resmini bizim havuz kenarında çekilmiş olan fotoğrafımızla değiştiriyorum. EVLİ kısmını silip KARIŞIK yazıyorum. *Karışık* yeteri kadar doğru olmadığından, gerçekten can evinden vurmak istediğimden, Otantik Yaşam sayfasından çıkıp Friendspace'in ana sayfasına geliyorum, yani gerçek Jeremy'ye. "Neler Oluyor?" kısmını daha önce düşündüğüm gibi hoş bir şekilde güncellemek yerine şöyle yazıyorum bu bölüme:

JEREMY MUI YALANCI BİR DİNGİLDİR.

Her şeyi çok güzel özetliyor bu.

Ben daha döner koltuğu geri itip Jeremy'nin odasından koşarak çıkmadan bu güncellemeye yapılan ilk yorum bir çın sesiyle düşüyor sayfaya. Bir saniye içinde aşağıya inip şaşkın Jeremy'nin yanından hızla geçiyorum. Bir an elindeki süt bardağını kapıp suratına indirmek geçiyor içimden ama kapıyı çarpmak gibi daha eski moda bir yöntemi tercih ediyorum.

Kapının çıkardığı ses, ne demek istediğimi anlatmama yetecek kadar yüksek değil yine de.

Bölüm 3

Büyükannemin tüm hayatını toparlarken ilgimi çeken altı şey buluyorum:

1. Büyükbabamın Oakland'da bir markette çalıştığı zamanlardan kalma, büyükbabama ait eski bir kart.
2. Deri askısı olan hantal bir fotoğraf makinesi. Çalışmıyor ama çok güzel bir aksesuar olur.
3. Ellilerden ya da altmışlardan kalma, gofre kumaştan muhteşem bir elbise. Bu giysinin yeni bir yuva ya ihtiyacı var. Sevgili elbise, Mallory'nin dolabıyla tanış.
4. Düğüm olmuş gümüş bir zincirin ucuna takılı turkuaz bir yüzük. Bunun büyükannem için bir anlam ifade edip etmediğini sormam gerekecek çünkü onun için önemli bir şey değilse bunu istiyorum.
5. Listelerle dolu defterler.
6. İçinde tek bir listenin bulunduğu özel bir defter.

Cuma akşamı babamla sahil şeridinden büyükannemin San Luis Obispo'da bulunan evine doğru arabayla yaptığımız üç saatlik yolculuk boyunca Jeremy'nin felsefe ödevini yapmıyor olduğumu söylememe gerek yok sanırım. Artık-eski-erkek-arkadaşım-olduğundan-oldukça-emin-olduğum kişiden gelen on çağrının hiç-

birini yanıtlamıyorum. Hiç şüphesiz Jeremy'nin dingilliği ile ilgili bi'dirimimi gördükleri için beni arayan arkadaşlarımdan ve kız kardeşimden gelen milyonlarca aramayı da duymazlıktan geliyorum. Yaşadığım bu olay, lisenin dedikodu döngüsünün dışında kalmak istememe neden oluyor. En azından hafta sonu boyunca böyle bir detoks istiyorum.

Cumartesi günü Jeremy'nin bilgisayarını, bir çekiç ve bir Şirin içeren mutlu bir rüya görerek saat on bire kadar uyuyorum. Rüyamdaki çekici olan Şirin'di. Rüyamda bu gayet mantıklı gelmişti.

Büyükannemin hayatını kolilemek üzere işe koyulalım diye uyandırıyor babam beni. Büyükannem çoktan Newport Beach'te şık bir emekli evine taşındı bile. Newport Beach, trafik yoğun olmadığında, Orange'dan sadece yirmi dakika sürüyor. Büyükannemin yakınlarda olacak olmasına memnunum ama kent merkezindeki, verandalı ve mor panjurlu sevimli bir sayfiye evini niye terk ettiğine bir anlam veremiyorum hâlâ. Büyükannemle büyükbabamın hayali, emekliliklerini burada geçirmek ve onaracakları bir ev satın almaktı. Ama büyükannem Vivian, büyükbabam Alvin iki yıl önce öldüğünde evde tadilat yaptırmayı bıraktı. Şimdi babamla benim, büyükannemin yıllar içinde biriktirdiklerini inceleyip nelerin hatıra olarak saklanmaya değer olduğuna, nelerin kâr getirecek şeyler olduğuna ve nelerin atılacak olduğuna karar vermemiz gerekiyor.

Üç saatlik bir düzenlemenin sonunda her şey atılacak şeylermiş gibi görünmeye başladı doğrusu.

Eskimiş bir spiralli defter bulduğumda eski elektronik eşyalarla dolu bir kutuyu incelemeyi yeni bitirmiştım. Bodrum katının loş ışığında bulduğum şeyi havaya kaldırıyorum. "Baba, bu işe yarar bir şey mi?"

Babam defterin ilk sayfasını okumaya başlıyor. "Meyve suyu. Yumurta. Ekmek.' Listelerle dolu bir başka defter sadece. Muhtemelen

elli tane daha bulursun bunlardan. Annem şeydir... Şeydi..." Babam duraksıyor. Annesi artık ikinci çocukluğunu yaşıyor olduğundan, annesinin hâlâ sağduyulu listeler yapıp yapmadığına karar vermeye çalışıyor. "...Şeydir işte... Listeler yapmaya bayılır. Aynen senin gibi, Mal."

Aynen benim gibi. Ben hiç büyükanneme benzetilmem, hep kız kardeşimdir büyükanneme benzetilen. Ben büyükannemin çilli cildini almışım; Ginnie ise sarı, bukleli saçlarını ve atletik vücut yapısını almış. Aynı şekilde gülerler, aynı hayat dolu enerjiye sahiptirler. Peki ya liste yapma alışkanlığı? O benim işte. Bir haftada düzinelerce liste yaparım: Yapmam gereken şeyler, okumak istediğim kitaplar, okulumuzdaki seri katil olduklarından emin olduğum öğretmenler. Listeler, gelişi güzelliği numaralandırıp bir düzen varmış havası yaratır. Elbette, hedef amaçlı listelerin yüzde 76'sının sonunu getirmem asla ve listelerimden bazıları da pek uzun değildir (*Seni seviyorum* dediğim çocuklar: 1. Jeremy. Dingil.).

"Annemin eşyalarından bazılarına ne fiyat biçeceğimi bile bilemiyorum. Ofisinde Borneo'dan bir kabileye ait bir mızrak var."

"Borneo da nerede?"

"Kesinlikle!" Babam başka bir kutu açıyor ve havaya bir toz bulutu yükseliyor. "Eski oyuncaklar. Biliyorum bunları." Kutudan çıkan tren setini inceliyor babam. "Koleksiyoncularımdan bazılarının hesaplarını kontrol edeceğim. Sen iyi misin?"

Gün boyunca takınmış olduğum sahte gülümsemeyi tekrar hızla takınıp kızların babalarına anlatmadıkları şeyleri içeren dramı örtbas ediyorum. İçime attığım sırlar başımı ağrıtmaya başlıyor.

Babam gider gitmez defterin sayfalarını çevirmeye başlıyorum ve market alışverişiyle ilgili olmayan bir listeye gelince duruyorum.

Lise Üç: Okula Dönüş Kararları:

1. *Pep kulübü¹ sekreterliğine adaylığını koy*
2. *Şık bir akşam yemeği ya da gece eğlencesi daveti ver*
3. *Mezunlar günü için bir elbise dik*
4. *Kalıcı bir sevgili bul*
5. *Tehlikeli bir şey yap*

Hepsi bu kadar. Sayfada bu listenin dışında başka hiçbir şey yazmıyor. Böylesine önemli bir listenin niçin bu kadar mütevazı bir defterde olduğuna dair hiçbir açıklama yok. Başarıyla tamamlandığında yanına birer tik konulacak görevler, rüyalar aslında bunlar. Ama bunların gerçekleşip gerçekleşmediğinden hiç bahsedilmiyor bu defterde.

Bodrum katının beton zeminine diz çökmekten dizlerim acıdı. Ayğa kalkıp geriniyorum. Zayıf bir güneş ışığı, açık olan defter sayfasının üzerine vurup sayfayı aydınlatıyor. “Baba?” diye sesleniyorum merdivenlerden yukarıya doğru. “Büyükanne kaç doğumlu?”

“1946. İkinci Dünya Savaşı ile Soğuk Savaş dönemi arasında doğmuş. Niye sordun?”

Büyükanne lise üçe başladığında, aynen benim gibi, on altı yaşında olmalı. Demek bu liste 1962’de yani elli yıldan fazla bir zaman önce yazılmış. Bahse girerim o zamanlar büyükanne sevimli kedi gözü gözlükler takıyordur ve cuma geceleri Amerikan futbol takımının oyun kurucusu olan ve onu asla BubbleYum adında biriyle aldatmamış olan erkek arkadaşıyla milkshake içerken kıkırdıyordur.

Mideme yumruk yemişim hissi, buna neden olan o anıyla birlikte geri dönüyor. Off ya rüyamdaki şu çekiç sallayan Şirin nerede ki? Bu Şirin benim çizgi karakter tetikçim olup Jeremy’ye iyi bir ders

1 ABD’deki okullarda okul ruhunu canlı tutmak ve okul aktivitelerine katılımı teşvik etmek için çeşitli etkinlikler düzenlemek, okul takımlarına destek vermek gibi faaliyetler yürüten öğrenci kulübü. (ç.n.)

verebilir. Ölümcül bir şeylerden bahsetmiyorum. Jeremy'nin canını yaktığı takdirde çizgi bir çekiç de gayet iyi.

Elime bir tükenmez kalem alıp defterin bir sonraki sayfasını çeviriyorum.

Mallory'nin Lise Üçü: Ekim başında okula dönüş kararları:

1. Jeremy. Ona bağır? Onun şerefine mermerden tornavida şeklinde bir tapınak yaptır? ~~Öndan tekrar benimle birlikte olmasını iste? Hiçbir şey olmamış gibi davran?~~

2. Cep telefonunu arka bahçeye göm. Son bir arama daha yap ve . . . Bilmiyorum. Bir çekicim olmaması gerçekten iyi bir şey.

3. Güçlü ol. Ya da en azından, zayıf olma.

4. Jeremy'nin beni göreceği bir yere giderken büyükannemin mavi elbisesini giy ve BubbleYum'ı unutup dünü, yatağının üzerinde güzel olduğumu söylediği anı hatırlamasını sağla.

5. Iıı, bir hobi edin?

Yaptığım liste berbat. Listedeki hiçbir madde bir işe yaramıyor, sadece hayatımın ne kadar büyük bir kısmının Jeremy'yi kapsıyor olduğunu... Hayır, *eskiden kapsadığını* kanıtlıyor. Büyükannemin listesi çok daha dinamik, çok daha samimi. Bahse girerim on altı yaşındayken benimkinden daha iyi, basit ve dertsiz bir hayatı vardı büyükannemin. Mezunlar günü için bir elbise dikmek? Cidden mi? En büyük derdin buydu, ha? Vah canımmm.

Sallanan bir sandalyeye oturup ellerimi görmüş geçirmiş tah-taların üzerinde dolaştırıyorum. Belki... Belki büyük büyükbabam

tam bu sandalyede oturup bıçakla sabun yontmuştur (Büyük yükbaşım var mıydı acaba? Burada oturmuş hayal kuruyorum; evet, vardı.). Bu odada tarihin güzel küflü kokusu; dolu dolu yaşanmış zengin bir hayatın kolilenmiş hikâyeleri ve el yapımı eserleri; araştırarak, seyahat ederek ve büyükannemin kâr amacı gütmeyen Bir Çocuğun Son Şansı örgütündeki çalışmaları aracılığıyla dünyayı değiştirerek geçirilen bir ömür var. Bütün bunlara büyükannemin ergenlik yıllarının çetrefilsiz başlangıcı sayesinde erişilmiş.

Büyükannem yakışıklı, şefkatli bir daimi sevgili buldu mu, ilk kez öpüşmeden önce defalarca kez çıktılar mı ve tüm zamanlarını hayat, aşk ve Amerikan Rüyası hakkında konuşarak mı geçirdiler diye merak ediyorum. Sahip oldukları tek şey siyah beyaz televizyonda o zamanlar. Dolayısıyla oturup hep sohbet etmişlerdir muhtemelen. Telefonda sohbet etmişlerdir elbette ama daha çok yüz yüze sohbet etmişlerdir. O zamanlar şimdiki gibi değilmiş ki. Şimdi, hasta olan kız kardeşime bitki çayı almak için markete gidiyorum ve yanımda duran çocuk pilava en çok neyin yakıştığından söz etmeye başlıyor. Elbette benim yanıtlım *tavuk* oluyor ama bir de bakıyorum ki kulağındaki o şeylerden biri aracılığıyla eşiyile konuşuyor. Sanki *havaya* konuşmak normal bir şeymiş gibi *bana* tuhaf tuhaf bakıyor bu çocuk ve biftekli pilav alıyor. Biftekli pilav, ha? Sahiden.

Sandalyede sallanmayı kesiyorum. Havaya konuşan insanların ve teknolojik ilişkilerin olmadığı bir dünyada yaşamak istiyorum ben. Çok mu şey istiyorum?

Telefonum 1204. kez çalıyor. Arayan Ginnie. Kız kardeşim sırdaşımdır. Birine BubbleYum'dan bahsedeceksem, bu kişi Ginnie olur. Ginnie'nin sesini hemen duymak için telefonumu kırmaya değer doğrusu.

"Selam!" diyorum.

"Nerelerdeydin? Telefonunu mu kaybettin yine?" diye soruyor

Ginnie. “Telefonunu kaybetmek için iyi bir zaman değil.”

“Kaybetmedim. Yok sayıyorum sadece.”

“Teknolojisizlikten parmakların karıncalanmaya başlamıştır bile, ha?”

Bu, karıncalanma filan değil; yanma. Son yirmi dört saatte elim yetmiş sekiz kez telefona gitti. Yarıyı Jeremy’yi aramak içindi ama aynı zamanda yapmakta olduğum en ufak bir şeyi bile Friendspace’e yazma arzum vardı. Dün gece rüyamda suikastçı bir Şirin gördüm! Erkek arkadaşımın siber âlemde onunla bununla düşüp kalktığını öğrendim! Elli yıllık bir alışveriş listesi buldum!

İletişimsel teknoloji aslında aynen liste yapmak gibi bir şey. Mesajlar ve güncellemeler aracılığıyla çeşitli arkadaşlara yayılan, sanal âleme var olduğumu günlük olarak hatırlatan bir liste. Son yirmi dört saatte arkadaşlarıma ne olduğu konusunda da *hiçbir* fikrim yok. Bu, aynen bir mağarada yaşarken tam tepende bir lamba olduğunu bilmek ama bu lambayı hiçbir zaman açmamak gibi bir şey. “Cep telefonumu kullanmadan bir gün geçirebilirim, sağ ol.”

“Öncelikle daha hafif şeylerin üzerinden geçelim, öyleyse.” diyor Ginnie. “Büyükannemin gizli sevgilisi Eduardo’nun fotoğraflarını buldun mu? Bulduysan at sırtında mı o fotoğraflarda? Gömleğinin kaç düğmesi açık?”

“Gizli sevgili” ifadesi beni bir parça sarsıyor ama benim durumla bunun arasındaki bağ o kadar zayıf ki bu çok fazla incitmiyor beni. Gözlerimi deviriyorum. Ginnie benden iki yaş küçük olmasına rağmen benden daha hazırcevap, daha akıllı, daha olgun, daha atletik ve daha güzeldir.

Evet, yine de severim onu. Genellikle yani.

“Bu sessizliğin bana ya Eduardo’nun üzerinde gömlek filan olmadığını ya da senin gözlerini devirmekte olduğunu anlatıyor. Gerçi gözlerini deviriyor olamazsın çünkü bu iyi haberdi.” diyor Ginnie.

“Yaklaşık bir saat önce filan düşündüm bu espriyi. Sonunda telefonunu açtığın ve bunu kullanabildiğim için teşekkür ederim.”

“Monoloğun bitti mi? Dün hayatımın en kötü gününü geçirdim ben.”

“Eduardo’nun göğüs kılları o kadar ürkütücü mü? Iyyy, iğrenç. Beyaz ve kıvrıcık mıydı yoksa?”

“Bu espriyi de mi bana sakladın?” diye soruyorum.

“Aman, hevesim kaçtı.” diyerek iç geçiriyor Ginnie. “Tamam, şu internet olayını konuşalım hadi. Friendspace’de erkek arkadaşına dingil diyen sen miydin?”

“Evet.”

“Bunu yaptın çünkü...”

“O bir dingil!” diyorum.

“Haklısın, elbette ama duygularını değiştiren ne?”

Ginnie’ye her şeyi -oynaşmamızı, James Taylor olayını, karate kıyafetini- salsa sosun cinsine kadar her şeyi anlatıyorum. Birkaç düşünceli *humm* dışında hiç sesi çıkmıyor Ginnie’nin. Benim sesimse hep aynı monoton tonda çıkıyor tüm bunları anlatırken. Eğer hissettiklerimi sesime yansıtmamayı başarabilirsem belki içimden de söküp atabilirim bunları. Olup biteni gözyaşlarına boğulmadan Ginnie’ye anlatmam bitince Ginnie bir nefes koyuverip “Alçak herif!” diye fısıldıyor.

“Kötü hissetmekte haksız değilim, değil mi?” diye soruyorum Ginnie’nin haklı olduğumu söylemesini umarak ama daha çok aptallık ettiğimi ve yanıldığımı söylemesini istiyorum. Her şeyi kafamdan uydurduğumu, herkesin bir de sanal eşi olduğunu söylemesini diliyorum. Belki de Jeremy’yi arayıp özür dilemeli ve barışma oynamaşı için nerede buluşmak istediğini sormalıyım. “Evli değiliz sonuçta ve aslında gerçekten bir oyun o sadece.”

“O e-postalar bu oyunun bir parçası değil.” diyor Ginnie yumu-

şak bir şekilde.

Oturmakta olduğum sallanan sandalyede hafifçe aşağıya doğru kayıyorum. “Biliyorum.”

“Yahoo! haber kaynağında şu erkek-arkadaşınızın-sizi-aldattığı-nı-anlamanın-on-yolu testlerinden birini gördüm.” Ginnie’nin sesi gerçekçi bir ton alıyor. Ginnie hakkında bilinmesi gereken iki şey vardır: Ginnie her zaman haklıdır ve Ginnie her zaman haklıdır.

“Şu anda tam da okumak istediğim şey bu.”

“Ben senin yerine okudum ki muhtemelen böyle olması daha iyi. Sen testin ortalarına doğru, Jeremy’ye olan sınırlı bakış açın yüzünden onun adına bahaneler uydurmaya başladın. Ama şimdi gerçeği göreceksin ve onun bir dingil olduğunu anlayacaksın.”

“Bu olaydan önce hiç dingilliği yoktu. Bana hep güzel davranırdı, beni güldürürdü...”

“Mallory, Jeremy derin V yakalı şeyler giyiyor.”

“Hoş göğüs kasları var çünkü.”

“Ve Bay Göğüs Dekoltesi senin bunu bilmeni istiyor. Senden daha derin göğüs dekolteyi şeyler giyen bir erkeğe güvenemezsin.”

“Bunu bana niye daha önce söylemedin?”

“Çünkü ona âşıktın.” diyor Ginnie direkt olarak. “Ve zaten beni dinlemezdin.”

Sandalyenin kolçağındaki bir kıymığı çekiştiriyorum. Jeremy’ye saldırması için Ginnie’ye izin vermiş oldum aslında ve böyle bir şeyi kim bilir ne kadardır içinde tutuyordu Ginnie. Ama erkek arkadaşımı yerle bir etmeye kişisel olarak hazır olduğumu sanmıyorum. Eski erkek arkadaşımı mı demeliydim yoksa? Şu anda neye hazır olduğumu bilemiyorum. “Yani bu test...”

“Bu test, aldatma sayılabilecek bir ilişkisi olabilecek biriyle birlikte olmana gerek olmadığını söylüyor. Arkadaşıktan öte duygusal bir ilişkileri olabilir. Jeremy’nin şu kıza söyledikleri... Seninle de böyle

konuşuyor mu?”

“Şey, hayır ama kimse böyle konuşmaz ki. Bak biz kardeşiz ama ne sıklıkla birbirimize ‘Benim için çok önemlisin.’ diyoruz ki? Bunu yazmak söylemekten daha kolay. Birlikteyken, şey... Beraber takılırız, bana beni sevdiğini söyler...”

“Peki ya *ona* e-postada yazdıklarının bir kısmını sana yüz yüze söyleyebilir mi?”

Mesajlar yeniden canlanıyor zihnimde. Yüzlerce mesaj vardı. “Hayır.”

“Artı, yazışmaların hepsinin cilveli olduğunu söyledin. Belki daha da fazlası *vardır*. Sence o kız yakınlarda bir yerlerde mi yaşıyor? Belki Jeremy’nin bu yaz gittiği hokey kampı sırasında tanışmışlardır.”

“Kız lakros oynuyor.” diyorum.

“Nereden biliyorsun?”

“Önemli değil.” Boş bir kutuya bir tekme atıyorum. “Özetle Jeremy için yeteri kadar iyi değilmişim işte.”

“Hayır. Onun için *fazla* iyisin sen ve o, senin hakkında berbat şeyler söyleyen bir denyo.” Duraksıyor. “Hayatına devam etmelisin. Eduardo! Hadi sana bir Eduardo bulalım!”

“Berbat şeyler mi?” diye soruyorum. “Jeremy e-postalarında benden hiç bahsetmemiş ki. Görünmezim yani.”

“Hayır, e-postalardan değil, Friendspace’de yazdıklarından bahsediyorum.”

Midem yere çakılmış gibi hissediyorum birden. “Friendspace’de *neler* yazmış?”

Ginnie’nin sesi çıkmıyor.

“Babamın bilgisayarını alacağım.”

“Mal, şu an bunlara bakman için doğru zaman değil.”

Ginnie’ye kulak asmıyorum. Merdivenleri tırmanıyorum. Babam bilgisayarını mutfak tezgâhının üzerinde bırakmış. Titreyen

ellerle Friendspace hesabıma giriyorum. Sayfam arkadaşlarımdan gelen bir sürü yorum ve soruyla dolu. Jeremy'nin bir fotoğrafına tıklıyorum ve bu tık beni onun sayfasına yönlendiriyor.

Friendspace'de en favori beş arkadaşınızı listelediğiniz bir özellik var. Bu arkadaşlarınızın isimlerinin yanına sadece onların anlayabileceği, gelişigüzel espriler de yazabiliyorsunuz. Yani, şöyle bir şey çıkabilir karşınıza: "Hank Inkley: Kaba Saba Terlikler!" Elbette bu espri muhtemelen sadece Hank'e anlamlı gelecektir ama böyle bir şey yaptığınızda herkes ne kadar sıkı fıkı olduğunuzu görmüş olur. Jeremy'nin listesinde benim adımın yanında hep "Gezgin Balık" yazar. Bir keresinde bir partiye gitmiştik ve Jeremy herkese ayak uydurduğumu, gruplar arasında bir balık gibi bir ileri bir geri dolaştığımı söylemişti. Aslında bu beni ne kadar iyi tanıdığını gösteriyordu: Kız kardeşim haricinde hiç çok yakın bir arkadaşım olmamıştır benim, sadece birkaç tane iyi diyebileceğim arkadaşım olmuştur. Ondan sonra da ne zaman beni insanların arasına karışırken görse yüzünü balık gibi yapardı. Öyle sevimli görünürdü ki bu hâliyle büzüşük dudaklarını o an öpmek isterdim.

Ama şimdi, Jeremy'nin sayfasındaki bu espri kaldırılmış ve ilişki durumu kısmında da iki kelime yazıyor.

"GEÇTİ GİTTİ mi?" diyorum yüksek sesle. Ginnie'den yanıt almayınca çevreme bakıyorum ve telefonumu mutfak tezgâhının üzerine fırlatıp atmış olduğumu fark ediyorum. "Sanki o benden ayrılmış gibi bir hava yaratmak istiyor ama ben onu terk ettim. Hatta terk etmedim bile çünkü *konuşmadık*."

"Bu sadece savunma mekanizması. İtibarını kurtarmaya çalışıyor."

"Yorumları gördün mü?" diye soruyorum. "Biri Corbin Griffin'le takıldığımı yazmış. Corbin Griffin'i *tanımıyorum* bile!"

"Geçen yıl koşuya katılmamış mıydı?" diye soruyor Ginnie.

"Jeremy de yorumlara cevap yazıyor! Şaka yapıyor! Biri kız arka-

daşına sürtük diyor ve o da gülen bir suratla karşılık veriyor buna. Kendine saygısı olan hangi insan evladı böyle bir şeye bir *yüz ifade-siyle* karşılık verir ki?” Bilgisayarın kapağını çat diye kapatıyorum. “Jeremy sakız tadında biriyle evlenmek için kaçıyor ama kötü olan *ben* oluyorum.”¹

“Herkes Friendspace’in gerçek olmadığını bilir.” diyor Ginnie. “Tamam, niçin üzüldüğünü anlayabiliyorum ama sence de unutulup gitmeyecek mi bu sanki? Friendspace yarın kalemle bıyık çizilmiş, kendinden geçmiş bir beyzbol oyuncusunun fotoğraflarıyla çalkalanacak ve Jeremy’nin ilişki durumu unutulup gidecek. Sen de huzur içinde yarını saracaksın.”

Gelen bir mesajla telefonum titreşiyor. “Bir saniye.”

Telefonumun ekranına bakıyorum. Tam otuz iki mesaj gelmiş. Bu mesajların yedi tanesi Jeremy ya da Ginnie’yle olmadığında en yakın iki arkadaşım olan Paige ve Cardin’den. Paige’in mesajları uzun uzun yazılmış sert eleştirilerle dolu. Anne babasının Paige’in kullandığı hat için hece başına ödeme planı seçmemiş olmaları iyi bir şey doğrusu. Cardin’inkiler ise... Tam Cardin işte. Savaş alanına dönmüş olan Frienspace’i okurken yazdığı apaçık belli olan mesajlarda ruh hâlini yansıtan ses efektleri kullanmış bolca.

Jeremy’den de altı mesaj gelmiş. NEREYE GİTTİN? diye başlayıp NİÇİN HESABIMA GİRDİN?, DÜŞÜNDÜĞÜN GİBİ DEĞİL, SENİ TAKİP EDECEK FİLAN DEĞİLİM, BENİ ARA ve son olarak da PEKİ, ÖYLE OLSUN diye biten altı mesaj.

Diğer mesajlar mı? *Tanımadığım* insanlardan gelmiş bazı mesajlar. Sanki biri, Nefret Edilecek Kişiler mesaj panosuna telefon numaramı yazmış. Mesajları tek tek kaydırıp okuyorum ama tanımadığım birinden gelen dördüncü mesajdan sonra okumayı bırakıyorum.

1 Bubble Yum, esasen The Hershey Company tarafından pazarlanan bir sakız markasıdır. (ç.n.)

JEREMY'YLE DALAŞTIĞINA İNANAMIYORUM.

ONA DAHA FAZLA ZARAR VERİRSEN SENİ KESERİM!!!
EMİN OL!

Acıdan daha kötü olan tek şey, bu acının garip bir şekilde çarpıtılması ve doğru olmayan bir şekilde yayılmasıdır. Bu insanlar beni tanımıyorlar, ne olduğuna dair hiçbir fikirleri yok. Millete ayak uydurup şans eseri içerik akışlarında karşılırlarına çıkmış olan bir konu hakkında neşeli bir hâlde yorum yapıp duruyorlar.

“Yetti artık!” diye feryadı basıyorum. Öfkem sesimde hissediliyor. “Bilgisayarlardan, telefonlardan ve... Ve... Sahtecilikten usandım. Bunlarla işim bitti benim! Tamamen soyutlanmadan bahsediyorum. Sosyal ağlarda takılmak, internette sohbet etmek, mesajlaşmak ya da bilgisayar kullanmak yok artık.”

“Güzel.” Ginnie’nin sesi teşvik edici. “Birkaç gün için gayet sağlıklı bir şey bu. Kendine odaklan.”

“Geç onu. *Ebediyen* de. Bu dönem, bu yüzyıl hiç bana göre değil.”

“Bu yüzyılla bir sorunun olduğunu sanmıyorum.”

“Haklısın. Sorun, teknoloji.”

“Ama şu anda da teknolojiyi kullanıyorsun.” diyor Ginnie.

Telefonumu yüzümden uzaklaştırıp büyük bir tiksintiyle bakıyorum elimde tutmakta olduğum alete. Bu pilli şeytana çok fazla yakınlaşmak zorunda kalmayayım diye telefonu hoparlöre alıyorum. “Evet. Üstelik, cep telefonları neye neden oluyor biliyor musun? Kansere.”

“Mallory.”

“Ve insanlar araba kullanırken mesajlaştıkları için ölüyorlar. Cep telefonları hain makineler işte. Ya bilgisayarlara ne demeli? İnternet sapıkları çevrimiçi hâlde pusuda bekliyorlar, *pusuda*. Jeremy, BubbleYum’ın belki de aslında Ohio’da yaşayan elli sekiz yaşında bir sapık olduğundan bihaberdir.”

“Umarım BubbleYum denen o kadın ya da erkek bir sapıktır.” di-

yor Ginnie. “Şairane bir şey olmaz mıydı bu?”

Bunun şairane bir tarafı yok. Babamın netbook’unu çantasına koyuyorum. Netbook, dizüstü bilgisayarın modern bir versiyonu. Bu bana büyükannemin kalemle yazdığı, kâğıttan yapılma, sade ve basit defterini hatırlatıyor. “Bak, ne diyeceğim. Büyükannemin on altı yaşındayken yaptığı bir liste buldum. O zamanlar kafasına ne takmış, biliyor musun?”

“Pasif sigara içiciliğin gün ışığına çıkmamış etkilerini mi?”

“Dikiş dikmeyi öğrenmeyi. Dikiş dikmek, Gin. Büyükannemin hayatı çok daha kolaymış çünkü çok daha basitmiş. Sağlıklıymış. İşte bu yüzden büyükannem şu an bu kadar inanılmaz çünkü geçmiş mi mükemmelmış. Biz de böyle bir hayata dönssek?”

“Yani, hani şu hayır kurumu mağazalarından alınan ikinci el kıyafetler giymek gibi bir şeyden mi bahsediyorsun? Sen bunu zaten seksenler takıntınla yapıyorsun. Bir ara da kırkların askerî trendine taktığını hatırlıyorum da ne çok haki renkte şeyin vardı.”

“Kıyafetlerden bahsetmiyorum. Büyükannemin o listeyi hazırladığı zamanlardaki hayat gibi bir hayat yaşamak istiyorum ben. Hayatı basitleştirmek, bağ kurmak, özüme dönmek istiyorum. 1962’de olmayan şeylere ilgi duymuyorum. Üstelik bu sadece teknoloji de değil.”

Ginnie hafifçe homurdanıyor. “Senin sorunun aşağı yukarı bu aşlında. Çılgın bir fikre kapılıveriyorsun ama daha öğle olmadan bu fikirden vazgeçiyorsun. Duyduğun acı için Eduardo gibi daha uzun soluklu bir çözüm düşünmelisin.”

“Eduardo deyip durmayı keser misin artık?”

“Anlatmaya çalıştığım şey bir listenin sorununu çözmeyeceği.”

“Elbette çözmeyecek. Amacım bu değil.” Odada dolaşmaya başlıyorum. “Geçmiş i değiştiremem ama geleceğimi düzenleyebilirim, değil mi?”

“Cep telefonunu yok saymanın, Jeremy’nin bir dingil olmasıyla nasıl bir alakası var?”

“Jeremy’nin bilgisayarı ya da interneti olmasaydı BubbleYum’la tanışmazdı. Cep telefonum olmasaydı tanımadığım insanlar bana tehdit dolu mesajlar gönderemezlerdi. Hayatımın kararmasının nedeni teknoloji.” Sesim yükseliyor. Daha önce hiçbir şey konusunda bu kadar tutkuya kapılmamıştım. Dünya ya da en azından benim dünyam, sanki eskiden her şey yüzeyselmış ve ben şimdi, ilk defa, hayatın derinliklerine dalıyormuşum gibi birdenbire netleşiyor. Bunu yüksek sesle söylemeli, gerçekleştirmeli, mutluluğun hâlâ mümkün olduğunu kanıtlamalıyım. Teknoloji olmaksızın. “İnsanların yüz yüze gerçekten konuştuğu zamanlara, her şeyin gerçek olduğu zamanlara dönersem belki bu da gerçek olur. İhtiyacım olan şey bu. Birazcık hoş, eski moda, meşru bir gerçeklik.”

“Daha güneş batmadan mesajlaşmaya başlarsın sen.”

“Asla. İnan bana.”

“Cidden bunu yapacaksın demek?” Ginnie parmak arası terliklerle Everest’e tırmanmaya çalışıp çalışmadığımı da sorabilirdi pekâlâ. Ginnie’nin bunu söylemesi, doğal olarak, teknolojiden vazgeçip Ginnie’nin yanıldığını kanıtlamak -hayır, dünyanın yanıldığını kanıtlamak- için büyükanneminki gibi bir liste yapmayı daha da çok istememe neden oluyor.

“Kesinlikle kararlıyım. Sana vaat veriyorum.”

“Söz verilir. Vaatte bulunulur.”

“Fark etmez! Yemin ederim. Andım olsun. Bu sefer başka. Göreceksin.” Bir hedefim, bir amacım var. Büyükannemin listesindeki her bir maddeyi başarıyla tamamlayınca kadar o dönemlerdeki gibi yaşayacak, nostaljik bir hayat süreceğim.

Bölüm 4

Jeremy'nin bana verdiği hediyeler:

1. *Mor Ataş: Geçen yıl Jeremy'yle birlikte bir İngilizce raporu hazırlıyorduk. Bu, "konuşmaya" başlamamızdan hemen sonra ama "çıkılmaya" başlamamızdan önceydi. Yani, aslında takılıyorduk ama bunu henüz insanlara söylememiştik. Jeremy'nin görevi on dokuzuncu yüzyıl yazarlarını araştırmak, benimkiyse düşüncelerimizi bir araya toparlamaktı (Ödevi yazmak olarak okuyabilirsiniz bunu). Sonrasında Jeremy raporun çıktısını almış ve seçilmiş eser ve yazarların fotoğraflarıyla bir poster hazırlamıştı. Dersten hemen önce de raporun bir kopyasını bana vermişti. Benim kopyam mor bir ataşla birbirine tutturulmuştu. Jeremy bunun nedenini, "Bir keresinde mor bir gömlek giymiştim ve arkadaşlarım gülüp bununla dalga geçmişlerdi ama senin en sevdiğin rengin mor olduğunu söylemen çenelerini kapatmıştı." diyerek açıklamıştı.*

Aslına bakarsanız en sevdiğim renk sarıdır ama yine de bu ataşı saklamıştım.

2. *Çalma Listeleri: Müzikten pek anlamam ben esa-*

sında ama hoşuma giden bir şey duyunca bunun ne olduğunu bilirim. Oysa Jeremy müzikten o kadar iyi anlardı (anlar?) ki ona sevdiğim bir şarkıyı söylesem hoşuma gidecek başka otuz grup bulabilirdi bana. Bir hafta sonu iPod'umu çalıp Mutlu Mallory, Üzgün Mallory, Ders Çalışan Mallory gibi adlar vererek çalma listeleri hazırlamıştı benim için. Ha, bir de Gitmeye Hazır Mallory vardı ki en çok çalınanı buydu.

Jeremy tüm bu şarkıları benim için sıralarken bir taraftan da BubbleYum'a e-posta yazıyor muydu diye merak ediyorum doğrusu. Acaba onun için de çalma listeleri hazırladı mı? ONUN listelerine verdiği adlar nelerdi?

3. Hollister mağazasından alınmış, Jeremy'nin kullandığı parfüm olan Jake kokulu parfüm kartları. Üç dört tane vardı bu kartlardan bende: Çalışma masamda, cüzdanımda, yatağımın baş ucunda. Jeremy'yi özlediğimde bunları koklardım. Evet, iflah olmaz küçük bir koklayıcıyım ben.

4. Rehinciden alınmış yakut yüzük: Rehinciye bir dahaki gidişimde bu yüzüğü satacağım. Bırakalım başka biri daha güzel bir hikâye oluştursun bu yüzükle.

5. Kırık bir kalp. İadesi olmayan.

Babamla ben çılgınlar gibi koli yaparak evi toplamaya başlıyoruz. Bu, yeni bir eve taşınırken yapılan toplanmalara benzemiyor. Vivian büyükannem eşyalarının çoğunu saklamayı düşünmüyor. Mobilyalar da yeni kiracılar için evde bırakılacak. Yaptığımız kolilerin üçte biri Goodwill'e gidecek, diğer bir üçte biri yani babamın "değerli" kabul ettiği şeylerle dolu koliler ise bizim garajımıza konulacak ve envanteri yapılacak. Geri kalanı ise büyükannemin hayatını onun hayatı

yapan fotoğraflar, anı defterleri ve biblolar zaten. Yapmam gereken tek şey, babamın ve kardeşlerinin bebeklik fotoğraflarını, aile toplantılarında çekilen fotoğrafları ve büyükannemin ilk gençlik yıllarına ait fotoğrafları taramak. Tek bir fotoğraf bile işe yarar.

Babam çocukluğunu koliliyor olmasına rağmen, bana Morgan'ın Et Lokantası'nda yemek ısmarlayacak kadar cömert davranıyor. Aslında nadiren- sadece doğum günlerimizde ya da babam bir ev sattığında- pahalı yerlere gideriz. Son zamanlarda, böyle yerlere daha çok doğum günlerinde -bildiğiniz gibi, *yılda bir kez gerçekleşen* olaylardır doğum günleri- gidiyormuşuz gibi görünüyor.

Bu düşünce, annemin faturaları öderken kendi kendine söylenmesine neden olan türden bir şey. Bu özellikle bana biftek ısmarlamayı teklif eden babam olduğundan insafsız bir darbe anneme.

"İstersen biftek söyle." diyor babam. "Menüdeki en pahalı şeyi ısmarla bebeğim. Rodney'nin tren setinin bana beş yüz dolar getireceğini biliyorum."

"Sana mı beş yüz dolar getirecek, yoksa Rodney amcama mı?"

Babam bir parça ekmek koparıp üzerine tereyağı sürüyor. "Rodney amcan bir ayda benim bir yılda kazandığımdan daha çok kazanıyor. Tren setini önemsemeyecektir."

"Duygusal olarak bile de mi?" diye soruyorum.

"Duygusal olsaydı bana burada yardım ediyor olurdu." Garsonumuz beliriyor ve babam garsona gülümsüyor. "İki göbek salata ve iki biftek ile istakoz. Benim bifteğim kanlı olsun, onunki yanmış."

"Bana yalnızca biftek. Deniz ürününe gerek yok." diyorum. "Ve bifteği de yakmayın, sadece üzeri kızarsın. İçinin biraz pembe kalmasını seviyorum." Garson başını evet anlamında sallayıp yanımızdan uzaklaşmaya başlıyor. "Bir saniye! Sotelenmiş mantar da alabilir miyim? Ama yağ içinde yüzüyor olmasın." Bu sipariş bana Jeremy'yle Mellow Mushroom adında bir pizzacıya gitmemizi ha-

tırlatıyor. Mantardan nefret etmesine rağmen mantarlı pizza söylemiştik ve Jeremy neredeyse sadece hamuru kalana kadar pizzanın üzerindeki mantarları toplamıştı. “Bir saniye. Mantarı boş verin.”

Önceki gün Pizza Hut’ta yediğimden bu yana bir şey yemedim. Muhtemelen bu kadar açken biftek doğru seçim değil ama babam mutlu ve umutlu görünüyor ve bu yemek için kardeşinin tren setini satıyor. Çatalımı salatama saplayıp tüm gün boyunca çektiğim mide ağrıların bana Jeremy’yi hatırlatan bir şey gördüğümde ortaya çıkan keder dalgasından değil, açlıktan kaynaklanıyor olduğunu umuyorum. Bir şey dediğime bakmayın, hemen hemen her şey bana Jeremy’yi hatırlatıyor çünkü çoğu ünlünün evli kaldığından daha uzun bir süre çıktık biz. Ben Jeremy’nin aksine, öpüşmelerimizin ötesinde bir şeylere değer verdim. Bir pizzanın mantarlarını ayırmak gibi mesela. Bunun çok romantik bir şey olmadığını biliyorum ama en azından ben bunun gerçek olduğunu düşünmüştüm.

“Pekâlâ!” Babam bıçağını tereyağına batırıp ekmek-tereyağı oranını 1:1 yapıyor. “İlginç bir şeyler buldun mu bugün?”

“Babarın-satmak-isteyeceği türden ilginç bir şeyler mi yoksa Mallory’nin-saklamak-isteyeceği türden ilginç bir şeyler mi demek istiyorsun?”

“Herhangi birini kastettim. Her ikisi de olabilir. Satmak, faturaları ödüyor sonuçta.”

Babama bulduğum listeden bahsedeyim mi diye düşünürken kumaş peçeteyle oynuyorum. Ama babama bundan bahsedersen bu listeye niçin ihtiyaç duyduğumu sorar ya da listedeki gibi hareket etmenin önemli olmadığını söyler. O tepkiyi de verse bu tepkiyi de verse şu anda tereyağı yemekte olan bir erkek kalbine sahip olduğundan beni anlamayacak, biliyorum. Lokantadaki şöminenin üzerinden bir geyik kafası, söylemek üzere olduğum yalan için beni azarlarmış gibi sert sert bakıyor bana. “Hayır. Saklamak istediğim bir elbise haricinde ilginç hiçbir şey bulmadım.”

“Tamam. Şimdi, elimizdekileri gözden geçirelim hadi. Annemin antikaları yüklü para getirecek ama şimdilik bunları elimde tutup annemin gerçekten satmak istediğinden emin olmak istiyorum. Babamın alet seti müstesna bir parça. Durumunu kontrol etmem gerekecek ama Fresno’da vintage aletler konusunda uzman birini tanıyorum...”

İşte babam. Esasen emlakçıdır ama sanırım sırf kartvizitine yazdırabileceği bir şey olsun diye bu sektörde hâlâ. Aslında yaptığı şey ıvır zıvır şeyler alıp satmak. “İvır zıvır tüccarı” bir kartvizitte pek de hoş görünmez tabii. Reno’da bir kumarhanede çalışıyor olsaydı, kartviziti sorun olmazdı ama.

Aslına bakarsanız, üç yıl önce şans sırtını ekonomiye dönene kadar Reno’da yaşıyorduk. Babam rehine konulan malların paraya çevrilmesi ve henüz elde olmayan malların ileride teslim edilmek üzere satışıyla uzunca bir süre uğraştıktan sonra “dünyanın en hüznü” işini bıraktı ve yeni bir başlangıç için Güney Kaliforniya’ya taşındık. Şimdi, çoğu insanın sahip olduğu ayakkabı sayısından daha fazla evi olan zengin Rodney amcama ait, yan yana inşa edilmiş ve birbirinin aynı olan evlerden birinde kirada oturuyoruz.

Geniş bir metropoliten alana ve sağlıklı bir antika endüstrisine sahip olan Orange’da babam nihayet hayalinin peşinden gidebiliyor. İnsanların evlerinin garajında yaptıkları kullanılmış eşya satışları, antika eşyalar satılan alışveriş merkezleri, emlak satışları, terk edilmiş depolar; babam bunların hepsinden bir şeyler topluyor. Bu nedenle de hep küf, eski kitap ve cilalanmış ahşap kokuyor. Bir de buna dağınık saçları, dövmeli sağ kolu, sıırım gibi gövdesi ve eski kravat koleksiyonu eklenince babam büyük bir olasılıkla şu dünyada tanıdığım en sevimli insan oluveriyor.

“Baba?” diyerek sözünü kesiyorum. “Eski radyatörlerden bahsetmeyi hep sevmişimdir ama sence şu bahsettiğim elbise dışında da

bir şeyler alabilir miyim?”

“Şu tren setini istediğin için bu konuda üzerime gelmiyorsun, değil mi?”

“Elbette hayır... Ben... Altmışların başları çok ilgimi çekiyor şu sıralar. O zamanlara ait daha fazla kıyafet istiyorum... Daha fazla aksesuar?”

Babam işaret parmağını bana doğru doğrultuyor. “Şimdi bu döneme mi taktın kafayı? Altmışların başlarına ait olan vintage ürünler pahalıdır da. Evet, klasiktir bu kıyafetler ve kızımın, arkadaşlarının giymekte olduğu şeylerden ziyade diz boyu etekler giymesini tercih ederim ama o kıyafetler için çok para alabilirim.”

“Beni lüks bir alışveriş caddesine götürmeni istemiyorum ki. Sadece birkaç eski kıyafet istiyorum.”

“*Vintage* kıyafetler çok rağbette.”

“Ve, belki de bilemiyorum... Fotoğraf da alabilir miyim? Büyükannemin fotoğraflarından?” İnternet olmadan nasıl araştırma yapacağımı düşünmeye başlamıştım bile. Kütüphanemizde bir sürü şey vardır elbette ama büyükanneimin küçük kasabası, büyük hayalleriyle ilgili daha kişisel bilgiler elde etmek daha iyi olur. “Ve... Iıı... Büyükannemin benim yaşımda olduğu zamanlardan kalma birkaç hatıra eşya da alabilir miyim? Hatıra defteri ya da yıllık gibi şeyler?”

“Mal, canım.” Babam çatalını bırakıp masanın karşı tarafına doğru uzanıyor. “Bu, senin için zor, değil mi? Ama endişelenme. Annem Sunshine Villa’da çok daha mutlu olacak. Orası çok modern... Tenis, golf, spa ve bir sürü aktivite var. Babam öldüğünden beri o ev büyükanneimi tedirgin ediyordu zaten. Hayattan elini eteğini çekiyor değil, sadece yeni bir başlangıç yapıyor, tamam mı?”

Babama gözlerimi kırptıştırıyorum. Vivian Büyükannem için endişe ettiğim yok. Hatta babam için de endişelenmiyorum. Söz konusu olan şey beş yüz dolarlık tren seti olsa da olmasa da babam

için kolay bir şey değil bu. Burada oturmuş, büyükannemin tüm hatıralarını istiyorum babamdan, sırf birazcık daha otantik olabileyim diye. Sağlıklı düşünmüyorum ya da belki de gereğinden fazla sağlıklı düşünüyor ve kendimden başka kimseyi önemsemiyorum. İşte bu, acının bir insana yapacağı şey.

Acı. Niye bu kadar çok yandı ki canım? Jeremy'nin de canı acıyor mudur? Umarım acıyordur. Umarım acıdan kıvranıyordur. Eminim ki Jeremy'nin zerre kadar bile acı çektiğini bilmek canımı daha az yakardı. Önümde duran salataya bakıyorum ve tabağımda duran göbek salatanın Jeremy'nin kafasına, domuz pastırmalarının pekâlâ gözlerine benzediğini fark ediyorum. Domates ise ağzına ve...

"Tatlım, niye o salataya saldırıyorsun?"

Çatalımı bırakıyorum. "Ben iyiyim. Ben iyiyim. Ben..."

"İyisin. Bunu söylemiştin." Babam kucağındaki peçeteyi dördüncü kez çırpıyor. Babamın kucağında ne bir kırıntı var ne de kucağına bir şey damlamış. Bana gelince eminim salatamdaki küflü peynirin yarısı koluma yapışmıştır. "İstediğin her şeyi alabilirsin. Annemin gençlik fotoğraflarıyla dolu küçük bir sandık buldum. Eminim o sandığı eve götürmene aldır..."

"Evet mi yani?" Beklemem gerekeceğini, bir dahaki sefer büyükannemin kutularını yağmalamam gerekeceğini düşünmüştüm ben oysa. Şimdi o evde, vintage özümü nasıl keşfedeceğim konusunda belki de küçük bir ipucu, bir cevap içeren bir sandık beni bekliyor. "Daha sonra o sandığı geri getirebiliriz. Ben sadece... Ben büyükannemle bir bağ kurmak istiyorum belki de kim bilir? Sence?"

Babam gülümsüyor ve gri gözlerinin kenarları kırışıyor. "Bana mantıklı geldi."

Mantıklı olabilirdi. Tabii gerçek bu olsaydı.

*

Cumartesi gecesi geç vakit eve dönüyoruz. Pazar sabahını Jeremy'nin tüm izlerini yatak odamdan metodik bir şekilde silerek geçirene kadar büyükannemin eşyalarına göz atmak için hazır hissetmiyorum kendimi. Detoksumun bir kısmı kendini beğenmiş o küçük mor ataştaki büküklüğü yok etmeyi de içeriyordu ama ataş elbette tırnağımın kenarına batıyor. Şimdi yaralanmış bir başparmağım ve beni aldatan bir sevgilim var.

Sandığı açıp büyükannemin bebekliğinden ergenliğine kadar olan hayatını odamın zeminine sererken başparmağımı emiyorum bir taraftan da. Çok farklı bir duygu bu. Annemin Ginnie ve benim günlük hayatımızın her anında çekmiş olduğu tüm o fotoğraflar, çoğu asla bastırılmayıp annemin bilgisayarında dursa da bu odayı doldurabilir. Oysa, büyükannemin ilk gençlik yıllarına dair sahip olduğum her şey bu kutuya sığıyor.

Büyükannemin en sevdiğim fotoğrafı, üzerinde o gofre kumaştan yapılmış elbiseyle on altı yaşındayken çekilmiş olanı. Ardında güneş parılıyor, çilli yüzünde kocaman bir gülümseme var. Bu fotoğraf, büyükannemin bir galeriye dönmüş olan hol duvarında asılı dururdu ve ben çocukken büyükannemin ne zaman bu kıza benzemeyi bırakıp hep bildiğim kıvrışmış ama zarif bayan hâline dönüşmüş olduğunu merak edip dururdum. Bu fotoğrafı geri vermek gibi bir niyetim olmadığından çalışma masama koyuyorum.

Sandıkta, çerçeveli fotoğrafların dışında, babam ve amcamın çocukken büyükanneme verdikleri hediyeler, bir ayakkabı kutusu içine konulmuş fotoğraflar ve her şeyin başlıca kaynağı var: Büyükannemin lise üç -1962/1963- yıllığı. Elimi yıllığın kapağındaki gümüş kabartma üzerinde gezdiriyorum. Büyükannem Orta Kaliforniya'da gübre gibi kokan ama kasabın, fırıncının ve yolun karşısında veran-

dasında oturan çocuğun adlarını bildiğiniz sağlıklı bir yer olan Tular kasabasındaki Tular Union Lisesi'ne gitmiş. Aslında, Tular'e sadece bir kez gittim ve o zaman altı yaşımıydım ama böyle bir yer olarak hatırlıyorum orayı.

Gözlerimi kapatıp bu yıllığın içinde ne bulacağımı hayal ediyorum: Büyükanneimin dans partilerinde ve pep kulübü toplantılarında çekilmiş fotoğrafları. Listede en yabancı olduğum şey pep kulübü. Toplantılarda ne yapıyorlar, coşuyorlar mı acaba? Diğer okullarla rekabet edip birbirlerinin moralini bozmaya mı çalışıyorlar? Ben daha bu gizemleri çözemedim, biri odamın kapısının tokmağını çeviriyor.

"Ne var?" diye bağıriyorum.

"Sana bir ikramım var." Ginnie'nin sesi kapının ardından boğuk geliyor.

"Yalnız mısın?"

"Hayır. Eduardo yanımda. İkram o."

Kapıyı açıyorum ve Ginnie bir kâse sütlü tost uzatıyor. Sütlü tost gelmiş geçmiş en mükemmel ayrılık tesellisidir ve bugün pazar olduğundan "diyetim" bunu yememe müsaade ediyor. Bir kâsenin kenarlarına biraz tereyağı sürün. Tereyağı sürülerek kızartılmış yaklaşık beş dilim ekmeği koyun kâseye. Bunun üzerine de neredeyse kaynamak üzere olan ılık süt ve suda pişirilmiş iki yumurta ekleyin. Ha, sonradan da biraz daha tereyağı eklemeyi unutmayın. Babamın tarifi bu elbette.

"Bu, Eduardo'dan daha iyi." diyorum.

Annemin Pottery Barn'ın outlet mağazalarından birinden almış olduğu beyaz çalışma masama oturuyorum. Ginnie, büyükanneimin çocukluğunu bir ileri bir geri takip ederek volta atıyor. "Survivor" adlı şarkıyı mı dinliyordun sen?"

"Jeremy'yi siliyordum." Çeneme bulaşmış olan bir parça

tereyağını siliyorum. “Motivasyona ihtiyacım vardı. Ama yarın listeye başladığımızda iPod da olmayacak artık.”

Ginnie yerdeki kilimin üzerine oturup bağdaş kuruyor. “Biz?”

“Beyoncé ‘Survivor’ı söylediğinde hâlâ Destiny’s Child’ın üyesiydi.”

Ginnie gülüyor. “İyi. İyi. Senin şu aptal listene uyacağım. Ama ben de teknoloji den vazgeçmeyeceğim. Müzik olmadan ödev yapmam ben. Hem nemlendiricimi de internet üzerinden sipariş ediyorum. Üstelik...”

Kaşığımla kâseye vuruyorum. “Tamam! Ben yüzde yüz 1962’deki gibi yaşayacağım. Sen de sadece vintage yardımcısı olursun.”

“Ben santrforum. Asla yardımcı forvet olmam.”

Homurdanıyorum.

“Pardon. Futbolla ilgili bir espriydi.” Ginnie, büyükannemin üniversitedeyken savaş karşıtı bir protestoda çekilmiş bir fotoğrafını alıyor eline. Büyükannemin beline uzanan saçları da yüzündeki sert bakış kadar asi ve cüretkâr. Ben bu fotoğrafı, büyükannemin gofre elbiseli fotoğrafı kadar çok beğenmiyorum. Tişörtünün altında süt-yen olmadığının bu kadar belirgin olması hoşuma gitmiyor. Hem kim barış için *bas bas bağırır* ki? “Listedekilerden hangisini yapmamı istiyorsun? Akşam yemeğiyle ilgili olanı mı? Organik bir şeyler yapabilir miyiz?”

“1962’den bahsediyoruz. O zamanlar bir kutu taze fasulye organik sayılıyordu.” diyorum.

“Öncelikle birkaç tarif denememiz gerekecek.” diyor Ginnie. “Belki birkaç aile yemeği hazırlarım.”

“Nasıl istersen.” Kız kardeşim bana yardım edecek! Şu liste çılgınlığım konusunda yalnız değilim ki bu özellikle çok önemli çünkü tek başıma gerçekleştiremeyeceğim bir madde var o listede. “Sevgilini de yemeğe davet edebilirsin.”

“Çok aptalca bir madde o. Kırk yıldır kimse ‘kalıcı bir sevgili bulmuş’ değil.”

“Listede olduğuna göre bunu da yapmalıyız. Ama ben bunu yaptım, JEREMY McDİNGİL-SON TARAFINDAN BOYNUZLANDIM gömleğini giydim de ne faydası oldu, bak.” diyorum.

Tamam, *birkaç* faydası oldu. Belki bazen Jeremy belirli şarkıları duyduğunda BubbleYum’ı düşünmek yerine beni düşündü. iPod’uma yüklediği tüm o şarkılar gibi şarkıları, ilk dans ettiğimiz şarkıyı, arabayla eve dönerken camları açıp avazımız çıktığı kadar bağırarak kendimizden geçmiş bir hâlde söylediğimiz, rüzgârdan dolayı müziği değil sadece kendi detone olmuş seslerimizi duyabildiğimiz o şarkıyı duyduğunda mesela. Bu anların gerçek olduğuna, bana ait olduğuna inanmak zorundaydım.

Ama, durun bir saniye. Listem vardı benim. Dolayısıyla Jeremy’yi öyle çok düşünmedim ki ben. Her bir saatin sadece otuz sekiz dakikasını ayırdım ona.

En fazla kırk yedi dakikasını.

Ginnie gözlerini kısıp bana bakıyor ve bir taraftan da dudağını ısıyor. “Bunu gerçekten yapmak zorunda mısın? Yani, şey, biliyorum çok üstüne geliyorum ama kendini nasıl hissediyorsun?”

“Kim olduğumu bilmiyorum ve insanlığa dair tüm umudumu yitirdim. Bilirsin işte. Hep aynı şeyler.”

“Seni cidden anlıyorum, Mallory. Bu Jeremy olayı, her şeyin nasıl mahvolduğu... Zor bir şey bu.”

Evet, zor bir şey bu. Dünyada daha kötü şeylerin olduğunu biliyorum. Başıma gelenin sadece bu olmasının ne kadar iyi bir şey olduğunun farkındayım. Sonuçta, sıcak evimde oturmuş, sütlü tost yiyorum. Ama bir şeyi bilmek başka, bunu hissetmek başka. Jeremy’yi kaybediyor olmanın, özellikle benim başıma geldiği gibi şoke edici, eksik bir şekilde kaybetmiş olmanın verdiği acı hiç geç-

meyecekmiş; bu yeni acı, kollarım kadar bir parçamış gibi hissediyorum şu anda.

Hâlâ o kadar hissizleşmiş durumdayım ki ağlamadım bile.

“Yarın okulda onu görmek zorunda kalacağım.” diye fısıldıyorum.

Ginnie, emekleyerek yanıma gelip bacaklarıma sarılıyor. “Görürsen gör; onunla konuşmak zorunda değilsin.”

“Bir açıklama isteyecektir.” diyorum.

“Açıklama mı? *Ona* hiçbir şey borçlu değilsin *sen*. Onunla konuşmak istemiyorsan konuşma. *Ona* bağlamak istiyorsan bağır. Arabasının lastiklerini yarmak istiyorsan...”

“Ginnie.”

“Bunu yapma diyecektim. Ya da yap, ne bileyim. Ne işe yarayacaksa onu yap.” Ginnie çenesini kucağıma koyup başını yukarı doğru kaldırarak gür kirpiklerinin arasından bana bakıyor. “Henüz tam olarak vintage bir hayat sürmeye başlamadığına göre, bence bir veda partisi yapmalıyız. Nasıl bir şey olsun? İngiliz tarzı romantik bir komedi mi yoksa kaba komedi mi?”

Gülüyorum. “Kaba komedi türü bir şeyler, lütfen.”

Ginnie başını iki yana sallıyor. “Umarım vintage bir hayat sürmeye başladığımızda benim *Tatlı Cadı* gibi aptal programlar izleyeceğimi sanmıyoursundur.”

Bölüm 5

Yolu Orange Park Lisesi'ne düşen herhangi biri, sözüm ona erkek arkadaşının Friendspace hesabına gizlice girip onun bir dingil olduğunu ilan ettikten sonra her türlü teknolojiden vazgeçerek tüm bir hafta sonu boyunca internette söylentilerin dolaşmasına neden olan bir genç kız hakkında şunları düşünür:

1. *Kadınlara yönelik olarak kullanılan aklınıza gelebilecek her türlü aşağılayıcı kelimeyi ve bu kelimelerden türetilen yaratıcı ifadeleri yazın buraya.*

2. Bu kızın eski sevgili'ine asılmak için ne kadar beklemeliyim?

3. Bu kıza asılmak için ne kadar beklemeliyim?

4. Ben olsam hesabımı silerdim.

5. Ben olsam buralardan taşınırdım.

6. Bu kız okula gelirken niçin kısa çoraplarla o dikkat çekecek kadar şık, gofre kumaştan yapılmış elbiseyi giyiyor? 1962'de olduğumuzu mu sanıyor ne?

Belki de durum bu kadar kötü değildir. Çünkü sınıf arkadaşlarım beni gördüklerinde bir şey düşünseler bile bu, anlık bir dü-

şünce olur. Bu okulda, önemsenecek insanlar arasında pek öyle üst sıralarda değilim ben. Üstelik hepsinin kendi hayatları, kendi kaygıları ve kendi güvensizlikleri var. Evet, Friendspace’de büyük bir Mallory dramı yaşanıyor olabilir ama kendimi büyükannemin elbisesi içinde o kadar muhteşem hissediyorum ki başım dik dolaşıyorum. Elbisemin altında, kalbimin üzerinde de büyükannemin eşyalarını karıştırırken bulduğum bir zincire takılmış olan şu turkuaz yüzük var. Büyükannemin gençlik ruhuyla bir bağlantı kurmama yardımcı olacak somut bir şey olsun diye bu yüzük kolyeyi, sadece bir süreliğine, takmaya karar verdim.

Şüphesiz büyükannemin bu listeyi yazarken gelecekteki torunun hayatının akışını değiştirmek gibi bir niyeti yoktu. Bu listeyi o yaratmış olabilir ama bu benim deneyim. Şöyle bir hipotezim var: Hayat -en azından sosyal hayat- 1962’de daha basit ve daha kolaydı. Şu teknolojik destekler olmadan nasıl bir kız olduğumu görmek istiyorum. Bu sorunun yanıtını bulmam biraz zaman alabilir çünkü üzerinde öyle önemli durduğum bir savaş planım filan yok. İlk gün için planım şu:

1. Gofre kumaştan yapılmış elbiseyi giy.
2. Yirmi birinci yüzyıldan elini eteğini çek.
3. Jeremy’yi görmezden gel.

Bu üç maddeden sadece bir tanesini gerçekleştirebiliyorum. İlk teneffüste Jeremy beni dışarıda bekliyor.

İşin en kötü kısmı, Jeremy’nin siyah V yakalı tişörtü (Tamam, biraz derin bir dekoltesi var tişörtün) içinde çok hoş görünüyor olması ya da yanımızdan gelip geçen herkesin meraklı gözlerle bize bakması değil. Ya da lacivert gofre kumaştan yapılmış bu elbisenin, muhteşem olmasına rağmen, rahat nefes almama müsaade etmeyecek kadar dar olması da değil. İşin *en kötü* kısmı, midemin bu-sevdiğim-çocuk diye çırpınmaya başlayıp istemdişi o kelebek sıçrayışını yapması. Jeremy’yi ne zaman görsem bu hisse kapılıyorum. Sanki

ne midemin ne de kalbimin BubbleYum'un varlığından haberi var.

Beni görünce Jeremy'nin yüzü düşüyor. "Mallory." Sesi sert. "On üç kez aradım seni."

Bir daha asla Jeremy'yle konuşmamayı planlamıştım. Çok gerçekçi bir plan değildi belki ama iyimser bir plandı. Geçtiğimiz hafta sonunda Jeremy'yi sandığım kadar iyi tanımadığımı anladım ama bildiğim bir şey var ki o da onun ısrarcı olduğu. Eğer şimdi konuşmazsak bir sonraki teneffüste ve ondan sonraki teneffüste de sınıfımın kapısında olacak. Nefes veriyorum ve kendinden kırışık gofre kumaştan yapılmış elbise kaburgalarımı sıkıştırıyor. "Telefonuma bakmadım."

"Üç dakikada bir telefonunu kontrol edersin sen."

"Hayır, etmem. Yani, artık etmiyorum. Cep telefonum gitti."

Jeremy'yi iterek geçip sırama doğru yürüyorum. Bu yıl sadece iki dersi birlikte alıyoruz. Bu, birkaç hafta önce çok üzücü bir şeydi ama şimdi bir nimet. Jeremy benimle konuşmayı ya da hatta benim *hakkımda* konuşmayı bırakana kadar günde iki dersi atlatabilirim. Önünde sonunda, sınıfımdaki o çocuk olacak. Aynı zamanda ilk aşkı da olan o çocuk, kendimi bir geri zekâlı gibi hissetmeme neden olan o çocuk, Hollister parfüm kullanan o çocuk olacak.

Önümdeki sıra Bradley Pittmore'un yeri olmasına rağmen Jeremy oraya oturuyor. Bradley zil çalmadan önce Jeremy'nin orada oturmasından nefret eder. Şu anda Bradley, Bayan Yee ile konuşuyor ama işgal edilmiş sırasını görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor. Jeremy sanki hâlâ berabermişiz, sanki BubbleYum'a tüm o şeyleri söylememiş, sanki öğleden sonra ne yapacağımızı planlıyormuşuz, sanki -resmen olmasa da- daha yeni ayrılmamışız gibi bana doğru eğilip içime giriyor. "Ne oldu ona?"

"Ne? Telefonuma mı?" Jeremy'nin bakışını görmezden geleerek Jeremy'yi sırasından tekme tokat kaldırmak isteyen Bradley'ye odaklanıyorum. "Hiçbir şey olmadı, sadece artık kullanmıyorum."

“Peki ya gönderdiğim e-postalar?”

“Artık internete girmiyorum. Hayatımı... Tüm bunlara ara veriyorum.”

“Tüm bunlara’ derken? Herkesle iletişimini koparmaktan mı yoksa sadece benimle iletişimini koparmaktan mı bahsediyorsun?”

İnsanı sarhoş eden bu parfüm kokusu hiç adil bir savaş stratejisi değil. “Her ikisinden de.”

Sonunda Bradley yanımıza gelip Jeremy’nin omzuna dokunuyor. “Sırama oturmandan nefret ediyorum.”

Jeremy sesini alçaltıyor. Böyle daha yumuşak bir tondan konuştuğunda müşfik ve seksi olur. Bu sesi, beni öldüren bu sesi, yalnızca benimle konuşurken kullanır. “Mallory, düşündüğün gibi değil.”

Jeremy haklı olsaydı bu muhteşem bir şey olmaz mıydı? Başka bir kızdan 353 e-posta almasının haklı çıkarılabilir bazı nedenleri olsa bu büyülmüş bir şey olmaz mıydı? Ya da biri Jeremy’nin Friendspace hesabına girip o sitenin tamamını yapmış olsaydı? “Ne düşünüyorsun?”

“Ben de bunu öğrenmek istiyorum.”

Yutkunuyorum. “Beni sanal bir eşle aldattığını düşünüyorum.”

“Aldatmak mı?” Jeremy şaşkınlıkla kalın kaşlarını kaldırıyor. “Sadece bir oyun bu!”

“Bu da sadece benim hayatım. Benim *gerçek* hayatım.”

“Ne yani? Sırf bu yüzden mi ikiyüzlülük yapıyorsun?” Eliyle sıraya bir şaplak indiriyor. “Hep aynısın.”

Bana ikiyüzlülük yapanın o olduğunu, bunun onun marifeti olduğunu, duygularımın kesinlikle haklı olduğunu, romantik şarkı sözleriyle dolu 353 e-postanın onu aldatmanın kralı yaptığını söyleyecek enerjim yok. Jeremy’ye tam bir inançla cevap vermek için her şeyimi verirdim ama ağzımdan çıkan o cürekâr cümlelerin sonunda bir soru işareti varmış gibi çıkıyor sesim. “Senden biraz uzak durmam gerekiyor.”

“Kız arkadaşınla dersten sonra konuş, moruk.” Bradley, Jeremy’yi daha sert dürtüyor bu sefer.

Jeremy, gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadan ayağa kalkıyor. “Sorun değil, Bradley. Onun artık kız arkadaşım olduğunu sanmıyorum zaten.”

Dersin geri kalan kısmını, artık resmen eski sevgilim olan Jeremy’den bakışlarımı kaçırmak ve listedeki maddeleri nasıl gerçekleştirebileceğim konusunda beyin fırtınası yaparak geçiriyorum. Her gün böyle geçecek olursa Jeremy’nin Hollister parfümü beni gerçekten öldürecek.

*

Dördüncü ders o kadar zor geçmiyor çünkü Jeremy benimle konuşmaya çalışmıyor bir daha. Belki de bu, işleri daha da zorlaştırıyor olabilir. Bilemiyorum. Büyük olasılıkla, zorluğun en üst sınırına ulaştım zaten. Sınıf arkadaşlarım gözlerini dikip bana bakmaya devam ediyorlar hâlâ. Dünyada sizi aldatan bir sevgiliden daha kötü olabilecek şeyleri düşünüyorum. Şu liste, gerçekten sadece canımı sıkıyor. Ve şu bakışlar... *Ne bakıyorsunuz ya?*

Bay Hanover bugün sanal endüstrilerimiz üzerinde çalışacağımızı ve partnerlerimizle internete girmemizi söylüyor. Bu nokta’da sorun iki misli çünkü:

1. Partnerim Jeremy.
2. İnternet kullanmamaya ant içtim.

Üstelik herkes doğal olarak Jeremy’yle benim bilgisayar partnerleri olduğumuzu biliyor. Bu nedenle de ben elimi kaldırırken üzerimde düzinelerce göz var. “Bay Hanover? Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?”

“Sorun nedir, Mallory?”

Kimseye, bilhassa da Jeremy'ye, şu anda benimle göz teması kurma tatminini yaşatmıyorum. "Şey, özel."

Bay Hanover önce kapıya, sonra tekrar bana bakıyor. Muhtemelen, "baş başa" bir şey konuşmanın başını derde sokup sokmayacağından endişe ediyor. "Pekâlâ sınıf, bilgisayarlarınıza geçin. Mallory, dışarı."

Sınıfın kapısını açık bırakıp Bay Hanover'la birlikte koridora çıkıyoruz. Herkes Bay Hanover'a yeni bir partner istediğimi söylediğini sanıyor ama durum bundan daha da kötü.

"Bu ödevi yapamam."

Bay Hanover yer yer kırılmış sakalını kaşıyor. Muhtemelen *yapamam* dememeliydim. Bay Hanover olumlu tutum sergilenmesini çok sever. "Hasta mısın?"

"Hayır, sadece... Ben internet kullanamam. Yani, *kullanabilirim* aslında tabii ama kullanmama konusunda bir seçim yaptım."

"Bu, ödev yapmamak için yeni bir bahane mi?" Bay Hanover sınıfa göz atıyor. İçerideki uğultu dinmiş durumda, herkes çoktan internete girip Sanayi Devrimi projeleri üzerinde çalışmaya başlamış. Bu proje için çelik ya da pamuk gibi bir endüstri seçip bir fabrika kurmamız ve işçiler kiralamamız gerekiyordu. Bunların tamamını sanal olarak yapıyorduk elbette. Jeremy çoktan projenin kralı olmuştu bile. En temiz çalışma koşulları ve en büyük büyüme bizde. Jeremy BubbleYum'ı projemize de kopyaladı mı acaba diye merak ediyorum. BubbleYum muhtemelen Jeremy'nin sekreteridir. "Projeniz konusunda çok fazla çalışma yapman gerektiğini bile sanmıyorum. Partnerin baştan beri kendini bu işe adadı zaten."

"Hayır. Ben... Bu ödevi hiçbir şekilde yapamam."

"Yeni bir bilgisayar mı istiyorsun?" Bay Hanover'ın yüzüne bir farkındalık ifadesi yayılıyor. "Aa, yoksa yeni bir partner mi?"

"Hayır, partnerimle alakalı bir şey değil bu. Özetle, herhangi bir şekilde internet kullanmaya manevi olarak karşıyım. Bu, derin bir

kişisel inanç. Bu yüzden, bunun yerine başka bir ödev istiyorum.” Yutkunuyorum. “Lütfen.”

“Bunun seni bu ödevden muaf tutmak için yeterli bir neden olduğunu sanmıyorum.” Bay Hanover sessiz ama katıdır. Bu bilgisayarları almamız çok büyük bir şeydi. Bay Hanover’ın bir sürü bağış başvurusunda bulunması ve onca yıl öğretmenlik yaptıktan sonra teknoloji ağırlıklı programa ayak uydurması için tüm öğretim programını değiştirmesi gerekmişti. Üstelik ben de tüm lise üç öğrencileri gibi bu dersi almayı çok istemiştim ve bunun tek nedeni projeler değildi. Bay Hanover ilginç, komik ve adildir. Günün birinde eski öğrencilerinden birinin, adına kitap ithaf edeceği türden bir öğretmendir Bay Hanover. “Bu derse kayıt yaptırdığında dersin büyük bir bölümünün interneti kapsadığını biliyordun.”

Ağlamaklı oluyorum. Teknolojiyi kullanmamaya ant içerken ödevleri ya da teknolojinin kullanılmasını gerektirecek diğer haklı sebepleri düşünmemiştim. NASA’nın gökyüzünden şeyi -uydular her neyi gözlemliyorsa onu işte- gözlemleyen her bir uydusunu geri çekmesi gerektiğini filan düşünmüyorum. Bu, herkesin katılacağı bir seferberlik filan değil, benim kişisel savaşım. “Bunun yerine bir rapor yazsam ya da fabrikamızın çubuk modelini yapsam ya da... Aaa! O zamanlar trenler önemliydi. Babamın geçenlerde bulduğu bir tren setini getirip ııı... O yüzyıla uyması için mekanizmasında ufak tefek değişiklikler yapabilirim.”

“Sana başka bir ödev verirsem...” diyor Bay Hanover sakın bir şekilde, “Nereden araştırıracaksın?”

“Kitaplardan. Hani, Vikipedi’den önce kullandığımız şu şeyler, hatırladınız mı?”

“Mallory...”

“Dersimiz tarih, bilgisayar bilimi değil. Ben de tarihe uygun davranıyorum. Ve sizi temin ederim ki Bay Hanover, bu ödevi yapama-

mamın gerçekten yüce ve mantıklı bir sebebi var.”

Sınıftan bir gülüşme ve bağışma geliyor. Bay Hanover başını kapıdan uzatıyor ve tek bir kaş çatmasıyla tüm sınıf sessizleşiyor. Bana da tereddütlü bir bakış atıyor. “Pekâlâ. Basit bir ödev vereceğim sana. Sanayi Devrimi’nin modern toplumu nasıl şekillendirdiği konusunda bir makale yaz. Dört sayfa.”

“Dört mü?”

“Beş.” Bay Hanover bir kahkaha atıveriyor. “Sana bir şans tanıyorum. Bu şansını kullan ve minnettar ol.”

Jeremy’yi düşünüyorum. Bütün bir dönem boyunca onun o hoş kokusunu almaya katlanamam. “Özür dilerim. Size *minnettarım*. Teşekkür ederim.”

“Ödevini el yazısıyla istemiyorum elbette. Sana rahatsızlık veren sadece internet mi yoksa kelime işlemciler de buna dâhil mi?”

Offf, bilmiyorum. Altmışlarda kelime işlemciler yoktu ama benim de daktilom yok ki. Bu konuda ufak bir sahtekârlık yapabilir miyim acaba? Ödevi hazırlayıp Ginnie’ye bilgisayarda yazdırsam? “İıı, bilgisayar çıktısı getiririm. Bir şekilde.”

“Ödevini gelecek hafta, herkes sanal endüstrilerini sunarken teslim edeceksin sen de. Yarın da anne babandan, doktorundan, kilise liderinden ya da başka bir meşru otorite figüründen niçin Orta Çağ’a geri döndüğünü açıklayan bir yazı getireceksin. Anlaşıldı mı?”

Ginnie’nin imza taklit etme konusunda tam bir usta olması ne iyi bir şey. “Anladım.”

Bay Hanover gömleğinin kollarını yukarıya doğru itiyor. Kollarını kaplayan gri kıllar kıldan örülmüş bir kazak gibi görünüyor. “Gayet iyi bildiğin gibi o dönemde insanlar ulaşım ve teknoloji alanlarındaki gelişmeler için gerçekten hayatlarından oldular.”

Kesinlikle. On dokuzuncu yüzyılın başlarında yaşayan insanlar bitmek tükenmek bilmeyen gün boyunca demiryolunda çalışmakla

o kadar meşguldüler ki bilgisayarda budalalık etmeye vakitleri yoktu. Tecrübeyle sabit *bu*.

*

Öğle yemeğinde hep Jeremy'yle birlikte otururduk. Özellikle geçtiğimiz yılda bir şekilde ayrı masalarda, ayrı banklarda ama hep yan yana olduk. Lise üç bizim çift olarak geçireceğimiz yıl olacaktı. Jeremy, temmuz ayında beni sevdiğini söylediğinde aklımdan böyle adlandırmıştım lise üçü ben. Jeremy beni sevdiğini söylerken ağlamıştı bile. *Ağlamıştı*.

Şimdi hemen hemen her yere oturabilir ve kendimi iyi hissedebilirim. Nispeten iyi, yani. Asıl sıkıntı, yemek için Papa John's pizzaları ve otomatik makinelerde satılan yiyecekler arasından 1962'lerdeki-ne benzer bir şey bulmaya çalışmak. Sonunda böyle bir şey bulmaya çalışmaktan vazgeçip çok aç olmadığımdan bir elma alıyorum.

Gözlerimle avluyu tarayıp oturmak için kocaman ağaçları, yuvarlak masaları ve açık hava tiyatrosuna bakan tribünleri değerlendiriyorum. İnsanlardan gerçekten kaçmak istesem direkt olarak kafeteryanın içine girebilirim çünkü, hep güneşli Kaliforniya'da, kimse yemeğini orada yemez. Neyse, yanına oturmaya *değer* kimse yok.

Bizim okulda; o eski gençlik filmlerinde gördüğünüz gibi sporcular, nerdler ve ponpon kızlardan oluşan ayrı ayrı büyük gruplar yoktur. Yani, bizde de bu tür insanlar var tabii ama çoğu sadece tek bir gruba dâhil değil. Dolayısıyla tüm gruplar iç içedir bizim okulda. Hep A alan bir öğrenci (Yıldızlar) olmanızın yanı sıra aynı zamanda uyuşturucu kullanan (Kokcular ki -sırf eğlencesine bunu yapanları da dâhil ederseniz- neredeyse okulun yarısı bu gruptadır) ve arp çalan (Sıra Dışı Çalgıcılar, haha bunu uydurdum işte) biri de olabilirsiniz. Sanırım bu konudaki istisna, İspanyol ya da Latin Amerika

kökenli birçok öğrencinin takıldığı, kafeteryanın doğu kısmında yer alan hentbol sahalarıdır. Jeremy buraya hep *Küçük Tijuana* derdi ve bu hiç hoşuma gitmezdi. Gerçi, Asyalıların oturduğu masaya da *Chinatown* derdi. Kendisi de Asyalı olduğundan ve hep o masada oturduğumuzdan belki bunun bir sakıncası yoktur. Belki de vardır.

Öğle yemeğinde hangi masada oturacağınızı genellikle en baskın özelliğiniz -bu ister bir yeteneğiniz, ister dininiz, isterse de ailenizin gelir düzeyi olsun- belirler. Bu nedenle Jeremy'nin Hoş Arabası Olanlar masasında oturuyor olması dikkatimi çekiyor. Babamın nadiren ödünç aldığım 1994 Ford Escort'u bu grup için yeterli olmadığından pek sık takılmazdık bu gruba.

"Ayrıldığınızı duydum. Nasılsın?" Bir elinde Cola Zero, diğerinde de hindili sandviç olan arkadaşım Paige Santos yanımda beliriyor. Yüzünde gayet endişeli bir ifade var.

"İyiym." Hâlâ gözlerimi dikmiş Jeremy'ye bakıyorum. Jeremy, kuzeni Oliver'ın söylemiş olduğu bir şeye gülüyor. Oliver'layken hiç böyle gülmez; hatta asla Oliver'la *oturmaz*. Oliver'ın kendinden daha yaşlı, Nissan marka bir arabası var. Dolayısıyla, toplumsal sınıf masa kurallarını çiğniyor zaten. Jeremy, kuzeninin başına buyruk ve donkişotvari görünmek için çok uğraştığını düşünür. Aslında Jeremy *donkişotvari* sözcüğünü pek kullanmaz ve... Bana ne ki? Benim canımı asıl sıkan şey Jeremy'nin şu anda gülebiliyor olması, bana yaptığından sonra yüzünde yapmacık da olsa bir gülümseme bile taşıyabilecek olması.

Birinden hem nefret edip hem de aynı zamanda onu hâlâ nasıl sevebiliyorum?

"Elbisen muhteşem!" diyor Paige. "Circle'dan mı aldın?"

Orange Circle, eski Orange kısmında bulunan alışveriş bölgesidir. Eskiden ticaretin can damarı olan bu bölge, zamanla önemini yitirmiş. Babamın da Orange Circle'daki antika eşyalar satılan alış-

veriş merkezlerinden birinde küçük bir dükkânı var. Tüm hippiler buradaki vintage dükkânlarından alışveriş yaparlar ama pahalı bir bölgedir burası. Dolayısıyla ben Goodwill'de bir şey bulduğumda dua ederim. "Büyükannemin."

"Vay, bu daha da süper." Paige elbisemin kolunu çekiştiriyor. "Terk edildikten sonra kendini gayet toparlamış görünmen ne güzel."

Paige'e sert bir bakış atıyorum. "Friendspace'de okuduğun her şeye inanma. Terk edilmedim."

"Peki ne oldu? Sana mesaj attım, telefonla ulaşmaya çalıştım."

"Telefonumdan kurtuldum."

Paige irkilip geri çekiliyor ve omuzlarından aşağıya sarkan uzun, siyah saçları sallanıyor. "*Kurtuldun* mu? Anneler mi aldı yoksa? Bir keresinde mesaj limitimi aşmıştım ve babam..."

"Hayır. Şey... Iıı... İsteyerek bıraktım. Modern teknolojiyi kullanmayı bırakarak hayatımı sadeleştiriyο..."

"Ne?"

"...ve iletişimin daha, şey, ııı, iletişimsel olduğı elli yıl öncesindeki gençlerin yaşadığı gibi yaşamayı deniyorum." diyorum.

"Bu bir çeşit sosyal deney öyleyse?" Paige kafasında bir şeylerin hesabını yaparken şeytan tırnaklarından birini ısırıyor. Paige, tanıdığım insanlar arasında okul hiyerarşisine en fazla ilgi duyan kişidir. Geçen yıl, özellikle farklı tabakalardan gelişigüzel bir şekilde seçilmiş bir kız grubunun katıldığı bir pijama partisi vermişti. Bunun hepimizin birlik olmasına, birbirimizi anlamamıza katkı sağlayacağını umuyordu. Oysa bu parti; saat dokuz sularında sona eren, tuhaf bir cips sosu ve yarı içilmiş soda gecesi olmaktan öteye geçememişti. Deneyi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. "Yani, teknolojinin kişiler arası etkileşime engel olması konusunda bir yorum? Harika."

"Bu şekilde ifade ettiğinde, öyle tabii." Bunu Ginnie'nin yanı sıra başka birine de söylemek her ne kadar bu kişi Paige gibi güvenebi-

leceğimi bildiğim biri de olsa durumun biraz farkına varmama ve kendimi biraz güvensiz hissetmeme neden oluyor. “Ama bu, şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey olabilir. Öyle detaylı bir şekilde planladığım bir şey değil. Doğaçlama yapıyorum.”

“Seninle bir röportaj yapabilir miyim?” Paige’in gözlerinin arasındaki düşünmekten kaynaklanan çizgi derinleşiyor. “Okul gazetesini için bir görüş yazısı yazmam gerekiyor, sosyal ağ oluşturmanın avantajları ve dezavantajları konusunda bir tartışma da ödül kazandırabilir bana.”

“Hayır.” Bırakalım da Paige koleje başvururken yazacağı özgeçmişine rahatlıkla ekleyebilecek olduğu bu küçük krizimden kendisi iyi bir şeyler yaratsın. “Jeremy’nin Friendspace sayfasının ekran görüntüsünü alsan yeter. Çok şey anlatıyor orası.”

Paige omzuma dokunuyor. “Özür dilerim. Heyecanlandığımda duyarsız olabiliyorum. Jeremy’yle ne olduğunu anlatsana. Duyduğum söylentilerden sonra, ilk ağızdan bilgiye ihtiyacım var doğrusu.”

Bu ayrılıkla ilgili sorun şu ki her koşulda salak görünen ben olacağım. Eğer BubbleYum’dan söz edersem Jeremy’ye yetmemişim gibi görünecek. Aslında acı gerçek bu olabilir pekâlâ ama bunu başka birinin bilmesine gerek yok. Sessiz kalırsam da söylentiler sırf Jeremy nedeniyle sahip olduğum itibarımı sarsmaya devam edecek.

Ben ortaokuldayken Reno’dan taşınmış olmamıza rağmen, lise ikinin başına kadar Orange’daki evimize taşınmadık. Önce Anaheim’da bir apartmanda oturduk. Orange Park Lisesi’ne geldikten sadece bir ay sonra da Jeremy’yle tanıştım. Buradaki tüm hayatım tamamen onun çevresi üzerine kuruldu ve ben hâlâ, on üç ay sonra bile, o yeni kızım. Jeremy’nin kız arkadaşı olmam dışında bana asla başka bir unvan verilmedi ya da benimle ilgili başka bir tanımlama yapılmadı. Kendimi tamamen adamış olduğum tek şey Jeremy idi. Şimdi bu unvan da gitmiş olduğuna göre ben... Mesajlarınıza yanıt

yazmayan o kızım sadece artık. Aman ne güzel!

Birden kendimi yorgun hissedip oturma ihtiyacı duyuyorum. Paige'in sorusunu duymazlıktan gelip çoğu Yıldız'ın, yani "Başarılı Olması En Muhtemel Öğrenci" yıllığındaki fotoğrafında kitap okuyormuş gibi poz verme fırsatını yakalamak için mücadele eden, üstün başarılı öğrencilerin oluşturduğu alt grubun, buluşma yeri olan masasına lop diye oturuyorum. Ben de aralarında oturabilecek kadar zekiyim ama beni bir tehdit olarak görmelerine neden olacak kadar da istisnai ya da yetenekli değilim. İşte, gruplar arasında do-laşmakla ilgili numara da budur zaten: Yeterince iyi ama çok iyi olmamak. Özellikle bugün bu sıradanlığımın ve elmamı huzur içinde hart hurt yiyebiliyor olmamın kıymetini biliyorum.

Huzur demişken; Paige gruba çoktan Barış Gönüllüleri'nden bahsetmeye başlamış. Barış Gönüllüleri'nin altmışlarda ortaya çıktığından oldukça emin olduğumdan ben de dinliyorum konuşmaları. Malavi'deki bir ilkokul kütüphanesi için ne şekilde para toplanabileceğiyle ilgili beyin fırtınası yaparken Paige'in kaşları bir taraftan da hesaplanmış bir endişeyle çatılmış durumda.

Yıldızlar'ın, farkında olmadan da olsa kendimi ne kadar salak hissetmeme neden olabildiklerini belirtmeliyim. Şu anda telefonum olsa Malavi'nin nerede olduğunu bulabilirdim.

"Hep birlikte Barış Gönüllüleri'ne katılmalıyız, üniversiteden sonra." diyor Paige. "Lisansüstü öğrenime başlamadan önceki yaz."

"Lisansüstü öğrenimin canı cehenneme!" diye homurdanıyorum.

"Üniversiteden önce gitmeyi tercih edeceğini mi söylüyorsun yani?" diye soruyor Paige. "Ama erken kayıt, stajyerlik ya da..."

"Of, hayır. Barış Gönüllüleri'ne filan katılmayacağım, nokta!" diyorum. "Bir sürü üniforma filan."

"Tüm dünyada Barış Gönüllüleri birimleri var." diyor Peter Unger. "Üniforma gerektirmeyen bir görev bulabilirsin kendine."

Hiç havamda değilim. Ne gaye ileri sürerlerse sürsünler, nasıl bir eğitimsel amaçtan bahsederlerse etsinler; bozuk çalacağım. Barış Gönüllüleri'nin 1962'yle alakalı olması, onlara katılmam gerektiği anlamına gelmiyor değil mi? Cep telefonumu kullanmayı daha dün bıraktım. Bebek adımları işte. "Lisansüstü öğrenimin canı cehenne-me dedim işte, başka bir şey kastetmedim. Lisans öğrenimi benim için yeterince yüksek."

Yvonne Garcia elimi okşuyor. "Elbette. Bazı insanlar lisansüstü öğrenime ilgi duymazlar."

Yvonne, sanki ben kendimi bir seri üretim hattında halka ayırmakla ilgili bir kariyere mahkûm etmişim gibi *bazı insanlar* diyor. Bu çok komik çünkü hep A almasına rağmen tanıdığım en kalın kafalı kızlardan biridir Yvonne.

Başka bir arkadaşım, Cardin Frampton, avlunun karşı tarafından bana sesleniyor.

Oturduğum yerde siniyorum. Cardin kendine ilgi çekmeden edemeyen bir kızdır. Şu anda böyle bir şeyle karşılaşmak istemiyorum.

"Mallory!" Cardin, tamamı bizden önceki sınıflardan kalmış olan taş bankların birinin yakınlarından bir manevra yapıyor. Cardin seke seke bize doğru yaklaşırken masamızdaki erkekler sessizleşiyorlar. Şüphesiz Cardin'i bize, muhtemelen bir mayoyla, ağır çekim yaklaşırken hayal ediyorlar. "Başparmaklarım hissizleşinceye kadar sana mesaj attım dostum ama hiç yanıt almadım."

"Biliyorum." diyorum.

"Bana detayları anlatacaksın, değil mi?"

"Evet."

Cardin yanıma sıkışıp alınlarımız birbirine değene kadar bana doğru eğiliyor. Peter Unger'ın ağzı bir karış açık ve gayet eminim ki içi gidiyordur. "Tamam, dökül bakalım." diyor Cardin.

"Sonra. Barış Gönüllüleri'nden bahsediyoruz şimdi." Elimi gruba

doğru sallıyorum. “Cidden ateşli bir tartışma var.”

Cardin masadaki diğer herkesi yeni fark etmiş gibi görünüyor. “Aaa, selam çocuklar. Peter, gömleğini çok beğendim.”

“Teşekkürler!” diyor Peter tiz bir sesle. Kendisi ufak tefektir ama sesi yüksektir Peter’in. Bu yüzden de daha ben buraya taşınmadan ona Fareli Köyün Kavalcısı adını takmışlar. “Şey, Barış Gönüllüleri’nden daha fazla bahsetmek zorunda değiliz. Belki Mallory şu duyduğum Jeremy Mui dedikodusunu açıklığa kavuşturur. Jeremy’nin bilgisayarını şifresini senden habersiz değiştirdiği için tuvalete attın mı gerçekten?”

İçimi sıkıntı basıyor. Bırakalım da Yıldızlar yerleştirsinler dedikoduları akademik takvimlerine. Bir kız huzur içinde elmasını yiyemez mi sadece? “Hayır. İnternet ana sayfasını değiştirdi. Denyo.”

Hepsi şaka yaptığımdan oldukça emin bir hâlde, gergin bir biçimde gülüyorlar. Ama bundan sadece oldukça eminler, tamamen değil. Telefonlarına, elektronik tablola programlarına ve e-kitap okuyucularına ne kadar bağımlı oldukları dikkate alındığında, vintage savaşımı ilgili söyleyeceğim bir şey onlara lisansüstü öğrenim için ettiğim laftan daha küfür gibi gelecektir.

Cardin elimi sıkıyor. “Eminim ki her ne olursa senin için zor olmuştur bu.”

“Haklısın ve” Paige ağır ağır ve sert bir şekilde konuşuyor, “şu anda bundan bahsetmemize gerek yok.”

Seni seviyorum, Paige. Ve bu sorgulamayı ateşleyen Cardin olsa da Cardin’i de seviyorum.

Bu sefer de Yvonne dirseğimi okşuyor. “Sadece tüm o söylentilere inanmadığımızı bil. Yani, zaten kim birinin Friendspace hesabına girer ki? Bu, kötü bir şey. Tabii orada...” dirseğimi okşamaktan ovmaya geçiyor, “İlginç bir şeyler yoksa?”

“Sadece amatör seks videolarımız vardı.” Kolumu çekiyorum.

Kim dirseğe dokunmanın karşındakine anladığın anlamına gelen bir hareket olduğuna karar vermiş ki?

Yvonne'un önce soluğu kesiliyor, sonra da kıkırdamaya başlıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Elbette şaka yapıyor." Paige, Yvonne'un koluna bir şaplak indiriyor. "Bu arada, okul birinciliği yarışında ne durumdasın?"

Cardin sıçrayıp ayağa kalkıyor. "Ne olduğu umurumda değil. Jeremy dingilin biri ve sen mutlu olmayı hak ediyorsun. Bana sonra mesaj atar mısın, lütfen?"

"Hı hı." Vintage bir hayat sürmemle ilgili hiçbir şey söyleyemem bu grubun önünde. "Elbette."

"Zil çalmadan bir diyet kola almalıyım. Hoşçakal, canım!"

"Hoşçakal!" diyor Peter o tiz sesiyle. Cardin giderken bir sessizlik oluyor. Cardin'in gidişini izlemek, gelişini izlemek kadar zevkli erkekler için. Sonra masadaki her bir Yıldız, bana odaklanıyor. Kendimi hepsinin tam puan almaya çalıştıkları bir sınav gibi hissediyorum. Sessizliği özledim. Jeremy öğle yemeğini aç bir kurt gibi yalayıp yutardı. Bu yüzden de yemeğin ilk beş dakikasını konuşulmayan, sessiz zaman olarak belirlemişti. Ama bir saniye. Sanırım hâlâ çok hızlı yemek yiyordur Jeremy. Sadece buna şahit olmak için yanında değilim ben.

Ayağa kalkıp elmamı çöp kutusuna fırlatıyorum. Tüm o rahatsız edici küfürler dilimin ucunda, söylenmeye hazır. Ama Yıldızlar'a sinir olduğum için kendime de sinir oluyorum. Yıldızlar en azından işin kaynağına geldiler; bu, diğerleri için söyleyebileceklerimden çok daha iyi. Üstelik merak kötü bir şey de değildir. Yani, demem o ki aslında güzel bir hikâye bu dönen. Her duyduğumda daha da iyi bir hâl alıyor hem. Ben listedeki tüm maddeleri yerine getirdiğimde eminim ki tüm okul, Jeremy'yi perde ayaklı bir cüce için terk ettiğini düşünüyor olacak. Zihin okuma becerileri ve sihirli diz kapakları olan bir cüce için.

Liste. Evet, derdine düşmem gereken şey liste; söylentiler ya da

avlunun karşı tarafında oturmuş, bir enerji içeceği kafasına dikmekte olan çekici bir eski sevgili değil. Kendimi meşgul etmeli, dikkatimi dağıtmamalı ve kız kardeşime (ve kendime) gerçekten vintage bir hayat sürebileceğimi kanıtlamalıyım.

Şu anda pep kulübünü düşünmeliyim. Bu okulda bir pep kulübü kurulacaksa kesinlikle Yıldızlar'ın gücüne ve bağlantılarına ihtiyacım olacak.

"Hadi bakalım, konuyu değiştiriyoruz." Her iki elimi de bir duruş sergiliyor olduğum ümidiyle masaya dayıyorum. "Okulumuzdaki birlikteliğin nasıl artırılacağı konusunda bir fikrim var. Bu konuda yardım almam gereken insanların sizler olduğunu biliyorum."

"Barış Gönüllüleri'yle ilgilenmiyorsun sanıyordum." diyor Peter.

"İlgilenmiyorum. Bir topluluğu bir araya getiren şey örgütlü bir coşkudur. Bir pep kulübüne ihtiyacımız var."

"Pep kulübü mü?" diyerek muhalefet ediyor Paige. "Bu çok... Modası geçmiş bir şey."

Paige'e bakıyorum. "Kesinlikle. Bunu sosyolojik bir deney gibi düşün."

"Tamam, pes." diyor Paige.

"Şey, böyle bir kulübü nasıl kurarım?" diye soruyorum.

"Bir pep kulübü *kurmak* istiyorsun." diye söylediğimi tekrarlıyor Peter.

Zeki çocuklar olmalarına rağmen, bu çocukların jetonu biraz geç düşüyor. "Bir pep kulübümüz olsa ona katılırdım ama yok."

"Ama Key Kulübü¹ var." diyor Yvonne. "Ve Onur Topluluğu², Öğrenci Birliği, okul şenliği haftası ve..."

"Öğrenci Birliği şişirilmiş bir öğrenci konseyi yalnızca. Yeteri

1 Toplum hizmeti veren gönüllü yardım kulübü. (ç.n.)

2 Özellikle akademik yönden ya da akranları arasında lider olarak öne çıkan öğrenciler tarafından oluşturulan topluluk. (ç.n.)

kadar coşku yok.” diyorum.

Peter, sandalyesinde geriye doğru yaslanıyor. “Oliver’a sor, Öğrenci Birliği’nde. O bilir. Hey, Oliver!” Peter, avlunun karşı tarafına sesleniyor. Birkaç masa dönüp bakıyor. Bunlar arasında Oliver’ın oturduğu masa da var. *Jeremy*’nin oturduğu masa. “Buraya gelsene. *Mallory*’nin bir sorusu var!”

Yapmam gereken şey, danışma kurulunun baş başa verip beni tamamıyla yutacak bir bank icat etmelerini sağlamak. Oliver diğer masalara hafifçe sürtünerek bizim masaya geliyor. Avludaki diğer masalar ilgilerini yitirdiler. Bense Paige’in eski, sade, iki gözlü ve kırmızı dosyasına iyice dalmış durumdayım ama *Jeremy*’nin bana bakmakta olduğunu biliyorum çünkü onun bakışlarının kendimi nasıl hissettirdiğini bilirim.

“Evet?” diyor Oliver, Peter’a.

“*Mallory* bir kulübün nasıl kurulacağını öğrenmek istiyor.” diyor Peter. “Sen biliyor musun?”

Oliver’a kaçamak bir bakış atıyorum. Buraya kadar gelmesi sanki tam bir zaman kayıbmış gibi, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle biraz önce oturmakta olduğu masaya bakıyor. “Tam bilmiyorum. Ama öğrenci kulüpleri yönergesinde var.”

“Süper, yönergeye bakarım.” *Jeremy*’nin kuzeninden çok daha samimi olan Paige’in dosyasına konuşuyorum. *Jeremy*’nin ona benim hakkımda ne zırvallar anlattığını merak ediyorum. Yok, etmiyorum. Çünkü umurumda değil. Oliver beni tanımıyor. Bırakalım da öyle sıkılmış ve yargılayıcı bir şekilde dursun orada.

Oliver, elini Paige’in dosyasının üzerine koyduğundan başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kalıyorum. Bakışları hâlâ umursamaz ama direkt olarak bana bakıyor. “Bir kulüp kuracaksan Öğrenci Birliği’ne, esasen Öğrenci Birliği başkanına bir dilekçe yazmalısın.”

“Tamam.” Süper, şimdi de bana yardım etmeye karar verdi.

Oturduğum bank beni yutamasa da görünmez olabilirim belki. Tüm masa bizi izliyor. Onların aklına da Oliver'ın Jeremy'nin kuzeni olduğu geldi mi acaba? Sırf erkek arkadaşımın yeni ayrıldım diye aptalca bir kulüp bahanesi uydurduğumu mu düşünüyorlar?

Kabul, bir kulüp kurmamın nedeni bir şekilde *bu* aslında.

Oliver, akıllı telefonundan öğrenci kulüpleri yönergesini bulmuş bile. "Yönergeyi internetten buldum. Linkini göndereyim mi?"

"Yok, ben... Ben okulun web sayfasından bulurum." Ya da fi tarihinden kalma okulla ilgili kâğıt tomarları arasından bulup çıkarırım.

"Bu akşamki maçta oynuyor musun?" diyerek araya giriyor Peter.

"Evet, geliyor musun?" diye soruyor Oliver.

"Normal şort mu giyeceksin, tayt mı?"

Oliver'ın Orange basketbol ligindeki takımı, seksenlerin rock grubu Mötley Crüe gibi giyinip bir de peruk ve vintage boğazlı spor ayakkabılarla bu kostümlerini tamamlar. Bence kazanmak için oynamıyorlar; sırf işin şov kısmı için varlar ki bu benim bilhassa takdir edebileceğim bir şey. Jeremy asla onlarla oynamaz. Bunun utanç verici bir şey olduğunu düşünüyor.

"Fosforlu pantolon askısı buldum." diyor Oliver. "Elbette tayt giyeceğim."

Tüm masa buna gülüyor. Oliver yanımdan ayrılmak üzereyken duraksayıp bana doğru eğiliyor. O kadar eğiliyor ki nefesini yüzümde hissedebiliyorum. "Kulübünle ilgili daha fazla yardıma ihtiyacın olursa haberim olsun." Göz kırıyor. "Ne de olsa aile sayılırız, değil mi?"

Ayrılmamızın hemen ardından söylenecek şey mi şimdi bu? Oliver arkadaşlarımın önünde benimle acımasız bir şekilde dalga geçmeye mi çalışıyor? Dinmiş olduğunu sandığım öfke, dudaklarımın arasından fışkırıyor. "Kes sesini!" diye fısıldıyorum.

Oliver'ın yüzündeki kendinden emin ifade yerini şaşkınlığa bırakıyor. "Öyle demek istemedim... Cidden, sana yardım edebilirim.

Jeremy'nin kız arkadaşı olduğun için..."

Çelik gibi sert bir bakış atıyorum Oliver'a. Alçak sesle konuşuyor olmamıza rağmen tüm masanın bizi dinlemekte olduğunu biliyorum. Daha önce Jeremy'yi yumruklamak gibi bir eğilim sergilememiş olabilirim ama Oliver'la durum başka. "Denyonun tekisin, Oliver. Aynen kuzenin gibi!"

Umarım Friendspace bununla çalkalanır.

Bölüm 6

Ginnie'nin çok sağlıklı olmasının nedenleri:

- 1. All-American seçilmiş bir sporcudur.*
- 2. Çok fazla belgesel izler, çok fazla makale okur.*
- 3. Büyükannemin bahçesine âşık olmuş ve onun çiçek yetiştirme yeteneğini almış.*
- 4. Peki ya en önemli neden? Sanırım en önemli neden, yediği içtiği konusunda çok katı olması. Oysa ben öyle değilimdir. Bazen yediğimi içtiğimi önemserim, bazen de süte o güzelim kremalı çikolatalı Oreo bisküvileri batırıp yerim. Yani, o sonuna kadar gider; ben en iyi ihtimalle ortalarda bir yerlerdeyimdir. Üstelik bu, hayatlarımızın her bir alanında geçerli sayılabilir.*

Ginnie, bize büyükannemin eski Betty Crocker yemek kitabından bakarak akşam yemeği için rulo köfte yapıyor. Durun, başka bir şekilde ifade edeyim bunu. Ginnie, Betty Crocker yemek kitabından bakarak rulo köfte yapmaya çalışıyor. Beyaz pirinç yerine kahverengi pirinç, dana kıyması yerine de soya kıyması kullanıyor. Yaptığı köfte pütürlü ve kayış gibi oluyor ama en azından ketçap var da tadını örtbas ediyor. Gelenekselleşmiş bir yemek yaparken tamamen

granola bir tarz izlemiş olsa da denedi en azından. Çabalıyor.

Annem kitap kulübünde, babamsa arayıp bir ev göstermesi gerektiği için yemeğe gelemeyeceğini söyledi. Dolayısıyla yemekte Ginnie'yle benden başka kimse yok. Ginnie parmaklarıyla masaya vuruyor. "Kızgın bir ev kadını gibi göründüğümü biliyorum ama ben köle gibi çalışıp yemek yaparken onlar yemekte bile evde olmuyorlar, öyle mi?"

"Annem bunu, asla aile olarak yemek yiyemediğimizi söyler durur."

"Kesinlikle. Sorun da bu zaten." Neşeleniyor birden. "Hey, büyükanneme biraz rulo köfte götürmeliyiz bence. Güle güle otur hediye gibi yani. Hem bulduğun yıllıkla eski günleri yad ederiz birlikte. Yıllık da ona kartpostal göndermek gibi bir şey olur."

"Babam, büyükannem yerleşene kadar onu kimsenin ziyaret etmesini istemediğini söyledi ama."

"Rulo köfte demek yerleşme demek değil midir?" diye soruyor Ginnie.

Haklı. Ama köftemizde gerçek *et* yok ne yazık ki.

Olur da büyükannem elbisesini geri ister diye üzerimi değiştiriyorum.

Otuz dakika sonra, ilginç ihtiyaçların birleşme yeri olan ve Newport Koyu'na bakan beş yıldızlı Sunshine Villa Özel Yaşlı Yaşam Merkezi'nin resepsiyonundayız. Broşürlerinde tenis kortları, yüzme havuzları, at ahırları, tiyatro salonları, bahçeleri ve dayalı döşeli daireleriyle övünüyorlar. Büyükannemle büyükbabamın durumları hep iyiydi ama burası? Burası için mi kazandılar o paraları? Rodney amcamın bu hayalin gerçekleşmesi için maddi destek sağlayıp sağlamadığını merak ediyorum doğrusu.

Ginnie, elindeki tek kullanımlık Tupperware kulesini granit masanın üzerine, taze çiçek aranjmanının hemen yanına koyuyor. Bir keresinde Jeremy'nin de üyesi olduğu kilise gençlik koluyla bir

düşkûnlerevine gitmiştim. Orası düşkûnlük ve yalnızlık kokuyordu. Oysa burada havaya şeftali aromalı mumların kokusu yayılıyor, arka planda yumuşak bir müzik çalıyor ve yaşlı olmalarına rağmen kocamamış olan birkaç erkek, düz ekran televizyondan Amerikan futbolu izliyor. Gerçekten ben de buraya taşınmak istiyorum. Bu vintage bir şey, öyle değil mi?

“Merhaba. Vivian Bradshaw hangi odada kalıyor?” diye soruyor Ginnie resepsiyon görevlisine.

“Kendisinin izni olmadan bu bilgiyi paylaşamıyoruz.”

“Biz torunlarıyız.” Büyükanne min yıllıkını bankonun üzerine koyuyorum. Yılığın yıllanmış derisi bu gösterişli sarayda yakışksız kaçıyor.

Resepsiyon görevlisi kadın bilgisayarına bir şeyler yazıyor. “Kayıtlı bir onaylanmış ziyaretçi listesi yok.”

“Daha yeni taşındı buraya.” diyor Ginnie. “Bu yüzden, böyle bir liste hazırlamamıştır henüz.”

“Buraya taşınabilmesi için bu listeyi hazırlaması gerekir. Dolayısıyla hazırlamış.” Kadın özür diler gibi gülümsüyor. “Odasını arayıp kendisine ulaşmaya çalışacağım. Bekleyin lütfen.”

Resepsiyon görevlisi büyükanne min odasını ararken Ginnie parmaklarıyla bankoya vurarak tempo tutuyor. “Yanıt yok. Ama yine de yerleşke içinde bir yerlerde olabilir.”

“Şey, oda numarasını söylemeniz de getirdiklerimizi bıraksak?”

“Kendisine telefonla ulaşmaya çalışabilirsiniz ama oda numarasını veremem.”

Ginnie hızla telefonunu çıkarıyor cebinden. “Şarjı bitmiş. Sen büyükanne min numarasını biliyor musun?”

“Telefonumda kayıtlı.” Elimi cebime atıyorum ama Ginnie’yle aynı anda, kullanamadığım tüm diğer teknolojik aletlerle birlikte telefonumun da evde olduğunu hatırlıyoruz. Ginnie, hiçbir şey söylemiyor ama getirdiğimiz yiyecek kulesini kapıp fırtına gibi kapıya yöneliyor.

Ginnie'nin arkasından koşturup sahte sokak lambalı yolu geçiyorum. "Hey! Bu benim hatam değil!" diye sesleniyorum.

"Boş ver." diyor. "Telefonunun olmaması, büyükannemin bizi görmek istememesi kadar sinir bozucu bir şey değil."

"Bizi görmek istemiyor değil." Yol boyunca hızla yürürken büyükannemin yıllığını göğsüme bastırıyorum. "Babamın dediği gibi... Biraz zamana ihtiyacı var sadece... Alışmak için."

Ginnie ona yetişeyim diye beni bekliyor. Daha şimdiden boyu beni geçti ve eyaletteki en iyi futbolculardan biri. Dolayısıyla bazı insanların, normal insanların, yalancı rulo köfte yedikten sonra büyük bir yaşlılar yaşam merkezinde koşturmak zorunda kaldıklarında nefes nefese kalabileceklerini unutup bazen. Yakınındaki tenis kortlarından gelen ışık, Ginnie'nin yüzüne bir gölge düşürüyor. "Daha sık birlikte olsak ailemiz için iyi olur diye düşünüyorum sadece. Özellikle de annem ve babam için."

Ginnie şu anda dramatik davranıyor. Soya kıymasından yapılmış rulo köftenin yenildiği bir akşam yemeğini kaçırmak, bir ailenin yıkılmasına neden olmaz. "İşte biz de bu yüzden daha sade zamanlara geri dönüyoruz." Yavaşça derin bir nefes alıyorum. "Ailenin önemli olduğu zamanlara."

"Son derece tutucu bir grup için hazırlanan bir reklam gibi konuşuyorsun."

"Sağ ol."

"Kırk sıfır!" diye bağıyor tenis kortundaki oyunculardan biri. Ginnie ve ben, kortun çevresindeki yeşil ağdan oyunu izlemek için dönüyoruz. Oyunculardan biri servis kullanıyor. Diğer oyuncu, sanki sadece kendini korumak için raketini havaya kaldırıyor. Top zıplayıp tam yanından geçiyor. "Pardon, Linda! Bir dahaki sefer servisini karşılayacağım."

"Büyükanne?" diye fısıldıyor Ginnie.

“Topu tek bir sefer bile tuttursan mutlu olurum! Bunu dene bakalım.” Linda tüm gücüyle raketini sallıyor.

“Büyükanne!” Ginnie kollarını sallıyor. “Hey, Büyükanne! Sana rulo köfte getirdik!”

“Sana rulo köfte getirdik?” diye soruyorum. “Büyükanne dikkatini böyle mi çekeceksin?”

“Kes sesini.”

Büyükanne hızla bize doğru yürüyüp ağız arkasından bize bakıyor. Üzerinde; kalın, atletik bacaklarını açıkta bırakan klasik, beyaz bir tenis eteği var. Başındaki komik ter bandı, kısa sarı buklelerinin her zamankinden daha dik durmasına neden olmuş. “Kızlar? Ne işiniz var burada? Maç bitince hemen yanınıza geleceğim, tamam mı?”

“Hiç zahmet etme.” Linda, raketiyle hafifçe vuruyor büyükanne. “Sen henüz hiç sayı yapmadığına göre oyunu benim kazanacağımı söyleyebiliriz rahatlıkla.”

Büyükanne Linda’ya bir bakış atıyor. “Tekrar oynayacağız. Ben ders alır almaz.”

“Ders mi, Vivian? *Dersler* olmasın. Bir sürü ders.” Linda bir kahkaha atıp su sebiline doğru yürümeye başlıyor.

“Bu sana ders olsun.” Büyükanne poposuyla Linda’ya vuruyor. Ginnie kıkırdıyor. “Hadi, kızlar. Madem geldiniz size lojmanları göstereyim.”

Büyükanne çok daha sakın bir tempoyla yürüyüp kulüp binasını geçiyor ve yedinci kattaki dairesine çıkıyor. Bu dairenin salonu, babamın gösterdiği maket evlerden birini andırıyor: Yeni eşyalar, şahsiyetsiz sanat eserleri, nötr renkler. Oysa, büyükanne ofisi hardal sarısı ve mordu; gökkuşağının renklerini içeriyordu. Büyükanne *renktir* benim. Odaya hâkim olan bu bej rengi ise yenilgi diye bağılıyor. Odada bana tanıdık gelen tek şey, mutfak masasının

üzerindeki dikiş makinesi. Büyükanmem tenis kıyafetlerini çıkarıp önü taşlı bir kadife tulum giyiyor. Bu tulumun annemin bir hediyesi olduğu gayet net. Büyükanmem kendisine Ginnie'nin rulo köftesinden küçük bir tabak hazırlayıp pofuduk kanepesine kuruluyor.

"Demek rulo köfte getirdiniz bana."

"Soya köftesi."

"Soya demek. Bu, daha da iyi." Büyükanmem eliyle vurarak kanepayı işaret ediyor. "Bu büyük onuru neye borçluyum?"

"Niye listede yoktuk?" diye soruyor Ginnie. "Ziyaretine geldiğimize kızdın mı?"

Büyükanmem dudaklarını birbirine bastırıyor. "Hiç kızmadım. Babanıza söylemiştim, yerleşmek için bir fırsat istemiştim sadece. Ama artık yerleştim, siz buradasınız ve her şey yolunda."

Ginnie bu yanıtı kabul edip kanepeye, büyükanmemin yanına kıvrılıyor. Büyükanmemin son zamanlardaki değişiklikleri konusunda kız kardeşim gibi üzgün değilim ben. Bu onun hayatı, kendi bileceği iş. Gerçi, büyükanmem paketleme konusunda babamla konuşurken *oradaydım*. Eşyalarına ne olacağını ancak bu kadar az önemseyebilirdi doğrusu.

Bilmiyorum. Belki de aile demek, daha çok eşya gibi geliyordur bana.

"Mallory senin lise yıllıklarından birini buldu." diyor Ginnie. "O eski güzel günlerle ilgili anılarını duymak istiyoruz."

Sanki 1962'deki her şeyle ilgili bir kutsal gibiymiş gibi sürekli olarak yanımda taşıdığım yıllığı uzatıyorum büyükanmem. Büyükanmemin gözleri kocaman açılıyor. "Bu yıllığa bakmayalı asırlar oldu."

Büyükanmem parmağıyla sayfaları çeviriyor tek tek. Bu yıllığa bakmak için onunla birlikte olduğumuz bir anı beklediğime çok memnunum. Sanki geçmişe birlikte adım atıyormuşuz gibime geliyor. Yılığın üzerinde, kabartma harflerle TULARE UNION LİSESİ, 1962 yazıyor. Bir de savaş baltasını havaya kaldırmış yaldızlı bir "Kı-

zılderili” fotoğrafı var. Büyükanнем direkt olarak arka sayfayı çevirip arkadaşlarının ona yazıp imzaladıkları notları okumaya başlıyor. “Güzel Bacaklı.’ Bill Culver. Bu, pek hoşlanılan bir çocuk değildi.”

“Bize onun fotoğrafını göstere.” diyor Ginnie. “Bu arada, bacaklarını nereden biliyordu?”

“Eminim bunu her kızın yıllığına yazmıştır.” diyor büyükanнем gayet ciddi bir şekilde.

“Önce senin olduğun sayfaları görmek istiyorum.” diyorum.

Büyükanнем arkadaşlarıyla çektiği fotoğrafın bulunduğu sayfayı açıyor. Kızların tamamı inci takıp siyah elbise giymiş. Büyükanнемin çilleri bu siyah-beyaz fotoğrafta bile kendini belli ediyor. Hoş görünüyor ama korkunç derecede kabarık olan saçları sonunda *bırak dağınık kalsın* ne demekmiş anlamamı sağladı. Bu saç modeli, altmışlarla ilgili TV programlarında gördüklerim kadar hoş değil ve büyükanнемin burğu şeklinde kıvrılmış saçlarında özellikle kötü durmuş.

“O saçının hâli de ne?” diye soruyor Ginnie. “Mallory, bunu ne kendine *ne de* ozon tabakasına yapmana izin veririm.”

“Bu, bouffant denilen saç modeli.” diyor büyükanнем. “O zaman moda buydu. Annem her iki günde bir yapardı saçlarımı. Liseden sonra saçlarımı uzattım ve gerçekten çok uzun olan saçlarımı hep dağınık bıraktım.” Başka bir sayfayı çeviriyor. Bu sayfadaki fotoğrafta, üzerinde P harfi bulunan kırmızı-altın rengi bir kazak giymiş. “Pep kulübü. Sekreterliğe adaylığımı koyup zor bela kazanmıştım. Bu da geçit törenimizden bir fotoğraf.”

Yan sayfada krepon kâğıdı ve balonlarla süslenmiş küçük bir römork fotoğrafı var. Üzerlerinde uzun etekler ve kazak olan pep kulübü kızları ellerinde bir levha tutuyorlar: **ŞU ŞÖVALYELERİ KATLEDİN!**

Parmağımı parlak sayfanın üzerinde dolaştırıyorum. Pep kulübünü kurduktan sonra benim de bir geçit töreni arabası hazırlamam

gerekecek. Mezunlar günü için de bir elbise dikmem gerekecek. Bunların her ikisi de öyle imkânsız geliyor ki bana büyükannemin listesi yerine keşke “Bir akvaryum balığı al.” ya da “Kocaman bir dilim pasta ye.” gibi bir şey söyleseydim diye geçiriyorum içimden.

Bundan, listeden vazgeçmeyi düşündüğüm anlamı çıkarılmasın ama. Bu yıllık, kararımı güçlendiriyor. Bu yıllık ve Ginnie’nin bitip tükenmek bilmeyen sırtması. “Bu geçit töreni arabasını hazırlamak *gerçekten zor* olmuş gibi görünüyor büyükanne.” diyor Ginnie. “Pep kulübü *bir hayli zaman* alan bir kulüp olmalı.”

“Çok eğlenmiştik. Geçit töreni yarışmasında birinciliği 4-H kulübüne¹ kaptırmıştık ama hâlâ bizim kulübün daha çok ruha sahip olduğunu düşünüyorum.” diyor büyükannem. “Ve işte balo...” Büyükannem sayfayı bir daha çeviriyor ve karşımıza büyükannemin bulut beyazı bir elbise içindeki fotoğrafı çıkıyor. Siyah çerçeveli gözlük takmış, dar kesim bir takım elbise giymiş ve yüzünde kocaman bir gülümseme olan bir çocuk girmiş kolunda.

“Mezunlar balosu kraliçesi seçildiğini bilmiyordum hiç.” diyor Ginnie.

“Kraliçe seçilmedim, prenestim ben.”

“Bu çocuk kim?” diye soruyorum. “Onu tanıyor muydun?”

Büyükannem dudaklarını sıkıyor. “Evet. Flörtümdü.”

“Clyde Walters’ diye okuyor Ginnie. “Gözlükleri şapşalca ama kendisi hoşmuş.”

“Flörtündü demek?” diyerek dirseğimle hafifçe dürtüyorum büyükannemi. “Uzun süreli bir ilişki mi yaşadınız?”

“Vayyy!” Ginnie, zavallı çocuğun yüzüne vuruyor. “Kalıcı bir sevgili! Büyükannemin *kalıcı bir sevgilisi* varmış!”

1 ABD Tarım Bakanlığı’na bağlı, global bir gençlik örgütleri ağıdır. Amacı, gençlik gelişimi alanını geliştirirken gençlerin tam potansiyellerine ulaşmaları için onlara katkı sağlamaktır. (ç.n.)

Büyükannem uzun uzun bakıyor fotoğrafa. “Evet, kalıcı sevgilimdi. Neredeyse bir yıl boyunca onun yüzüğünü taktım. İlk erkek arkadaşımdı, aslına bakarsanız.”

Boynumdaki zincire takılı yüzüğü o vermiş olmalı büyükanne. Neredeyse kolyeyi boynumdan çekip çıkaracak ve bu yüzüğü ona Clyde’in verip vermediğini, ilk erkek arkadaşını yad etmek için bu küçük hatırayı geri isteyip istemeyeceğini soracak oluyorum. Ama beni onun geçmişine bağlayan bu kadar somut bir şeyi ona geri vermek istemiyorum. Şu listeyle isim bitince yüzüğü büyükanne geri veririm. Elli küsur yıl sonra yani. “Ne oldu Clyde’a?” diye soruyorum.

“Hiçbir şey olmadı. Çıktık. Sonra da ayrıldık.”

“Kötü bir ayrılık mıydı?” diye soruyor Ginnie.

Büyükannem ensesinin arka kısmını ovuyor. “Pek iyi ayrılık bilmiyorum ben.”

Gerçek bu işte.

“Liseden sonra Kaliforniya’dan ayrıldı. Ben Kaliforniya’da kaldım.” diyor.

“Trajik miydi ayrılığınız?” diye soruyor Ginnie. İyi ki Ginnie ısrarcı. Ben asla soramazdım ama bunu öğrenmek istiyorum.

“Öyle de diyebilirsiniz.” Büyükannem duraksıyor. “Ama önünde sonunda atlattım. Öyle büyük bir aşk yaşamadık Clyde’la, kızlar. Büyükbabanızla ilgili çok daha güzel hikâyelerim var. Çünkü gerçek olan *oydu*.”

Bu siyah beyaz fotoğraflardan, ete kemiğe bürünmüş bir gerçeklik yaratmaya çalışıyorum. Büyükannemin odası nasıldı? Sabah rutini neydi? Okuldan sonra arkadaşlarıyla ne yapardı? Korkuları nelerdi? Büyüyünce ne olmak istiyordu?

Çünkü büyükannem kendi hayatını *yaşamış*. Altmışların sonunda bir San Francisco hippisiymiş, büyükbabamla Berkeley’de

bir savaş karşıtı protestoda tanışmış ve iki hafta sonra evlenmişler. Büyükannem yetmişleri çeşitli şeylerin -kadın hakları, çevre, okur yazarlık- savunucusu olmakla geçirdikten sonra da tüm dünyadaki hayati risk içeren hastalıkları olan çocuklar için kâr amacı gütmeyen bir örgüt kurmuş. Büyükbabamsa hukuk fakültesine geri dönüp büyükannemin kurduğu örgüt için çalışmak amacıyla bankadaki işinden ayrılmış. Büyükbabam, patronun büyükannem olduğunu söyleyerek şaka yapmayı severdi. Durum da buydu aslında. Büyükannem yüz kişinin patronuydu.

Büyükannem birkaç yıl önce Kaliforniya yaşam boyu başarı ödülünü kazandı. O törende hepimiz elbise giymek ve büyükannemin başarılarıyla ilgili bir belgesel gösterilirken kayış gibi tavuk göğsü yemek zorunda kalmıştık. O törende masanın karşı tarafında sürekli olarak elbisesini çekiştirip duran ve cep telefonu ile oynayan anneme baktığımı hatırlıyorum. Annem... Annem kayınvalidesinden çok farklıdır.

Büyükannemin benim yaşımdayken bunlardan hiçbirini yapmamış olduğunu hatırlatıyorum kendime şu anda. Büyükannem o zaman kısa bir listesi ve büyük hayalleri olan bir genç kızdı sadece.

“Son sınıf yıllığın nerede?” diye soruyorum.

“Hiç olmadı ki.” Büyükannem yıllığı kapatıp kucağıma koyuyor. “Bu kadar yeter. Mallory, bunu da topladığın diğer çöplerimle birlikte bir kenara kaldırabilirsin.” Ayağa kalkıp mutfağa yöneliyor. “Sanırım biraz daha alacağım şundan. Ginnie, bunun üzerindeki ne sosu?”

“Sadece ketçap.” diye mırıldanıyorum.

Büyükannem ve Ginnie, organik lezzetlendiricilerin faydaları ve işlenmiş şekerin zararları üzerine derin bir sohbete dalıyorlar. Kendimi, köpek yesin diye masanın altına atılmış olan soya kıymasından yapılmış rulo köftenin uç kısmı gibi hissediyorum. Listeye tamamıyla hâkim olmak için Ginnie’ye ne kadar ihtiyacım varsa aradığım şeyi -o

şey her ne ise- gerçekten bulacaksam büyükannemin sadece benimle ilgilenmesine de o kadar ihtiyacım var. Kökü yenilebilir bitkilerin sağlığa faydalarından bahsetmeye başladıklarında büyükannemin gömleğinin kolunu çekiştirip “Böldüğüm için özür dilerim ama dikiş dikmeyi öğrenmem gerekiyor, büyükanne.” diyorum.

“Hımmm, tamam. Bu, ders için filan mı?”

“Sayılır.”

“Hayır, değil.” diyor Ginnie başını iki yana sallayarak. “O dingil yüzünden.”

Ginnie’ye öldürücü bir bakış atıyorum. O da kaşlarını çatarak karşılık veriyor bana.

“Ve... Benden yardım istiyorsun, öyle mi?” diye soruyor büyükannem.

“Evet. Mezunlar balosu kıyafetimi kendim dikmek istiyorum.” diyorum. “Bana yardımcı olabileceğini umdum.”

Büyükannemin aynı zamanda usta bir terzi de olduğundan ve *sırfeğlence olsun diye* dönem kıyafetleri diktiğinden bahsetmiş miydim? Hayatımızın ilk on yılı boyunca Ginnie’yle benim Paskalya kıyafetlerimizi büyükannem dikti. Yıldızlar bu kadının özgeçmişini görseler, kıskançlıklarından çatlarlardı cidden.

“Seve seve yardımcı olurum.” Büyükannem dikiş makinesinin yanında duran patron kutularından birini karıştırmaya başlıyor. “Nasıl bir model istediğini bilmiyorum ama Oscar törenindeki şu pahalı kıyafetlerinkine benzeyen modeller veren bir internet sitesi var.”

“Aaa, bu da diğer konu.” diyorum. “Ben, şey, bu aralar ‘vintage’a merak saldım.”

Ginnie boğazını temizliyor. “Söyleyeceğim.”

Bu konudan söz açmak için Ginnie’nin tuvalete gitmesini beklemeliydim. Bilgiçlik konusunda dozunu aşıyor. “Bu yüzden de altmışların başlarındaki gibi bir şey dikmek isterim. Senin lisede ol-

duğın zamanlardaki gibi bir şey? Yıllığına da bu yüzden bakmak istedim. Fikir edinmek için yani.”

“Cidden mi?” Büyükannem modelleri karıştırmayı bırakıp yakın gözlüğünün üzerinden bakıyor. “Vücuda oturan bir şeyler istemiyorsun, öyle mi? Bahse girerim ki Jeremy altmışlardakinden daha seksi bir tarzı daha çok beğenecektir.”

“Jeremy...” diye söze başlıyor Ginnie.

“Seksi şeylerden hoşlanmıyor. Hımm... Göze çarpan seksi şeylerden.” diyorum. Büyükannemin Jeremy’yi öğrenmesine gerek yok. Of, hayatımdaki biri her işime burnunu sokmasa, her şeyimi bildiğini sanmasa ya da her şeyin ne kadar karmaşık olduğunu bil-mese iyi olur. En azından büyükannemi ziyarete geldiğimde hayatımda her şey yolundaymış gibi görünebilir. “Vintage bir şey de hoşuna gidecektir Jeremy’nin. Eski bir model buluruz biz. Ama sen yardım eder misin? Lütfen?”

Büyükannem yanıma gelip beni kucaklıyor. Yasemin parfümü her zamanki gibi keskin ama sıkıcı eşyaların bulunduğu, içe işleyen bir bejin hâkim olduğu bu yeni yerinde bile hâlâ eski büyükannem gibi kokuyor en azından. “Elbette. Programıma ekleyeceğim seni.” Gülüyor. “Tenisin hemen ardına.”

*

Salı günü okul yine fısıldaşmalar ve sorgulayan bakışlarla geçiyor. Öğle arasını bu sefer Ginnie’yle tiyatronun tribünlerinde oturarak geçiriyorum. Listeyle ilgili savaş stratejilerini tartışıyoruz. Bu, Ginnie için yemek tarifleri anlamına geliyor; bense iyi bir sevgili olabilecek çocukları belirliyorum. Ginnie, kalıcı bir sevgili bulma fikrine o kadar karşı ki bu arayışında gizli kapaklı davranmam gerektiğine karar veriyorum. Birini bulunca Ginnie’ye bombayı patlatacağım.

Okuldan sonra, garajda bulduğum birkaç ansiklopediyi taraya-

bilmek için odama kaçıyorum. Bu ansiklopediler yirmi yıllık olduğundan içlerindeki bilgilerin çoğu geçersiz artık ama bereket versin ki tarihi bilgiler değişmiyor. Ansiklopedinin A'yı içeren cildinde *altmışları* bulup altmışların daha masum olan ilk yıllarına dair bir yakınlık hissedebilmek ümidiyle hippiler ve Vietnam'la ilgili bilgileri okuyorum. İnce kravatlar takan genç erkeklerden oluşan pop grupları ve asker kepini andıran şapkalar giyen Jackie Kennedy¹ ile ilgili şeyler gibi. Yaşadığımız yüzyılla ilgili bir başka sorun da bu işte: Artık kimse şık şapkalar takmıyor.

Odamın kapısı tıklatılıyor. "Mallory?" diye sesleniyor annem. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Büyükannemin pazar günü yere yaydığım fotoğrafları hâlâ olduğu gibi duruyor. Bu fotoğrafları tekrar kutuya tıkıştırmak yerine üzerlerine bir battaniye yayıyorum. Annemin bu hatıraları görüp bunu, büyükannemi ve büyükannemin hayatındaki yeni evreyi tartışmak için bir sebep olarak kullanmasını istemiyorum. Annem yanağından süzülen bir damla yaşla bana aşırı duygusal bir şekilde sarılarak duygusal bir an yaratmaya çalışacaktır. Odam/hayatım darmaduman şu anda ve bu, annemin sahte bir empatiyle düzeltebileceği bir şey değil.

"Evet?"

"Ginnie bana Jeremy'yle ayrıldığınızı söyledi. Şaka yaptığını sanıp Friendspace'e girdim ama beni engellemişsin. Neler oluyor?"

Başımı kapıya dayıyorum. Annemi Ginnie engellemiş. İyi hamle. Ama keşke anneme bu ayrılıktan bahsetmeseydi. Kaçınılmaz annelik dostluğu için hazır değilim. "Demek Ginnie söyledi sana. Süper."

"Bunu bana *senin* söylememene gücendim." diyor. "İyi misin?"

Kilidi açıp kapıyı sadece aralıyorum. Yemin ederim ki annemi

1 Jacqueline Kennedy Onasis (1929-1994). Otuz beşinci ABD Başkanı John F. Kennedy'nin eşi ve 1961'den Kennedy'nin öldürüldüğü 1963 yılına kadar ABD First Lady'si. (ç.n.)

seviyorum ama bu, bunu şu anda yapmak istediğim anlamına gelmiyor. Annemin ufacık bir olayı alıp bir felakete dönüştürme ve sonra da bunu bir şekilde tamamen kendine çevirme yeteneği var. Ayrılık haberini duyunca ağzı sulanmış olmalı. Ebeveyn olarak nutuk çekmek için mükemmel bir fırsat.

“Hayır, iyi değilim. Ama konuşmak bu durumu değiştirmeyecek. Hem ödevim var.”

Annemin yüzü gölgeleniyor. Holden gelen ışık, saçlarına arkadan vuruyor. Yüzünde sıkı bir azim ifadesi var ki bu da hiçbir zaman iyiye işaret değildir. “Beni bir kenara itmene izin vermeyeceğim. Bir kriz yaşıyorsun ve ben senin annenim. Yardımcı olmak benim işim.”

Annemin asıl işi, yakamdan düşmemektir ve bu konuda örnek bir işçidir.

“Yardım edilecek bir şey yok. Olan oldu.”

“Neye ihtiyacın var biliyor musun? Bir tatile. Eğlenceli bir yerlere gitmen gerek.”

“Hiç eğlenecek havada değilim. Sadece odamda oturup...”

“Bunalım takılmak istiyorsun. İşte bu yüzden de bunun yerine, yeryüzündeki en eğlenceli yere gideceğiz. “

“Hayır!” Kapıyı kapatmaya çalışıyorum ama annem ayağını çoktan kapının arasına koymuş bile. Kafasına bir şey koydu mu bundan kaçmanın yolu yoktur. Teslim olup ellerimi havaya kaldırıyorum. “Tamam. Mickey Mouse kulaklarımı alayım.”

Bölüm 7

Bradshaw Ailesi'nin Disneyland'deki gözde mekânları:

1. Uzay Dağı: Uzayda seyahat ettiğiniz duygusuna kapıldığınız bu eğlence, PARKTAKİ EN EĞLENCELİ TURDUR. Özellikle de şu canavarı hortlattıkları Cadılar Bayramı'nda.

2. Sığrama Dağı: Annemin, sonunda ıslanacağımız bu tura katılacağımızı hesaplamayıp beyaz tişört giydiği zamanlar dışında tabii. Annem sıırılsıklam olduğunda genç erkekler arzuyla annemin göğüslerine bakarlar ve annem de kendini sonradan Ginnie'ye ya da bana vereceği yeni bir tişört satın alırken buluverir. Oysa;

a. Hediyelik eşya dükkânında satılan tişörtler pahalıdır.

b. Bu tişört her zaman esnemiş olur.

3. Tiki Juice Bar: Şu Dole Whip dedikleri, dondurma hâline getirilen ananas suyunu sattıkları meyve suyu barı. Bu dondurma, içindeki ananastan dolayı yeterince lezzetli doğrusu.

4. Dönen Fincanlar: Eğer fırıl fırıl dönen bu fincanlardan nefret ediyorsanız bir ruhunuz yok demektir.

5. Dünya Küçük: Ama bütün ulusları temsilen yapılmış hareketli oyuncak bebeklerin dans edip “It’s a Small World” şarkısını söylediği bu tura yazın katılmayı seviyoruz. Parkta en iyi soğutulan eğlence bu. Babam şu küçük, turuncu kulak tıkaçlarından getiriyor ve serin bir ortamda on beş dakikalık hoş bir şekerleme yapıyoruz.

Ailesine ayıracak çok az zamanı fakat çok parası olan bir Rodney amcaya sahip olmanın diğer bir güzel yanı da bize her yıl aynı Noel hediyesini vermesi: Disneyland’e sezonluk giriş bileti. Reno’da yaşarken annem için Mekke sayılan Disneyland’e yılda bir kere kutsal yolculuk yapardık. Şimdi Disneyland’le kapı komşusu olduğumuzdan ayda en az bir kere geliyoruz. Ve evet, hepimizin üzerinde de Disney tişörtleri, rozetleri, bel çantaları gibi Disneyland’le ilgili ne varsa onlar oluyor. Gerçi, söz konusu Miki Fare olunca tarzınızla pek gurur duyamazsınız.

Ginnie’yi azarlamak için Vahşi Orman Turu’na katılıp anne babamdan uzaklaşmayı bekliyorum. “Anneme Jeremy’yi söylediğine inanamıyorum.”

“Beş gün oldu siz ayrılalı.”

“Daha dün ayrıldık!”

“Resmen dün ayrıldınız. Annemi Friendspace’te engellediğim için bana teşekkür ediyor olman gerekir şu anda. Friendspace’in ne kadar düşmanca bir yer hâline gelebildiğini görmesine gerek yok.”

“O kadar kötü mü?”

“Sayfandaki gönderiler azaldı ama siz ikiniz hâlâ büyük haber-

siniz.” Ginnie elindeki kuru meyve ve tahıldan yapılmış granola bardan bir ısırık alıyor. Bel çantası sağlıklı atıştırma-
lıklarla dolu. “Şimdiye kadar bir Jeremy’yi Kurtar hayran sayfası açılmıştır muh-
temelen.”

“Jeremy’yi neden kurtaracaklar?”

“Dünyanın kötülüklerinden. Ya da senden. Aynı şey. Timsah.”
Ginnie, tehditkâr, robotik bir timsahın olduğu yeri işaret ediyor çe-
nesiyle. Vahşi Orman Turu’nda gördüğümüz tüm hayvanları sırayla
listelediğimiz bir oyunumuz var.

“Bengal kaplanı.” diye ekliyorum.

“Dans eden kobra.” Ginnie heyecanla el kol hareketleri yaparken
elini tekneden dışarı çıkarıyor. Önümüzde oturan iki turist, hemen
yılanın fotoğrafını çekiyor. Birilerinin fotoğraf çekmesini sağladığı-
mızda ekstra puan kazanıyoruz.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama annem haklı. Disney-
land’de öfkeniz geçer.

Ginnie arkasına yaslanıyor. “İstersen hesabını silebilirim.”

En mantıklısı buymuş gibi geliyor. Aynen iPod’umda yaptığım
gibi, her şeyi sil geç. Ama... Ama Friendspace’te altı yüzden fazla
arkadaşım var ve bunların bazılarıyla -Reno’dan arkadaşlarım gibi-
sadece Friendspace üzerinden haberleşiyorum. Üstelik bir sürü fo-
toğraf da var, o fotoğrafları başka bir yere daha kaydettiğimi sanı-
yorum. Bir de Ginnie’yle bu site üzerinden oynadığımız devam eden
bir Scrabble oyunumuz var. İki ayın üzerine bu oyunu Ginnie’nin
kazanmasına müsaade edemem. Böyle bir şey yaparsak oyuna evde
bizzat devam etmemiz gerekir ki annemin bu tür oyunları nereye
kaldırdığını bile bilmiyorum.

Gerçi, sosyal deneyimin amacı da buydu sanırım ama ya dün-
yanın sonu gelir de dünyanın sonunun nasıl engelleneceğine dair
bilgiye ulaşmanın tek yolu Friendspace’e girmek olursa? Elbette o

zaman bir istisna yaparım. En iyisi, ne olur ne olmaz diye, bırak-
yırı 1 kalsın hesabım. Böylelikle dünyadaki çok değerli son birkaç
dakikamı da yeni bir hesap açarken kullanmak zorunda kalmam.

Yine de *akılcı bir şekilde* düşünmek zorundayım.

“Daha sonra silerim.” diyorum belli belirsiz bir şekilde. “Ama sen
öncelikle hasar kontrolü gibi bir şey yapabilir misin?”

“Bir dakika, bir da...” diye söze başlıyor Ginnie.

“Filler!” Ellerimi çırpıyorum. Bebek bir fil havaya su fışkırtıyor.
Başka bir fil, Bertha, bir şelalede yalnız başına yıkıyor.

“Kötü bir espri de yap.” diyor Ginnie monoton bir sesle. Sanki bu
bir işaretmiş gibi “rehber”, “Bertha otuz yıldır bu düşü bitiremedi!
Bana inanmıyorsanız şu kırıksıklıklara bakın!” diyor.

Maymunların yanından geçtiğimiz, şelalenin altına girdiğimiz
ve berbat bir espri daha duyduğumuz süre boyunca konuşmuyoruz.
Ginnie, dirseğiyle dürtüyor beni. “Fillerle dikkatimi dağıttın. Şey
diyecektim, başka birine internet şeytanını kullanmasını söylemen,
bu şeytanı senin kullanmanla aynı şey değil mi?”

“Yine filler!” diyorum.

Annem, önümüzdeki sinirli Fransız turistlerin arasına başını so-
kup bize doğru eğiliyor. “Şeytan olan ne? Jeremy mi? Jeremy’den mi
bahsediyorsunuz siz ikiniz?” Annemin, yanlış anladığı bir kelimeyle
bir konuşmanın ortasına dalma konusunda böyle esrarengiz bir ye-
teneği vardır. “Jeremy ne şeytanlık yaptı?”

“Hiçbir şey!” diye bağırıyorum, Ginnie tam “Mallory’ye madik
attı.” derken.

“Madik atmak?”

Teknedeki birçok insan gözlerini dikmiş bizi izliyor şu anda.
Ginnie ise sanki mutfağımızda hava hakkında konuşuyormuşuz gibi
konuşmaya devam ediyor. “Ya da boynuzladı. Boynuzlama konu-
sundaki yeteneği sınır tanımıyor.”

“Boynuz kelimesinin bilmediğim yeni bir anlamı mı var?” diye soruyor annem.

“Aldatmak mı?” diye soruyor annemle aramızdaki turistler.

“Aa, evet, teşekkürler! Buraya gel, Kevin.” Annem babamın kolunu yakalıyor ve yeni yerlerine doğru ilerlerken bir itiş kakış oluyor. Tur rehberi, önceden prova etmiş olduğu anlatımını kesiyor. “Bayım siz, Donald Duck tişörtlü olan, suya düşmeyin. O su aygırları aç görünüyorlar.”

Bizim dışımızda herkes gülüyor; çünkü bu rehber de detayları öğrenmek için acele ederek bu nadide anı seçmiş olan annem de aptal. Babam dikkatini tekrar rehberine veriyor ama annem kocaman açılmış, beklenti dolu gözlerle Ginnie’yle bana sokuluyor. “Jeremy hakkında ne diyordunuz?”

“Bak, anne. Jeremy’yle ben... Aramız açıldı sadece.” diyorum.

Ginnie homurdanıyor.

“Yani seni terk etmedi?” diye soruyor annem.

Ellerimi göğsümde kavuşturuyorum. “Niye Jeremy’nin beni terk ettiğini düşündün ki?”

“Öyle düşünmedim.” diyor annem biraz telaşla. Annem Jeremy’ye bayılır. Ona internetten bir Baltimore Orioles beyzbol şapkası bile aldı. Evet, büyük liglerdeki en zevzek takımın, Orioles’un şapkasını. Jeremy’nin Orioles’u tutması, o derin V yakalarıyla birlikte, ta en baştan hamurunun bozuk olduğunu göstermeliydi bana.

“Sadece, ondan neden ayrılmak isteyeceğini anlamıyorum.”

“Ama *onun benden* neden ayrılmak isteyeceğini anlayabiliyorsun, öyle mi?” diye soruyorum.

Ginnie hafif bir ıslık çalıyor.

Annem üzerindeki Kükedisi tişörtünü düzeltiyor. “Elbette hayır. Ondan ne kadar hoşlandığını biliyorum ve mutlu olmanı istiyorum, hepsi bu. O zeki bir çocuk, hırslı ve hoş...”

“Ve bir dingil.” diyor Ginnie.

“Ve beni BubbleYum adında bir kızla aldattı.” diye eklemeye *o kadar* yakınım ki. Ama o zaman anneme detayları da vermek zorunda kalırım. Zaten bu zamana kadar annemin her şeyi öğrenme arzusu beni yeterince yaktı kavurdu. Örneğin, yedinci sınıftayken Cameron Steeples’la ilk öpüşmemden bahsetmişim anneme ve ertesi gün paralel telefonu kaldırdığımda annemin bu öpüşmeyi Cameron’ın annesiyle inceden inceye tahlil ettiklerini duymuştum. Annem sırf doğumumda kırk saat ağrı çektiğinden benimle ilgili her şeyi öğrenmeye hakkı olduğunu düşünüyor. Normal doğum yapmak yerine şu aptal epiduralı olsaydı şimdi hayatım çok daha kolay olurdu.

“Köylüler!” diyorum.

Teknemizle bir yerli köyünün yanından geçerken atılan oklardan zor bela kaçıyoruz ve babam 49023. kez duyduğumuz başka bir bayık rehber şakasına kahkahalarla gülüyor. Sonra da arkasına dönüp “Demek erkek arkadaşın bir dingil. Doğru mu duydum?” diyor.

“Baba! Amazon yağmur ormanının tümünün aşk hayatımın detaylarını öğrenmesine gerek yok.”

“Ayrıldın mı ondan?” diye soruyor babam.

“Teşekkür ederim!” diyorum. “Gördün mü, anne? Ondan *ayrıldım* mı!”

“Bana tek söylediğin şey *aranızın açıldığı* olunca, bazı çıkarımlarda bulunmak zorunda kalıyorum tabii. Ben de bu bahaneyi kullandım zamanında; nasıl olduğunu bilirim. Bana asla bir şey anlatmıyorsun.”

“Jeremy’ye bayılmıyordum.” diyor babam. “Sinsi bakışlı.”

Annem bir elini kalçasına koyuyor. Tişörtünün yakası yine açılmış ve ben de Fransız çocuğu annemin derin yuvarlak yakasına bir bakış atarken yakalıyorum. “Kevin, sinsi bakışlı demek?”

Babam kaşlarını bir aşağı bir yukarı oynatıyor. “Göz teması kuruyor. Göz teması kuramayan bir çocuğa güvenemem.”

“Benimle hep göz teması kuruyordu.” diyor annem.

“Dalga mı geçiyorsun benimle? O çocuk sürekli seni kesip duruyordu. Bahse girerim her ikinizle de flört eder.”

“Şimdi saçmaladın.” diyor annem. Evet, babam saçmalıyor ama annemin kastettiği anlamda değil. Benim henüz yeni ayrılığımдан bahsettiğimizi unutup tuhaf bir cilveleşmeye girişiyorlar. Annem eliyle babamın bacağına vuruyor, babam da annemin elini yakalayıp onu kendine doğru çekiyor. Ginnie hafifçe elime vuruyor, ben de onun elini sıkarak karşılık veriyorum. Tamam, annemin Jeremy’nin tarafını tutması kötü ama babamın ayrılığım konusunda şaka yapip saniyesinde hiçbir şey olmamış gibi davranması neredeyse daha çok acıtıyor canımı.

Büyükannem; anne babamın, tutkunun bir evliliği ne hâle dönüştüreceğinin mükemmel örnekleri olduğu söyler. Evet; kulağa romantik geliyor bu ama bir övgü değil aslında. Annemle babam hep böyle miydiler bilemiyorum. Ben çocukken daha az kavga ederlerdi gibime geliyor ama sevgilerini bu kadar âşıkane bir şekilde ve bu kadar ulu orta gösterdiklerini de hatırlamıyorum. Öyle olmuş olsa bile, bunu zihnimden tamamen uzaklaştırmış olabilirim. Ariel gibi giyinmiş küçük bir kız, anne babamın burunlarını birbirine sürterek cilveleşmelerini izliyor. Bu şekilde davranmak, özellikle *büyükseviz* ve özellikle de bir eğlence parkındaysanız, hiç doğru değil.

Son filin de yanından geçerken Ginnie dudaklarını oynatarak tur rehberiyle aynı anda konuşuyor. “Birçoğunuz bu küçük şeyin hortumundan çıkan şeyin su olduğunu düşünüyorsunuz ama endişelenmeyin. Su değil.” Ginnie esneyip gözlerini kapıyor. Tekne turumuz sona ererken anne babam nihayet birbirlerinden ayrılıyorlar.

“Sıçrama Dağı?” diye soruyorum.

Babam annemin elini tutup annemi tekneden indiriyor. “Siz gidebilirsiniz, kızlar. Annenizle biraz dolaşmak istiyorum ben.” Do-

laşmak, on altı yaşındaki gençler gibi bir su bisikletine binip cileleşmek anlamına geliyor. Bunu biliyorum. Jeremy'yle ben de bu parktaki her bir turda "dolaştık".

Hatta Winnie the Pooh turunda bile. Biliyorum. Bununla iftihar etmiyorum.

Ginnie'yle ben ağır ağır yürüyerek çıkıştan geçip macera temalı Adventureland bölümünün ana kısmına girerken annem babamı yanağından öpüyor. "Daha fazla kalamam. Bugün çok işim var."

"İşlerini yarın yapabilirsin." Babam eliyle bir sineğe vurup onu eziyor. "O internet hırsızlarının hiçbir yere kaçtıkları yok."

Babam işini seviyor olabilir ama annem işinden nefret eder. Reno'dan taşındığımızda, annem "kızlarıyla evde kalmak" için yarı zamanlı olarak yaptığı perakende satış işini bırakmaya can atıyordu gerçekten. Aslında kızlarıyla değil, kızıyla. O kızı da sonu gelmeyen futbol turnuvaları ve kampları sırasında bir refakatçiye ihtiyaç duyan Ginnie'ydi. Bundan son derece memnunum ben, bu arada. Annemin sevgi ve ilgisi yeterince boğuyor beni zaten. Ginnie, annemin her zaman her şeyini biliyor olmasıyla nasıl baş ediyor bilemiyorum.

Ama bu tam zamanlı annelik işi uzun sürmedi. Babam teknoloji den pek anlamaz ve babamın ev satın antikacılar çarşısındaki ufak dükkânını işleterek kazandığı para faturaları ödemeye yetmiyordu. Dolayısıyla annem internet satışlarını üstlendi. Hâlâ hayatlarımızla (fazlaca) meşgul olsa da artık zamanının büyük bir kısmını bilgisayar başında geçiriyor; web sitesini yönetiyor, e-postalar yolluyor, farklı müzayede sitelerine bir şeyler gönderiyor. Annem bu işi devraldığından bu yana satışlar -özellikle de uluslararası satışlar- arttı ama bu annemin tarzı değil işte. O, farklı bir tür kelepircidir; bir malı ucuza düşürmek için satışları kovalayan, kuponlar kesen ve sonra da bu malı normal fiyatını ödemeye yeltenen bir adama/bir şirkete/futbol takımındakilerin annelerine satmaktan zevk alan bir kelepirci.

“Bu gece çalışmazsam yarın iki katı çalışmam gerekir.” diyor annem. “Üstelik, kötü bir ay geçiriyoruz. Aldığın son iki depo bir fiyaskoydu.”

Üzerinde GIBSON AİLE TOPLANTISI yazan tişörtler giymiş olan otuz kişilik bir aile çevremizde dolanıp duruyor. Annem ve babam, Tarzan’ın Ağaç Evi için oluşmuş kuyruğun önünde donup kalmış gibiler. Ginnie omzuyla beni dürtüp “İşte başlıyoruz.” diye fısıldıyor.

“Kazandığımız paranın çoğu, o depoların üçte birinden geliyor,” diyor babam. “*Ve fiyasko* kelimesini kullanman başarısızlığı akla getiriyor.”

Annem el çantasının fermuarını açıyor -bel çantasına şiddetle karşıdır- ve dudak parlatıcısından sürüyor. “Sadece, bu işe senin kadar çok zamanımı verdiğimi ama artık bunun daha çok bir kumarmış gibi gelmeye başladığını söylüyorum. Ev sattığın zamanlarda iki katı para kazanıyorduk ve şimdi çalıştığının yarısı kadar çalışıyordun.”

“Ve çok mutsuzdum! Ve biliyorsun ki konut piyasası bitik şu anda.”

Babamın sesinde bir suçlama hissetmiyorum ama annem savunmaya geçiyor. “Bazen hayatı idame ettirmek için sevmediğin bir iş yapman gerekir, Kevin. Tüm bu saçma sapan alım satımlar çok vakit alıyor ve sen...”

Babamın yüzü kızarıyor. “Saçma sapan mı?”

“Siz ikiniz Dünya Küçük turuna gitmek ister misiniz?” diye soruyor Ginnie. “Tekrarlanıp duran müzik ve el çırpın kuklalar çok sakinleştiricidir.”

“Evet, Kevin.” Annem çenesini havaya diyor. “Saçma sapan.”

Yakınlardaki bir banka çöküyorum. Ginnie bu kavgalara *sol kanat oyuncularını* der çünkü asla ne zaman başlayacaklarını bilemeyiz. “Bitirdiklerinde uyandır beni.”

Ginnie tekrar deniyor. “Belki dondurulmuş muz yiyebiliriz hep birlikte.”

Babam anneme doğru eğilip yumuşak ama net bir sesle “Benim işim bu. Saçma sapan değil.” diyor.

“Hiç para kazanmıyorsak saçma sapandır.” Annem, parmağını yenilikler ve keşiflerle ilgili bir sürü objenin bulunduğu Tomorrowland’e doğru uzatıyor. “Daha istikrarlı bir şey yapacaksan *sana* faiz oranlarının tavan yapmış olduğunu *söylememe* rağmen yaptığın şu kredi kartı borcunun bir kısmını ödeyebiliriz mesela...”

“Alabileceğimiz tek kart oydu çünkü sen tüm paramızı ucuz ürünlere harcıyorsun...”

Ginnie birden havaya sıçrayıp kolunu kavga etmekte olan anne babamın önüne doğru sallıyor. “Hey! Aloo! Kızınız iyi.”

Annem gözlerini kırıştırıyor. Babamsa ensesini ovuyor.

“Hatırlıyor musunuz?” diyor Ginnie. “Buraya niye geldik? *Mallory’nin* yaşadığı ayrılıktan sonraki havasını biraz dağıtmak için?”

Aa, evet. Mallory.

Annem sanki başı ağrıyormuş gibi alnını tutuyor. “Elbette. Özür dilerim, Mallory. Baban ve ben hep yanındayız, neye ihtiyaç duyar-san.”

“Konuşmak ister misin?” Babamın sesinde o rahatsız edici ton yok artık. “Cidden?”

“Hayır.” Bir anneme, bir babama bakıyorum. Babamın yüzü kı-zarmış; anneminki beyaz. Para, üzerinde konuşacakları *en kötü* konu. Bu da çok kötü bir şey çünkü her gün üzerinde düşündükleri bir şey para, özellikle de paramız olmadığında. Paramızın *olduğu zamanlarda* şu aptal ekonomi gelip salonumuza yerleşti ve bizi ya-şadığımız yerden sürdü. “Benim için endişelenmeyin.”

Ginnie kolumu tutuyor. “Mallory kendisine yardımcı olmak için, bilirsiniz işte; ayrılıktan sonra iyi hissetmek için, küçük bir şey yapa-

cak. Ben de yardım edeceğim.”

“Ne?” diyorum.

“Evet, köklerimize geri dönüyoruz. Detaylar daha sonra.” Ginnie beni Vahşi Batı temalı Frontierland’e doğru çekiyor. “Siz ilgili olma konusunda muhteşem ebeveynlersiniz. Bir deniz bisikleti turuna çıkarak ebeveynlik becerilerinizi kutlamalısınız! Ya da şu upuzun, dışı mısır kaplı kızarmış sosislerden biriyle. Ya da... Peter Pan turuyla. Romantik bir tur o. Birlikte olun. Mutlu olun. *Konuşmayın.*”

Annem, babama hiç konuşmadan bir sürü şey anlatan şu bakışlardan birini atıyor. Sanırım şöyle diyor: *Of, Disneyland’in ortasında durmuş, kızlarımızın önünde kavgı ediyoruz.* Üstelik kızlarımızdan biri duygusal olarak hassas bir dönemde. *Görüntüyü kurtarmak için ateşkes ilan edelim hadi.* “Yapmak istediğiniz şeyler varsa sanırım bir saat daha kalabilirim, kızlar.”

“Evet.” Babam, Ginnie’nin başını öpüyor. “Saat sekizde atlı karıncanın orada bulun bizi.”

“Bir dakika.” Annem çantasını karıştırıp fotoğraf makinesini çıkarıyor. “Gelecek kuşaklar için.”

Ginnie’yle ben otomatikman birbirimize sarılıp gülümsüyoruz. Böyle bir anda ancak fotoğraf delisi annem bir fotoğraf çekerdı zaten.

“Hoşçakalın! Sizi seviyorum! Çok eğlenin!” diye bağırıyor Ginnie.

Sonra da beni hızla çekip Fas temalı bir hediyelik eşya dükkânına sokuyor ve vitrinden boynunu uzatarak anne babamı izliyor. Ne zaman annemle babam arasında bir parça gerginlik olsa Ginnie, sanki bu bir işe yarayacakmış gibi, kaçmadan önce böyle neşeyle haykırır. Ayrıca, annemle babam sadece para konusunda tartışıyorlardı. Hangi çift para yüzünden tartışmaz ki?

Anne babam oldukları yerde duruyorlar. Vücut dilleri dostane olmasa da en azından çevredeki çocukları korkutmuyorlar. Nihayet bulundukları noktadan ayrılıyorlar. Annem, babamın birkaç adım

önünden yürüyor. Dükkândaki plastik sihirli lambalardan birini elim alıp içine bakıyorum. Anne babam beş dakika sonra yine mutlu olacaklar. Hep böyle olur.

Ginnie başını hayır anlamında iki yana sallayarak fırtına gibi çıkıyor dükkândan. Sanırım peşinden gitmem gerekiyor. Yazık. Şu sihirli lambayı satın alabileyim diye ondan para dilenecektim oysa. Ginnie tüm parasını biriktirir; hep para içinde yüzer. Şu üç dilek hakkımla bir sürü şey yapabilirdim Jeremy'ye. Aslında, New Orleans Meydanı'nda şu voodoo bebeklerinden satılıyor mu acaba?

Ginnie'ye neredeyse Yaratıklar Ülkesi civarlarında yetiştiriyorum. "Nereye gidiyoruz? Bizi köklerimize götürecek olan bir oyuncağı mı?"

Ginnie, Sıçrama Dağı'nı gören köprüye ulaşıncaya kadar sorumu yanıtlamadan yürümeye devam ediyor. Kollarını köprünün korkuluğundan sarkıtıyor. "Ne diyeceğimi bilemedim. Annemle babamın kavga etmesinden nefret ediyorum."

Omuz silkiyorum. "Tartışıyorlardı. Ne var yani?"

Ginnie bana bir bakış atıyor. "Çok fazla tartışmaları seni endişelendiriyor mu?"

"Evli bir çift onlar. Bu gayet normal."

"Bir ilişki uzmanı olduğunu sanmıyorum." diyor Ginnie.

"Hey! Daha çok taze, Gin."

"Bu listeyle birden çok şeyi gerçekleştirmenin bir yolunu bulsak keşke. Elbette senin ilişkinin üstesinden gelmene yardımcı olacak ama belki annemlerin de ilişkilerini düzeltmelerini sağlar."

Sıçrama Dağı'nda çığlık atan insanlarla dolu bir kütük son inişi de geçip yere çarparken sessiz kalıyorum. Bu listenin gerçekleştirilmesinin sağlayabileceği amaçlar sınırlı ama bunu Ginnie'ye söyleyecek gücüm yok.

Bölüm 8

Bir pep kulübü kurmak için yapmam gereken beş şey (Rica ettiğim dördüncü sekreter tarafından ofiste-ki kâğıt tomarları arasından bulunup ortaya çıkarılan öğrenci el kitabındaki bilgi.):

1. Bir danışman hoca bul: Bay Hanover
 - a. Yumuşak karnı, gençliğinde pep kulübü üyesi olmak.
 - b. Sadece ismen var olmalı, karışmamalı.
 - c. Cep saatlerine düşkün. Ben de babamın envanterinde beş cep saati olduğunu biliyorum.
 - d. İkna etmek için belki biraz gözyaşı da dökülebilir?
2. Beş kurucu üye bul: Ginnie, Cardin, Paige, Yvonne ve ben.
3. Bir misyon ifadesi yaz: Orange Park Lisesi'ni coşturmak için hazırlık yap!
4. Öğrenci birliği başkanının onayını al: Blake Mickelson.
5. Müdürün onayını al: Bayan Gonzalez, Blake'i sever. Dolayısıyla Öğrenci Birliği onaylarsa imzasını atmadan önce kâğıda şöyle bir göz atmaz bile.

Üzerimde altmışların modasına uygun bir kıyafet var: Mor pöti-kareli bir kapri, beyaz Oxford gömlek, ucunda yüzük olan büyükan-nemin kolyesi. Saçlarımı da tepeden atkuyruğu yaptım. O korkunç arı kovarı saç modellerinden birini yapmam asla! Altmışlardaki bazı kızlar, saçları konusunda akıl sağlıklarını korumuşlar neyse ki. Alışverişe gitmem ve bu gece babamın envanterini talan etmem gerek. Yoksa o gofre kumaştan yapılmış elbise yine arz-ı endam etmek zorunda kalacak kısa bir süre sonra.

Okulumuzdaki Öğrenci Birliği'nin odasına girerken keşke üzerimde bir elbise ya da daha resmi bir kıyafet olsaydı diye geçiriyorum içimden. Sanki bir tahliye duruşması görülecekmiş gibi masanın bir tarafına sıralanmış olan Öğrenci Birliği üyelerine doğru yaklaşırken, sırtımdan aşağıya doğru bir ter damlası süzülüyor. Blake Mickelson tam ortada oturuyor ve önünde de bir *hâkim tokmağı* duruyor. Öğrenci birliğinin popülaritenizi ilan etmenin (her ne kadar salakça da olsa) bir yolu olduğunu sanıyordum; gerçekten erk sahibi bir kuruluş olduğunu değil. Öğrenci Birliği sekreterliğini kazanan kız, etkili bir konuşma yapmaya çalışmıştı zaten. Tamam, bu çocuklar kendilerine kurullarda, okul aktivitelerinde erkenden yer bulmuşlar ama bir *hâkim tokmağının* otoritesi de ne oluyor? Ciddi mi bu ya?

Blake, tam karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

"Buyur, otur, Mallory." Yüzündeki gülümseme öyle çok cana yakınca değil, daha çok profesyonelce ama konseydeki kızlar koyu bir kıskançlıkla kaşlarını çatıyorlar.

Blake Mickelson, tesadüfen başkan olmuş biri aslında. Bir bahis üzerine başkanlığa adaylığını koydu, cazibesi nedeniyle seçimleri kazandı ve sonunda da flört edilecek en çalışkan lider olup çıktı. Sadece organik atıştırmalıkların satıldığı bir makine de olsa yeni bir otomatik satış makinesi getirtti. Kimse bu makineden alışveriş yapmıyor ama sonuçta makine orada duruyor işte. Bu da Blake'in birden

kötü bir politik ün kazanmasına yetti. Tabii saçları da buna katkıda bulundu. Blake'in saçları rastalı. Bizimkisi kadar her türden insanın bulunduğu bir okulda öne çıkmak için cidden farklı olmanız gerekir.

Blake önünde duran kâğıda şöyle bir göz gezdiriyor. "Demek bir kulüp kurmak istiyorsun?"

Oturduğum yerde dikleşiyorum. Eğer bunu bir oyuna çevirmek istiyorlarsa ben de onlara eşlik edeceğim. "Evet. Pep kulübü."

"Pop kulübü mü?"

"Pep kulübü. Bilirsin işte, coşku filan?"

"Zaten bu kulüp yok mu bizde?" Blake iki yanında oturmakta olan heyetine bakıyor ve sanki ben orada değilmişim gibi bir duvar yükseliyor onlarla benim aramda. Böyle bir başvuruda bulunmadan önce okulda bir pep kulübünün olup olmadığını kontrol etmedim sanki ben.

Başkan yardımcısı, Chelsea bilmem ne, söze karışıyor. "Öğrenci Birliği okul ruhuna odaklanmıştır. Ponpon kızlar, bayrak delegasyonunu takımı ve dans takımı da öyle."

Gözlerimi devirmiyorum. "Okul ruhu" denilen şeyin "teninizi göstermek"le aynı şey olmadığına değinmiyorum. Ses tonumda hemen hemen hiç alay olmamasına dikkat ediyorum. "Ama bu kulüplerin hiçbiri pep kulübü değil."

"Lauren, aktivitelerden sorumlu komisyon üyesidir." diye ekliyor Chelsea.

Lauren kollarını kavuşturuyor. Öğrenci Birliği'nde spordan, tanıtımdan ve anlaşılan aktivitelerden sorumlu komisyon üyeleri var. "Sanırım ben de bu kulüpte yer almalıyım."

"Olur tabii." diyorum. Çok uzun zamandır bu anı bekliyor olmalı Lauren. Ne kadar sıklıkla bir aktivite düzenliyor ki? "Ama sorun şu ki bu okulda bir *pep kulübü* yok."

"Belki de bunun bir nedeni vardır." diyor Blake.

Masanın uç tarafından bir kahkaha geliyor. “Bir neden mi?”

Oliver Kimball: Bu Blakeçilik konseyindeki muhalif. Oliver’ın burada olacağını biliyordum ama burada olmasının beni hiçbir şekilde etkilememesi için elimden geleni yapıyorum. Oliver’ın yüzünde yarım yamalak bir gülümseme var. Bu toplantıda cidden eğleniyormuş gibi görünüyor ama ironik bir şekilde. Jeremy’ye bir kulüp kurmak istediğimi ve bu toplantıya katılacağımı söylemiştir kesin. Öğrenci Birliği’nin önünde beni rezil etmek için de bana kulüp kurmak için nelerin gerektiğini söylemeyi planlamıştır muhtemelen.

“Ne yani, bir pep kulübünün okulumuzdaki okul ruhu dengesini bozacağını mı düşünüyorsun? Benzer diğer kulüpler isyan edip ayaklanacak mı yani sırf bu kız...” Başıyla beni işaret ediyor. “Adın ne?”

“*Mallory.*” Sanki adımı bilmiyorsun. Lanet olsun, bu dingillik genetik mi ne? Kellik gibi annenin genlerinden mi geçiyor?

“Sırf Mallory muhtemelen sadece beş üyesi olacak ve yıllıkta küçük bir fotoğrafı bulunacak bir kulüp kurmak istiyor diye? Bırakalım da kursun kulübü.”

Bıraksınlar da kulübü kurayım mı? Şimdi benim aklım karıştı işte. Oliver Kimball benden yana mı yani? Hani şu henüz gün ışığına çıkmamış müzik gruplarını dinleyen; herhangi bir endüstriye, kuruma ya da karşı olunacak ne varsa ona karşı olan aynı Oliver pep kulübünü mü destekliyor?

Hayır, bu bir tuzak. Gardım al, Mallory.

Öğrenci Birliği’nin tamamı gözlerini Oliver’a diyor. Oliver da buna yanıt olarak kemik çerçeveli gözlüklerini geriye doğru itip düzeltiyor. Gözlükleri numaralı mı yoksa sırf hava olsun diye mi takıyor onları acaba? Bu gözlükler hippie görünümünü hoş bir şekilde tamamlıyor doğrusu. “Niçin öyle bakıyorsunuz bana? Ne var bunda? Latince kulübüne bile onay verdik. Latince ölü bir dil üstelik.”

“Şey, çok teşekkür ederim.” Benimle Öğrenci Birliği’yle geçtiği

gibi dalga geçmeyecek Oliver. “Ama bir pep kulübüne ihtiyacı olan tek kişi ben değilim. Bu kulüp tüm okul için ve yazdığım misyon ifadesine bakarsanız bunun gerçekten gerekli bir kulüp olduğunu görebilirsiniz. Mezunlar günü haricinde, okula coşku ve enerji sağlayacak aktiviteler düzenlenmiyor artık. Düşündüm de şey, belki futbol ve basketbol maçlarının yanı sıra diğer spor dalları için de hatta akademik aktivitelerde de tezahürat filan yapabiliriz.”

“Matematik yarışmalarında ponpon kızlar olsun gibi bir şey mi diyorsun yani?” diye soruyor Blake.

“Şey, tabii ki ponpon kızlardan bahsetmiyorum.” Tamam, yazdığım misyon ifadesi berbat şekilde belirsizlik içeriyordu ama sonuçta sırf sekreteri olabileyim diye kurduğum bir kulüpten bahsediyoruz ve sanırım... Hey, bir dakika! Niye bu kulübü faydalı, gerekli, yeni bir kulüp hâline dönüştürmeyelim ki? Büyükanнем hayatta başardıklarını pasif kalarak başarmadı sonuçta. Şimdi o burada olsa canını dişine takıp elinden geleni yapardı: İster neredeyse yetmiş yaşındaki büyükanнем olsun, ister on altı yaşındaki Vivian. Her zamankinden biraz daha fazla çaba harcayıp bunu değerli bir şey kılmalıyım. Ne de olsa ben zaten buradayım, değil mi?

Vayyy, demek bir işi tamamlama böyle bir duyguymuş.

“Yarışmaları organize edebiliriz!” diyorum heyecanla. “Sizin yaptığınız işle ponpon kızlarının birleşimi bir şey yapabiliriz. Yardım da toplayabiliriz. Mezunlar günü için size yardım ederiz...”

Blake, yayının son birkaç saniyesini doldurmaya çalışan bir haber spikeri gibi, önündeki kâğıtları masaya vurarak düzeltiyor. “Yardıma ihtiyacımız yok. Mezunlar günü önümüzdeki hafta. Çoktan planladık bile. Üzgünüm, Mallory. Hayır diyeceğim. Yine de başvurun için teşekkürler.”

Öğrenci Birliği'nin tüm üyeleri sanki sözleşmişçesine önlerindeki kâğıtlara bakıyorlar. “Pekâlâ, bir sonraki gündem konusu o hâlde.”

diyor Chelsea.

Durup dururken hayır dediler. Evet, *durup dururken*. Hiçbir nedenden göstermediler çünkü böyle davranabilirler; çünkü görüşecekleri başka -muhtemelen ev yapımı keklerin, kurabiyelerin satışı gibi insanlık için çok önemli- maddeler var.

Dizlerim titreyerek ayağa kalkıp odadan çıkmak için kapıya doğru dönüyorum. Abartılacak bir şey yok canım. Alt tarafı bir kulübüm yok. Listemdeki maddelerden sadece bir tanesi bu. Bir de hiç şevkim kalmadı. Hepsi bu.

Ama listedeki bir maddeyi gerçekleştiremiyorsam diğer maddeleri gerçekleştirmeyi niye deneyeyim ki? Eve gidip hiçbir şey olmamış gibi Jeremy'yi arayabilecekken niye mazide kalmış yıllarda yaşamayı deneyeyim ki? Eskiden Jeremy'ye ve hayatıma karşı duyduğum güven duygusuna yine sahipmişim gibi yapmayı deneyebilirim. Çünkü liste olmadan yeni bir başlangıç yapamam; lekeli bir geçmişim var sadece.

Liste olmadan gelecekteki Vivian olamam; basit, eski, *yalnız* Mallory olurum sadece.

"Hey, bir dakika. Daha oylama bile yapmadık." Oliver uzanıp Blake'in tokmağını alıyor ve masaya vuruyor. "Sessizlik, sessizlik!"

"Çek elini tokmağımdan." Blake'in sesinde espriden eser yok.

"Sadece protokolü yerine getiriyorum." diyor Oliver. "Bunun oynanmasını teklife sunup bu teklifin desteklenip desteklenmediğini sormamız gerekmiyor mu?"

"Ne zamandan beridir protokolü önemsiyorsun sen?" diye soruyor bilmem neden sorumlu temsilci. "Şimdiye kadar herhangi bir toplantıda ağzını açtın mı?"

Oliver beni işaret ediyor. "Bu kızı bu şekilde reddetmemizin kaba bir davranış olduğunu düşünüyorum sadece. Her ne kadar salakça da olsa..."

“Hey!” diyorum.

Oliver elini kaldırarak beni susturuyor. “Bir kulüp kurmak için gerekli tüm adımları yerine getirmiş ve bu, özür dilerim ama, *sıkıcı* toplantıya katılmış bu kız. Yani, oylama yapmamız gerek. Blake, tokmağı vur, yoksa ben vuracağım.”

Blake, büyülenmiş gibi Oliver’a bakarak güç çekicini önüne doğru çekip korumaya alıyor. “Tamam. Ama cidden soruyorum; okul açılırken yaptığımız araba yıkama aktivitesinde mayo giyilsin mi giyilmesin mi tartışmasından bu yana bir fikir beyan etmemiştin. Nereden çıktı şimdi bu?”

“Bir oylama yapılmasını teklif ediyorum... Adın neydi?” diye soruyor Oliver.

“Adım hâlâ Mallory.”

“Mallory’nin bir pep kulübü kurup kuramayacağı konusunda.”

Oliver’ın imdadına yetişmesine Öğrenci Birliği üyeleri kadar çok şaşıyorum. Bu çocuk genellikle kendi başına takılır, kendine özgü bir giyim tarzı vardır. Bir keresinde tam kırk iki gün boyunca aynı tişörtle gelmişti okula. Herkes niçin bu parlak turuncu İŞÇİ tişörtünü giydiği konusunda tahminlerde bulunup durmuştu. İşsizliği protesto ediyor, ticarileştirmeye hareket çekiyor, çevreci oldu gibi bir sürü şey söylenmişti. Bence bunu yapmasının tek nedeni, böyle bir şey yapabilecek olduğunu göstermekti. “Hey, ben Oliver Kimball’ım. Ben her gün aynı tişörtü giydiğimde bu bir duruş olur, başka biri giydiğindeyse bir hijyen sorunu.”

“Bu öneriyi destekliyorum.” diyor Blake. “Pekâlâ, oylamaya geçiyoruz. Pep kulübü kurulmasından yana olanlar kabul desin.”

“Kabul.” diyor Oliver.

“Kabul.” diyorum.

“Sen oy kullanamazsın.” Blake başını iki yana sallıyor. Başka hiç kimse ağzını açmıyor. Korkusuz liderlerinin fikrini beyan etmesini

bekliyorlar.

“Karşı olanlar ret desin.” diye söze başlıyor başkan yardımcısı.

“Bir dakika.” Blake, sanki birden sihirli liderlik güçleri ortaya çıkıp ona hayatını değiştirecek bu politik karar konusunda yardımcı olacaktı gibi başparmağıyla tokmağın sapını ovuşturuyor. Bense dilimi ısırıyorum. Hadi aziz tokmak, göster kendini. Kabul dedirt Blake’e.

Blake sanki önemsemiyormuş gibi elini sallayarak “Ben kabul diyorum.” diyor.

Bunun üzerine, “Kabul!” diyor herkes ahenk içinde. Sizi kahrolası kır fareleri.

“Kulübünü kur bakalım ama bunun sadece yıllıkta fotoğrafın olsun diye kurduğun bir kulüp olmasını istemiyorum.” diyor Blake.

İnsanlar gerçekten bu nedenle kulüp kuruyorlar mı? “Elbette öyle olmayacak.”

“Bahsettiğin şeylerden bazılarının gerçekleştiğini görmek istiyorum. Bir şey belirle ve bunun için yardım parası topla. Kulüp üyelerin olunca da bize Bahar Şenliği için yardımcı olabilirsiniz belki. Beş üyeden fazlasını bulmanı dilerim gerçekten.”

Bunu garanti edemem ama yine de cesurca gülümsüyorum. “Bunun faydalı bir kulüp olacağına söz veriyorum.”

“Ve sen Oliver, dostum.” Blake kaşlarını çatır gibi yapıyor şakacık-tan. “Bir daha tokmağıma dokunma. Bu kutsal bir şey, anladın mı?”

Fikirlerini değiştirmeden çıkayım diye aceleyle toplantı odasını terk ediyorum. Mübarek tokmak! Başardık! Bir pep kulübümüz var artık. İlk toplantıyı yapacak, kendimi kulüp sekreteri olarak atayacak ve... ve... kulüple ilgili diğer resmî prosedürleri yerine getireceğim işte.

Koridorun ortasına geldiğimde biri ardımdan bana sesleniyor. Koridorun ortasındayım ama zihinsel olarak kilometrelerce uzaktayım.

“Mallory?”

Bu ses beni ürkütüyor. *Artık* kim olduğumu hatırlıyor demek Oliver. Hep aynı hikâye işte. Bahse girerim ki Jeremy'yle ayrılma bir çeşit tepki olsun diye adımı unutmuş gibi davrandı. Artık Jeremy'yle bir çift olmadığımız için hatırlanmaya değmiyormuşum gibi. Pazartesi öğle yemeği arasındaki kaba davranışının devamı, bir düşmanlık gibi. Belki de biraz önce içeride olan her şey de bir şakaydı. Oliver bana fikirlerini değiştirdiklerini, benim bir kulüp kurmayı hak etmediğimi söylemese iyi eder. Yoksa ona vururum. Burnuna, midesine, kasıklarına; neresi denk gelirse. Umurumda değil. “Evet?”

Oliver aramızdaki mesafeyi benimle konuşup konuşmamaya kararsızmış gibi ağır adımlarla kat ediyor. “Kulübün için tebrik ederim.”

“Teşekkürler.”

Her zamanki yarım gülümsemesi ağzının sağ tarafına doğru yayılmaya başlıyor. Sanki ağzının sol tarafını sakın kalması için eğitmiş ama sağ tarafı asilik edip duruyor gibi. “Teşekkür mü ettin yoksa bir soru mu sordun şimdi sen?”

“Emin değilim.” Hafifçe ayağımı sallıyorum. İşte, can alıcı nokta geliyor. Umarım bu can alıcı noktayı koyan ben olmam. “Niye yardım ettin? Tam o anda?”

“Kulübün için mi yani? Niye yardım etmeyeyim ki?” Cidden aklı karışmış gibi görünüyor. “Bunun için çok çalıştığın ortada.”

“Öyle.” Geri bir adım atıyorum. Yoksa Oliver'ı Jeremy mi gazı getirdi? Bana sahte bir güven duygusu aşılamaya mı çalışıyor Oliver? Gözlüklerinde kamera mı var yoksa?

“Üstelik kuzenimin de kız arkadaşısın. Onun da istediğini yapmanı isteyeceğini düşündüm.”

“Ben...” Bakışlarımla eziorum Oliver'ı. Yine şu aptal şakayı mı yapıyor? Ayrıldığımızı biliyor olmalı. “Bak, artık onun kız arkadaşı olmadığımı biliyorsun ve ikide bir onun kız arkadaşı olduğumu söy-

lemen canımı sıkıyor.”

“Ha-ha-ha. Tamam, tamam. Nişanlısısın. Pardon düğün haberinizi almamıştım da.”

“Ayrıldık.” diyorum üstüne basa basa. “Lütfen bu konuda salaklık etmeyi kes.”

Oliver gözlerini kocaman açıyor. Bu sefer şoktan ama sahici bir şoktan. “Cidden mi?”

Şimdi de şaşırın benim. Belki de Oliver geçen gün öğle arasında kibarlık ediyordu ve toplantıda bana *gerçekten* yardım etmek istedi. Ama Oliver dingilin biri değilse bu Jeremy’yi iki kat dingil yapar. Nasıl olur da öğle arası boyunca kuzeniyle oturduğu hâlde ona sadece birkaç ders önce gerçekleştiği için henüz çok taze olan ayrılığımızdan bahsetmez? *Ben* hâlâ yüreğimi paramparça eden bir bıçak kalbime saplanmış gibi hissederken o, hayatının aşkını kaybettiğinden bahsetmeyi nasıl unuttur? Bana birazcık saygısı olsa ayrıldığımızı zı en azından kuzenine söylerdi.

Demek ki Jeremy onu ihanetle suçlamış olmamın şokuyla baş etmeye filan çalışmıyordu. Başka bir kızla flört ettiğinin gayet farkındaydı. Ayrılmamız onun için sadece kaçınılmaz bir sonuç, bir formaliteydi demek. Üstelik bunu saklıyor gibi de görünmüyordu. Kavgamızın yarısı internette ortadaydı zaten. Tamam, ben görmedim ama ayrılık haberi ve bunun nasıl olduğu... Bu, büyük bir şeydi. Yoksa sadece bana mı öyle geliyor? “Friendspace’te hiçbir şey görmedin mi? Yemin ederim bütün okul Jeremy’nin ne yazdığını görmüştür.”

“Friendspace hesabım yok. Bu... Çok açık.” Oliver gözlüğünü çıkarıp siliyor. “Sanal âlem bir tarafa, gerçek hayatta da insanlarla konuşmaktan pek hoşlanmam. Jeremy hep internettedir ama.”

“Biliyorum.” İsteyerek yapmasam da sesim çok sert çıkıyor. Evet, Jeremy çokça sanal âlemdir.

Yine de değerini Friendspace’te kaç arkadaşı olduğuyla ölçme-

yen biriyle tanışmak ferahlatıcı bir duygu. Ferahlatıcı ve garip. Artık bunun şaka olmadığını düşünmeye başladım. Oliver'a güvenebilir miyim? "Neyse, yardımın için teşekkürler. Yakınlarda görüşürüz sanırım."

"Sandığından da erken görüşeceğiz." Oliver'ın sesinde sıcaklığa yakın bir şey var. Ya da acımaya benzer bir şey. Hayır, lütfen acıma olmasın bu. Bir süredir yeteri kadar direniyorum zaten. Oliver Kimball'ın benim için üzülmeye tüm direncimi kırar sadece. "Katılacağım."

"Neye katılacaksın?"

"Pep kulübüne."

"Pep kulübüne katılmak mı istiyorsun sen?"

Oliver, bir amigo gibi havaya bir yumruk atıyor. "Ne yani, yeterince coşku ve enerjiye sahip olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Doğrusu, bu tür şeylerin taraftarı olduğunu öğrenmek şaşırtır beni."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Parmaklarıyla dudaklarını siliyor ve yüzündeki yarım gülümseme kayboluyor. "İşin esprisi bir tarafa, okul ruhu konusunda deneyimli birilerine ihtiyacın olacak."

"Kulübe üye olmak için adaylığını koymana gerek yok." Sırt çantamı omzuma takıyorum. "İsteyen herkes kulübe üye olabilecek."

"Ve başkan yardımcısı olmak istiyorum, senin için uygunsa." diyor. "Yalan söylemeyeceğim. Stanford'a girmek için özgeçmişimde bir şeyler olması gerekiyor. Başkanlıkla ilgili konularda elimden geldiğince sana yardımcı olurum. Cep telefonu numaranı versene bana. Neler yapacağımızı konuşuruz."

"Cep telefonum yok."

Anlayışlı bir şekilde bakıyor bana. "Annenler mi aldı telefonunu?"

Çoktan ayrılık konusuna girdik bile. Bir de teknoloji orucumdan bahsetmeme gerek yok. Bu, vejetaryen olmak ya da bir Yeni Çağ Hollywood dinine katılmak gibi kişisel ve özel bir karar.

“Hayır. Cep telefonlarına güvenmiyorum. Hepsi bu.”

Bir kakhaha atıyor. Şaşkın, içten gelen, ağız dolusu bir kakhaha bu. “Gerçekten çok komikti bu.”

“İnsanların gülmelerinin nedeni de budur zaten genellikle.”

“Hayır, değildir.” Oliver, fiziği iyi olan insanların yaptığı gibi hiç tereddütsüz duvara yaslanıyor. Hırkam bir çiviye takılır mı kayar mıyım ya da uyluğum düz bir yere dayanınca çok geniş görünür mü gibi kaygıları yok hiç. Oliver gibi duvara yaslanabilmek için bir boy aynası karşısında aylarca antrenman yapmam gerekir benim. “İnsanlar ya gergin oldukları için ya ortamdaki gerginliği örtbas etmek için ya flört etmek için ya da beyinlerinde onlara bunun sosyal olarak kabul edilebilir bir şey olduğunu söyleyen bir çeşit anlık alkış ölçer olduğu için gülerler. İnsanların her gün gerçekten güldüklerini düşünmüyorum.”

Neredeyse buna gülecek oluyorum ama bu gülüş Oliver’ı haklı çıkaracağı için kendimi tutuyorum. Çünkü bu, yapılan bir espriden dolayı atılan bir kakhaha değil, sadece onun bu çılgın düşüncesini savuşturmak için atılan bir kakhaha olacak. “Kakhaha, yeryüzündeki en doğal şeydir. Bebekler bile güler.”

“Bebekler böyle yapmaları konusunda eğitildikleri için gülerler.”

“Hayır; bu, genetik yapımızda var!”

“O hâlde, gülmek bir reflekstir.” diyor Oliver.

“Hatırlat da senin yanında artık espri yapmayayım.” Jeremy’nin Oliver’a niçin sinir olduğunu anlayabiliyorum şimdi. Jeremy sahneye herkesin hoşuna giden komik bir şey koyan kişi. Oliver da tiyatroda arka sıralarda oturup gülme efektlerini dikkatle inceleyen bir çatlak. “Evet, Oliver. Haklısın. Bu kulüp liderliğe ihtiyaç duyacak ve senin üzerinde de tepeden tırnağa *lider* yazıyor. Sana bir güzellik yapacağım. Başkan sen olabilirsin ama ben sekreter olacağım.”

“Sekreter mi?” Kaşlarını çatıyor. “Niye sekreter olacaksın?”

“Niye pep kulübü kuruyorum? Gizem doluyum ben. Var mısın?”

“Başkan, ha? Sevdim bunu.” Oliver sanki yeni ünvanını duyuracak bir dergi için poz verir gibi kollarını kavuşturup uzaklara bakıyor. Sonra, yüzünde birden o yarım gülümseme beliriyor ve “Bana bir şeyi daha söyler misin?” diye soruyor.

“Neyi?”

“İşin aslını ondan öğrenemeyeceğimi bildiğim için sana soracağım. Kuzenimden niye ayrıldın?”

Boğazım düğümleniyor. Beklediğim soru bu değildi. Aslında konuştuklarımızın hiçbirini konuşmayı beklemiyordum. Hatta böyle bir sohbet *edeceğimizi* bile beklemiyordum. “Ayrılmak isteyenin ben olduğumu nereden biliyorsun?”

“Seninle beş dakika sohbet etmek, Jeremy’yi bir ömür boyu tanıyor olmaktan daha eğlenceli. Dolayısıyla ya sen aklını başına topladın ya da o aptalca bir şey yaptı.”

İkincisi. “Pep kulübünde görüşürüz, Oliver.” Dönüp koridorun geri kalan kısmını yürüyorum. Beş dakika ne? Sadece kendim gibi davranıyordum ben o beş dakikada. Bu zamana kadar Oliver beni ne fark etmiş ne de benimle konuşmuştu. Oliver’a öyle özel bir kahkaha atıp insanlara onları tanıyormuş gibi iltifatta bulunamazsın demek için, bazı şeyleri netleştirmek için, ardıma dönüyorum ama Oliver çoktan gözden kaybolmuş; Blake’e, Öğrenci Birliği’ne ve gerçeğin tokmağına dönmüş bile.

Bölüm 9

Orange County'deki plajlardaki en sevdiğim şeyler:

- 1. Corona del Mar'daki dalga havuzları*
- 2. Huntington'da sahilde yakılan ateşler*
- 3. Laguna'daki sörfçüler*
- 4. Newport'taki Balboa İskelesi*

Babam çarşamba sabahı 6.20'de beni Balboa İskelesi'nin oradaki otoparkın oraya bırakıyor. Büyükanнем çoktan gelmiş, sağdan dördüncü banka oturmuş. Sessizce yanına ilışıyorum. Büyükanнем hiç konuşmadan, Newport'taki en sevdiğimiz fırından almış olduğu pudra şekerli çöreklerden birini kâğıt torbadan çıkırıp bana uzatıyor. Bugün sağlıklı beslenme günüm ama bu çöreklerden yemek bir gelenek. Büyükanнемin üst dudağının üzerinde pudra şekerinden bir bıyık oluşmuş. "Bugün ne düşüneceğine karar verdin mi?" diye fısıldıyor büyükanнем.

Evet anlamında başımı sallıyorum ve her ikimiz de yüzümüzü sabahın bize vadettiklerine çeviriyoruz. Büyükanнем gün doğarken bütün sorulara yanıt bulunabileceğini söyler. Bu nedenle, bu meditasyon buluşmalarımıza Uzun Uzadıya Düşünme Toplantıları diyoruz. Hafta sonları büyükanнемde kaldığımızda, büyükanнем

beni yataktan zorla kaldırıp neredeyse sürükleyerek San Francisco'daki Telgraf Tepesi yakınlarındaki evinin arka verandasına çıkarırdı. Başlarda, üzerine düşünmem için *Nasıl biri olmak istiyorsun, Mallory?* ya da *Uçabilecek olsan nereye uçmak isterdin?* gibi sorular sorarak üzerine düşünmem için büyükannem bir konu verirdi bana. Büyüdükçe üzerine düşüneceğim şeyi bana seçtirmeye başladı. Böyle anlarda, normal hayatımda asla üzerine düşünmeye cesaret edemediğim şeyler sorardım kendime.

Ama bugün bir türlü zihnimi bir konu üzerinde yoğunlaştıramıyorum. Bütün endişelerim ve sızlanmalarım geliyor aklıma önce. Sonra, *Jeremy neden böyle bir şey yaptı?* ve *Bir daha âşık olabilecek miyim?* diye düşünüyorum. Peşinden de liste ve listenin ne anlama geldiği kurcalıyor beynimi. Nihayet listeden tam olarak ne istediğime karar verene kadar iki pudra şekerli çörek bitiriyorum. Listedenden gerçekten beklediğim şey anlayış. Jeremy'yle ne olup bittiğine, gerçekte kim olduğuma ya da büyükannemin gerçekte kim olduğuna karar verip veremeyeceğimi bilemiyorum. Ama bu soruların bir tekinin bile yanıtını bulsam, bu bir kazanım olacak.

Güneş uyanıyor ve bulutlar gölgeli pembe kollarını sabaha doğru uzatıyorlar. Gün doğumu sizin için şu sıkça karşılaştığınız sıradan manzaralardan biridir çünkü milyon dolarlık mağazaların takvimlerinde hep böyle bir fotoğraf vardır. Ama burada, büyükannemin yanında; dudaklarımda pudra şekeri, yüreğimde bir sürü soru varken bu çiyli anın önemli bir an olduğunu biliyorum ben.

Bir balıkçı, kovasını iskelenin eskimiş tahtaları üzerine bırakıp malzeme sandığını karıştırırken oltasını dizleri arasına sıkıştırıyor. Büyükannem ellerini bohem tarzı eteğine siliyor. "Benimle burada buluştuğun için teşekkür ederim. Daha önce böyle kısa bir sürede böyle güzel düşünmemiştim."

Çok Önemli Şahıs (VIP) olmakla meşgul olmasına rağmen,

büyükannem hep Ginnie'yle benim kendimizi özel hissetmemizi sağlamak için bize zaman ayırırdı. Şey, sanırım son bir ya da iki yıldır durum böyle değil; yani büyükbabam hayata gözlerini yumup büyükannemin hayalleri de onunla birlikte ölmüş gibi görüldüğünden bu yana. Büyükannemin yeni rüyası bu emekliler evi olmalı. Bizi eskisi kadar sık görüyor olmasa da onu bu ayrılık için suçlayamam. "Bugün buna gerçekten çok ihtiyacım vardı, büyükanne. Teşekkür ederim."

"Buna ihtiyaç duymuş olmanın bir nedeni var mı?" diye soruyor büyükannem. Gökyüzü tamamen mavileşti artık. Güneş, büyükanne-minin gözlerinin çevresindeki endişeli çizgileri aydınlatıyor. "Geçen gün Ginnie'yle beraberken sanki bir sorun varmış, mezunlar günü elbisesinin yanı sıra başka bir şey de varmış gibime geldi. Konuşmak istersen, buradayım ben."

Bu; Jeremy konusunda büyükanneme, gün doğarken meditasyon yapan birine, aynı insanı kırk yıl boyunca sevmiş birine, annemin tersine beni asla sorgulamayan birine açılmam için bir şans. Ama beni bundan alıkoyan şey büyükannemin merhameti. Büyükannem tüm dünyayı dolaşıp aslında önlenabilir olan hastalıklardan dolayı ölen çocuklar görmüş. Ona nasıl erkek arkadaşım bir bilgisayar avatarına âşık oldu diye üzgünüm diyebilirim? Hayır, bunu aptalca bulur ve dolayısıyla da benim aptal olduğumu düşünür. Büyükanne-minin sandığı kadar muhteşem biriymişim gibi yapmak istiyorum.

"İyiym. Sadece... Tarih beni biraz daha etkilemeye başladı. Bunun nedeni muhtemelen babamla senin eşyalarını toplamam. Yıllığına baktım da... O yıllar, altmışlar çıldırmadan önce yani, bir genç olmak için muhteşem yıllarmış gibime geldi. Keşke zamanda yolculuk yapıp o yıllara dönebilsem." Sanki eski, güzel gençlik yıllarını anan yaşlı kişi benmişim gibi gözlerimin nemlenmesine engel olamıyorum. "Partilere giderken iğrenç kıyafetler değil, gece elbiseleri

giymişsiniz. Bizim gibi sadece birlikte takılmamış, gerçek ilişkiler yaşamışsınız. Ve, ve! Birbirinize telefon mesajları değil, gerçek notlar göndermişsiniz, sınıf yüzüklerinizi vermişsiniz ve...”

“Sanırım kusacağım.” Büyükanнем boş çörek torbasını buruşturup bir top hâline getiriyor. “*Mutlu Günler*’de yaşamıyordum.”

“Mutlu değil miydin?” diye soruyorum.

“*Mutlu Günler* eski bir televizyon dizisiydi. Fonzie’yi biliyor musun?” diye soruyor büyükanнем.

Başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum. Telefonum olsa hemen Vikipeđi’den Fonzie’ye bakardım.

“Demem o ki o zamanlarda da sorunlarımız vardı.” Büyükanнем kollarını kavuşturuyor. “Komünizm, Küba füze krizi, baskı, ayırım, ırkçı ayaklanmalar. Ama hiçbirini bozuk bir cep telefonu kadar berbat değil, değil mi?”

“Ben... Sadece farklıymış. Şimdi genç olmak zor, büyükanне.”

“Tatlım, genç olmak *her zaman* zordur.” Yutkunuyor. Belli ki daha fazla şey söylemek istiyor ama söyleyemeyeceğini düşünüyor. Onu takip edeceğim beklentisiyle banktan kalkıp yürümeye başlıyor. Yemin ederim büyükanнемle Ginnie ikiz ama aralarında bir nesil var.

“Şimdi,” diyor, “seni sekize kadar okula bırakmam gerektiğine göre, bakalım elimizde ne var. Dikiş dikme konusunda nasıl bir deneyimin var?”

Yanımızdan hızla geçen koşuya çıkmış bir çocuğa takılıp kalıyor bakışlarım. Üzerinde tişört yok. Kalçalara saplanmış oklar gibi duran şu tuhaf kaslardan bu çocukta da var. Neredeyse gün batımı kadar göz alıcı biri bu koşucu. “Deneyim... Deneyimden ziyade şey diyebiliriz... Haşır neşir olma.”

“Pekâlâ. Dikişle ne kadar haşır neşir oldun?”

“Şey, bunun yanıtı... Hiç.” Büyükanнем yürümeyi kesip omzuma bir şaplak indiriyor. “Demek bir haftadan birazcık fazla bir zamanda

bir mezunlar günü elbisesi dikmek istiyorsun ve dikiş dikmeyi bilmiyorsun.”

“Bugün bunu düşündüm işte. Bir hayli kafa yordum buna.”

Büyükannem gülüp otoparka doğru sapıyor. “Pekâlâ. Sana yardım edeceğim ama sadece sen de kendine yardım edersen. Dikiş dersi al, pratik yap, proaktif bir şey yap yani. Başkalarına *görev vererek* öğrenilmez, *katılımla* öğrenilir.”

Katılım, görevlendirme değil. Arabaya biner binmez bunu koluma karalıyorum çabucak. Büyükannem zamanında listeyi yazmış. Şimdi de bu listeyi nasıl tamamlayacağıma dair bir mantra verdi bana.

Bölüm 10

Kız kardeşim Ginnie için olası kalıcı sevgililer:

1. Hector Cortez: Namıdiğer Seksi Mexi. Jeremy'nin kendisine Muhteşem Asyalı demesi gibi, o da kendisine bu lakabı takmış. Dolayısıyla bazı dingillik eğilimleri olabilir ama bu lakabı hak ediyor doğrusu. İspanyolca kulübündekilerin söyleyeceği gibi: Ay, caramba!¹

2. Garth Nowak: Futbol oynuyor ve Ginnie'ye zaten hayran olduğunu biliyorum. Ginnie'den kısa ama bu açığı kapatacak kadar özgüveni var. Bir de uyuşturucu satıcısı olduğu söyleniyor ama aşk onu değiştirebilir.

Hayır, Mallory. Geleceğin potansiyel suçlularına yer yok. Henüz o kadar ümitsiz bir durumda değilsin.

HENÜZ.

3. Oliver Kimball: Pep kulübünün başkanı ve ben de Ginnie'yi kulübe üye yapacağım. Dolayısıyla bir şans var. Yeterince sevimli de. Hayır, yeterinceyi unut git-sin; seksi bir hippi. Ginnie'yle uyuşurlar mı bilmiyorum gerçi. Oliver son sınıf öğrencisi, Ginnie ise birinci sınıfta. Üstelik Oliver'ın bir denyo olma ihtimali var hâlâ.

1 (İsp.) Hayranlık, şaşkınlık ve öfke ifade eden ünlem.

Henüz karar vermedim.

4. Bennett Williams: Çünkü burada işte.

Dersten sonra okulda kalıp ofiste pep kulübüyle ilgili tüm evrak işlerini tamamlamam gerekiyor. Otobüsü ve normalde beni eve bırakan herkesi kaçırıyorum. Dolayısıyla ikinci sınıf öğrencilerinden Bennett adında bir çocuğa beni eve bırakması için yalvarıyorum. Gerçi bir an tereddüt ediyorum çünkü Bennett genç ve Kaliforniya yasalarında da en az bir yıllık ehliyeti olmayan bir gencin, başka bir genci arabasına almaması konusunda bir şey var. Ama kimsenin bu kurala uyduğu yok.

Bennett, şu nerd/patenci çocuk. Günün birinde yakışıklı birine dönüşebilir de dönüşmeyebilir de. Dickies mağazasından alınmış bir işçi pantolonu ve üzerinde bir sürü delik olan tişörtlerle bunu anlamak zor. Bennett, Ginnie'ye âşık. Dolayısıyla on dakikalık yol boyunca beni Ginnie'yle ilgili soru yağmuruna tutuyor. Bizim evin önünde durduğumuzda, sanki Ginnie hayallerini süsleyen çocuk her an arabayla gelebilir diye bir camın önünde oturmuş hasret çekiyor olabilir miş gibi boynunu uzatıp eve bakıyor.

Sırt çantamı omzuma atıp arabanın kapısını açıyorum. Tam Bennett'a hayal dünyasından çıkmasını söyleyecekken Ginnie'nin kalıcı bir sevgiliye ihtiyacı olduğunu hatırlıyorum. Gelecekteki kız arkadaşı onu alışverişe götürüp saçlarını ortadan ayırmaması konusunda onunla konuşunca Bennett'ın günün birinde seksi birine *dönüşeceğini* karar veriyorum. Düzenli olarak duş alıyor ve arabası bile var. Ginnie'yle benim bu listeyi tamamlamak için bir hayli zamanımız olduğuna göre, kalıcı sevgili niye Bennett olmasın ki? Ginnie'ye çoktan abayı yakmış durumda. Ginnie'nin ihtiyaç duyacağı tek şey, bir parça *ikna*.

Kız kardeşim erkekler konusunda tam bir kara cahil. Ne kadar

muhteşem olduğu konusunda da hiçbir fikri yok. Bu, sinir bozucu ama aynı zamanda da sevimli bir durum. Üstelik bir çocuk “Dışarı çıkmak ister misin?” dediğinde gerçekten dışarı çıkmayı istiyordur. Dolayısıyla kestirmeden gideceğiz.

“Ginnie’nin ilgisini çekmenin tek yolu, çok romantik bir davranışta bulunman.”

Bennett öne doğru eğiliyor. “Öyle mi? Nasıl bir şey mesela?”

“Kız kardeşini eve bırakman iyi bir başlangıç.”

“Mezunlar günü balosuna benimle gelir mi sence?” Bennett’in sesi mızızlanır gibi çıkıyor.

“Bu ses tonuyla sorarsan, hayır.”

Sesini bir oktav alçaltıyor. “Başka tavsiyen var mı?”

“Var. Kararlı ol. Israrcı davran.”

“Anladım.” Bennett burnunun kenarını burun deliğine o kadar yakın bir yerden kaşıyor ki sanki burnunu karıştırıyor. Tamam... Bu konuda da çalışacağız demek ki. “Sağ ol, Mallory. Sana bir şey diyeyim mi? Herkes ne derse desin, umurumda değil. Sen iyi birisin.”

“Herkes ne derse desin” mi? Bennett nasıl dedikodular duydu ki? Bunu öğrenmek istiyor muyum? Muhtemelen istemiyorum. “Teşekkürler. Bunu tüm arkadaşlarına söyle.”

Eve koşup hemen üzerime bir tişört ve eski bir kot geçiriyorum. Altmışların başlarında kızlar okula giderken asla kot giymezlermiş. Sadece en sıradan gündelik işleri yaparken kot giyerlermiş. Depo temizlemekten daha sıradan bir iş de bulamazsınız.

Arkadaşlarım dünyanın en kötü işine sahip olduğumu düşünüyorlar ama ben yaptığım işi seviyorum doğrusu. Satıcılarla konuşmak için yahut babamı depo veya emlak açık artırmalarında izlemek için babamla birlikte bir San Diego’ya iniyor, bir San Francisco’ya çıkıyorum. Ama babam genellikle aldığı şeyleri gözden geçirip ayırmam için para ödüyor bana. Babam gibi iyi bir göze sahip değilim.

Dolayısıyla eski bir video oyununun bir koleksiyoncu parçası olup olmadığını ya da bir yağlı boya tablonun orijinal olup olmadığına karar vermek babamın işi. Ben sadece çerçöp içinden değerli olma potansiyeli olan şeyleri ayırıyorum. İnsanların ellerinde tuttukları çerçöpü görseniz şaşırırsınız.

İçgüdüsel olarak aklımdan geçen ilk şey, anneme bir mesaj atıp eve geldiğimi ve gitmeye hazır olduğumu söylemek. Ama artık böyle bir lüksüm olmadığı için annemin aşağı kattaki ofisine inip beni babamın ana deposuna bırakmasını rica ediyorum. Babam geçenlerde bir sürü şey aldığı için depo gizemli kutu ve çöp torbalarıyla dolup taşıyor şu anda.

Annem başını bilgisayarından kaldırıp bakmıyor önce. Yoğun balyajlı kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış ama saçları yine de taranmış, kıvrılmış ve şekillendirilmiş. Üzerinde, çalışırken giydiği standart forma var: Taşlı kotu ve üzerine oturan bir tişört. Bu sefer giydiği tişörtün önünde, büyük bir hacin çevresine dolanmış güller var. Bir alışveriş merkezine gittiğimizde oradaki genç erkekler annemin yirmilerinde değil de kırklarında olduğunu fark etmeden önce annemin sıkı vücudunu ve iri göğüslerini süzerler. Ginnie yanımdaysa bu kötü niyetli bakışlarını ona çevirirler sonra. Ben sevimli bir kızım -evet, kendim için bunu söyleyebilirim- ama bazen kendimi iki dilim ev yapımı ekmeğin arasına yerleştirilmiş bir salam dilimi gibi hissediyorum. Sade salam değilse de en iyi ihtimalle, kırmızı biberli bir salam dilimi gibi.

Annemin pembe ve misket limonu yeşili ofisi tam bir düzen ve şenlik abidesi. Öğleden sonra güneşi pencereden girip annemin Home Goods'taki tasfiye satışından almış olduğu deri koltuğun ve ayak iskemlesinin üzerine vuruyor. Katalogladığı küçük eşyalar beyaz bir rafta duruyor. Daha büyük olanları ise onları görmek zorunda kalmasın diye garajda duruyor. Annemin haftada bir yaptığı

savurganlık, her salı pazardan aldığı bir demet taze çiçek.

“Anne?”

Annem oturduğu yerde sıçrayıp göğsünü tutuyor. “Mallory! Korkuttun beni.”

“Pardon. Kataloglama mı yapıyorsun?” Annemin masasının yan tarafına geçiyorum.

Annem ekrandaki bir şeye tıklayıp ekranın görünmesini engellesin diye bedenini çeviriyor. Bu hareketi *hiç* şüphe uyandırmıyor. “Sadece e-postalarımı bakıyordum. Hazır mısın sen? Niye mesaj atmadın bana?”

Teknolojiyi, yeni bir ödev çıkana ya da dışçıye gittiğimde çürüğümün üç boyutlu röntgeni çekilene kadar, sadece sınırlı bir süre için daha kullanmamaya devam edebileceğimi biliyorum. Bu nedenle, buna bir zaman sınırı koymam gerek. Gelecek haftaki mezunlar günü balosu! Mezunlar günü balosu, büyükannemin lise yıllarında önemli bir olay olduğundan, balo bu işe bir son vermek için iyi bir zaman gibi görünüyor. Listeyi tamamladığımda da... Aslında, ondan sonra ne olacağını bilmiyorum. Günlük ilerleyen bir plan bu.

“Telefonumu bulamıyorum.” diyorum.

“Kaybetmedin, değil mi?” Annem imitasyon çantasını eline alıp beni ofisinden dışarı doğru yönlendiriyor. “Sana yeni bir telefon alacak maddi durumumuz yok.”

“Biliyorum. Bulurum telefonumu. Üstelik, sana ulaşmak için birkaç basamak inmek öyle ahım şahım bir iş de değil.”

Annem ofisinin ışıklarını kapatıp kapısını çekiyor. “Mahremiyetime önem veriyorum sadece, tatlım. Öncesinde bir şekilde ikaz edilmek isterim.”

“Bir dahaki sefer kapıyı çalarım.” Niye bu kadar tuhaf davranıyor annem? Yatak odasına girdim sanki. Hem beni götüreceğini biliyordu. Ha, belki annemin de gizli bir Otantik Yaşamı vardır.

Unutun gitsin. Hiç komik değil.

Annem arabadan çıkmayacak olmasına rağmen dikiz aynasına bakarak ruj sürüyor. “Sana okul nasıl geçti diye sormadığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Jeremy’yle nasıl gidiyor işler?”

“Bitti. Sıkıntılı işte.”

“Zor olmalı. Bittiğine emin misin?” Annem aynı anda hem garajdan çıkıp hem de cep telefonuna bakmayı beceriyor ama arkamızdaki çöp kutusunu es geçmiyor. Çöp kutusu yere düşüyor ama annem dönüp bakmıyor. “Vayyy, bu hafta Kohl’s mağazasında indirim varmış! Daha yeni yüzde yirmi indirim için bir e-posta aldım. Bonus puanlarım da duruyor hâlâ.”

Minivanın konsoluna uzanıp annemin telefonunu alıyorum. “Anne, araba kullanırken telefonunla uğraşma. Yola bak.”

Annem direksiyonu iki eliyle tutuyor. “Dikkat ediyorum zaten.”

“Sorunun cevabı, evet. Jeremy’yle bittiğine eminim.”

“Sormamı istemiyorsan ne oldu diye sormayacağım.”

“İstemiyorum.” diyorum.

“Ama en azından kendi içinde hallettin mi bunu? İçinde halletmen acını azaltır. Sana hiç ilk erkek arkadaşım Michael’dan bahsetmiş miydin? Okuldaki en berbat ayrılık bizimkisiydi...”

Yan camdan dışarıya bakıyorum. Annemin bana bunları soruyor olması hoşuma gidiyor çünkü bu, önemsediyini gösteriyor. Her ne kadar sayabileceğimden de çok kez ölçüyü kaçırmış olsa da hayatın küçük depremleri söz konusu olduğunda çok tatlı olabiliyor annem. Sadece, şu anda -belki de hiçbir zaman- böyle bir konuşma yapmak istemiyorum. Hayır, içimde halletmedim bunu. Sahip olduğum tek şey, büyükannemin elli yıl önce yazdığı gelişigüzel bir liste. Ki bu da sahip olup olacağım şeye gayet yakın bir şey. “Bu, güzel bir hikâye anne. Ama her şey yolunda.”

“Hiç de her şey yolundaymış gibi gelmiyor kulağa. Konuşmak is-

temediğinden emin misin?”

“Evet.” diyorum açıkça. “Her şey iyi. Ben iyiyim. Merak etme.”

Annem rujlu dudaklarını birbirine sürüyor. “Herhangi bir şekilde yardımcı olabileceksem...”

“Olamazsın.” diyorum.

“Belki bana neden ayrıldığınızı anlatırsan...”

“Az önce ne olduğunu sormayacağım, dedin.”

Annem koltuğuna yaslanıp gözlerini camdan dışarı diyor. “Haklısın. Sormayacağım dedim gerçekten.”

Deponun önünde duruyoruz ve annem kapının açılması için şifreyi giriyor. Bu deponun üzerinde kırmızı bir nokta olan anahtarını bulup babamın anahtarlığını şakırdatıyorum.

“Bekleyebilirim.” diyor annem, ben arabanın kapısını açarken. “Telefonumdan çalışırım ya da kutuları boşaltmana yardım ederim. Biraz daha konuşabiliriz.”

“İçindekilerin ayrıştırılmamış olduğu bir kutuya baktığında bile öğürmeye başlıyorsun sen, anne. Şu fare ailesini bulduğumuz anı hatırlıyor musun?”

Annemin tüyleri diken diken oluyor. “Haklısın. Altıda seni almayay gelirim.”

Deponun kapısını açmak için annemin gözden kaybolmasını bekliyorum. Evet, bir garajda fareler ve babamın Watts’taki bir ikinci el eşya satışından aldığı bir bavulun içinde de edepsiz dergiler bulmuştuk. Ama altın sikkeler ve on sekizinci yüzyılın başlarına ait bir masa bulmuşluğumuz da var. Birinin eşyaları arasında ne tür hazineler bulunduğunu bilemezsiniz asla.

İşe yaramaz şeylerle başlıyor bugün: Bir sürü değersiz dosya, sararmış romanlar, yarı kırık oyuncak -en kötüsü de içi doldurulmuş eski hayvanlar- ve çok eski ve bize kazanç sağlamayacak yanlış tarza ve döneme ait kıyafetlerle dolu çuval. Ama sonrasında, dosya ku-

tularının birinin dibinde eski bir yüzük kutusu buluyorum. Bu kutunun içinde bir çift mavi taşlı kol düğmesi ve bir kravat iğnesi var. Vayyy. Eğer bu taşlar safir ya da yarı değerli başka bir şeyse turnayı gözünden vurduk demektir.

Kutuyu cebime atıp bağışlanacakları bir çuvala doldurmaya başlıyorum. Babam değersiz kıyafetleri Afrika'daki bir hayır kurumuna gönderir. Bu, ona hem vergi muafiyeti sağlıyor hem de bir saygınlık hissi. Kıyafetleri katlarken kıyafet yığını arasında kocaman bir O harfi görüyorum. Bu, kaşındıran yünden yapılmış turuncu-siyah eski bir Orange Park Lisesi hırkası. Altmışlara ait değil, sanırım seksenlerin başlarından kalma ama Blake'in hâkim tokmağını gölgede bırakacak kadar büyük bir önemi var. Bu hırka, özellikle bizim yaşadığımız coğrafi bölgede duygulara hitap eden bir parça olduğu için para edebilir ama bunu kendime ayırıp babama bunun parasını bana vereceği paradan düşmesini söyleyeceğim. Bu hırkayı çok coşku gerektirecek bir gün için saklayacağım.

Sol tarafımda bir şeyin hareket ettiğini hissedip sırıyorum. Tıka basa dolu olduğu için şekli bozulmuş bir kutunun içinden çıkıp hızla kaçmaya çalışan karafatmayı ayakkabımla ezip kıyafetlerin geri kalanını toparlıyorum. Saat beş otuz olduğunda depodaki işim bitiyor. Annemin gelmesine daha yarım saat var. Deponun kapısını kilitleyip annemin gelmesini beklemek için dışarıya çıkıyorum. Telefonum olsa anneme mesaj atıp erken gelmesini söyleyebilirdim. Yahut bir arkadaşımı arayabilir, bir oyun oynayabilir ya da tarih ödevim için bir şeyler araştırabilirdim. Yapacak hiçbir şeyim olmadan bir kaldırım kenarına oturup beklemenin yanı sıra başka bir şey de yapabilirdim. Dinleyebileceğim bir müziğin bile olmaması acayip.

Romanların olduğu kutuyu açıp eski bir aşk romanı çıkarıyorum kutudan. Hızla inip kalkan göğüs kafeslerinden ve çıplak göğüslerden başka bir şey yok romanda. Romanın kahramanı Eduardo ye-

rine bilmem nere dükü ama bu da işe yarar. Ufukta güneş batıyor; yakınlarda bir yerde bir böcek vızıldıyor ve esen hafif rüzgâr, sonbaharın yaklaşmakta olduğunu gösteriyor. Sabah gün doğumu, akşam gün batımı. Bugün ikinci kez aynı şekilde dışarıdayım: Parmaklarım telefonda dolaşmadan sadece oturuyor, nefes alıyor, çevremi izliyorum.

Keşke yontacak bir parça sabunum ya da tahtam olsaydı şu anda. O zaman süper vintage bir durum olurdu işte.

*

Eve geldiğimde mutfakta bir sürprizle karşılaşıyorum. Jeremy'den bir not var. Bir karta yazılıp bir buket zambağa iliştirilmiş bir not.

Mallory,

Pazartesi okuldaki olay için özür dilerim.

Öfkeliydim. Barışalım lütfen, bebeğim.

"Bu çiçeklerin Jeremy'den olmadığını söyle bana lütfen." Ginnie kartı benden almaya çalışıyor ama kartı tişörtümden içeri atıyorum.

"Jeremy'den değil."

"Cidden mi? Kimden o zaman?"

"Jeremy'den."

"Ha-ha. Tabii itibarını kurtarmaya çalışacak. İtibarına âşık o." Ginnie terli atkuyruğunu düzeltiyor. Lig takımı futbol antrenmanından dolayı tişörtü hâlâ ıslak. Bu antrenman, hepsi de daha üst yaş grubunda olan okul takımı antrenmanı, sezon dışı takımı antrenmanı, kamp takımı antrenmanı ya da gelecekteki olimpiyat takımı antrenmanı karıştırılmasın ama. Bazen Ginnie kendinden yaşça büyük insanları sportif olarak altüst edip eve gelir

ve bu yeteneğinin ona ablasını eleştirme hakkı verdiğini sanır. “Siz ikiniz barışmasanız iyi edersiniz. Yoksa seni reddederim.”

“Elbette barışmayacağız. İyyy, iğrenç kokuyorum.” Lavaboda ellerimi yıkıyorum. “İnsanların eşyalarını koymak için para ödedikleri bir depoda o eşyaların kirlenmesine niçin izin verdiklerini asla anlayamayacağım. Tavan aralarının da tabii! Onca pislik ne demeye tepende olsun ki?”

“Sorumu geçiştiriyorsun. Sana niye çiçek yolladı o?”

“Barışmak için.” Ellerimi bir kurulama bezine siliyorum. “Konuşmak istiyor.”

“Barışacak mısın?”

“Bilmiyorum.”

“Bu, evet demek.”

“Hayır; bu, ‘bilmiyorum’ demek. Çiçekleri alalı daha iki dakika oldu. Bunu biraz düşünmem gerekiyor.”

Ginnie, buzdolabını açıp yarım şişe portakallı enerji içeceği bulana kadar dolabı karıştırıyor. Şişeyi bir dikişte bitirip elinin tersiyle ağzını siliyor. “Pekâlâ. Çiçekleri sonra konuşuruz. O zaman bunun yerine, Oliver Kimball’ın seni niye aradığını söyler misin bana?”

“Ne?” Birden kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. “Aradı mı? Ne zaman?”

“Ben antrenmana gitmek için evden çıkmadan hemen önce. Numarasını yazıp masana bir not bırakmıştım.” Ginnie zıplayıp mutfak tezgâhının üzerine oturuyor. “Cep telefonun olsa bunu şimdiye kadar öğrenmiş olurdun.”

“Evden mi aradı yani? *Ben* bile ev numaramızı bilmiyorum.”

“Jeremy’ye sormuş olmalı. Hani, kuzeni olan. Senin çıktığın çocuk.” Ginnie bana bakıyor beklentiyle. “Evet, detaylar?”

“Pep kulübünün başkanı olmak istiyor.” diyorum.

“Aynı Oliver Kimball’dan bahsediyoruz, değil mi? Son sınıf öğ-

rencisi olan, okulda havalı takılan, güzel gözlü Oliver'dan."

Doğrusu, gözlerini fark etmemiştim Oliver'ın. "Tek Oliver o."

"Yani seni istiyor." Ginnie, bisküvi kutusunu kendine doğru çekip ağzına glütensiz bir bisküvi atıyor. "Vay. Jeremy de bu alanın sahibi benim demek için çiçek gönderiyor. Gerçi, senin etrafına işlemekten daha iyi bu. Kalıcı bir sevgili bulma konusunda zorluk yaşayacakmışsın gibi görünmüyor."

"Kes şunu. Oliver'ın beni istediği filan yok. Üniversite için ders dışı bir etkinliğe ihtiyacı olduğundan katılacak kulübe."

"Belki de Oliver'ın ders dışı etkinliği *sensindir*." Ginnie telefonuna bakıp kaşlarını çatıyor. "Bu, bugün Bennett Williams'tan gelen beşinci mesaj." Kaşlarını daha da çatıyor. "Beni mezunlar günü balosuna davet ettiğini düşünmüyorsun, değil mi? İlk gerçek randevumun onunla olmasını istemiyorum. Gerçi, listeye bakılırsa sanırım ikimizden birinin mezunlar günü balosuna gitmesi gerekiyor."

Bu doğru işte. Artık bir flörtüm yok. Bir yıldan fazla bir süredir ilk defa, bir erkek arkadaşına sahip olmanın gayet faydalı olduğu bir anda, erkek arkadaşsız olacağım ilk etkinlik bu. Şu anda, yakın erkek arkadaşlarımdan biri de olsa, bir kavalie bulabilme olasılığım çok düşük. Bu balo için bir elbise dikmeliyim. Yalnız başıma.

Derin dondurucuda Ginnie'nin organik Meksika dürümlerinden birini bulup mikrodalga fırına koyuyorum. "Bu, mükemmel olabilir. Bennett Williams senin kalıcı sevgilin olabilir."

"Şaka yapıyorsun."

"Hadi, Ginnie. Bir şans ver. Hijyen alışkanlıkları gayet iyi ve çok tutkulu... Hayat konusunda. Veeee her salı büyükannesine polisiye roman okuduğunu söyledi bana!"

"Bennett'la *niye* konuştun ki?"

Ayy, eyvah! "Hı? Haa, okuldan sonra karşılaştık da. Gerçekten tatlı bir çocuk. Tek bir alışveriş turuyla kendini bulacaktır."

“Bennett Williams herkese Gina Fitzpatrick’le işi pişirdiğini söylemişti ortaokulda ama bu koskocaman bir yalandı. O, Jeremy’den daha dingil.” Ginnie’nin telefonuna bir mesaj daha geliyor. Bu sefer Ginnie somurtmak yerine hırlamaya başlıyor. “Bir dakika, bir dakika; bugün Bennett seni eve mi bıraktı? Onunla mezunlar günü hakkında konuştun demek? *Bu* ne anlama geliyor?”

Bir adım geri çekiliyorum. “Ona yapmasını söylediğim romantiklik bu değildi.”

“Demek öyle *yaptın*?”

“Bana seni sordu ve ben de ısrarcı tiplerden hoşlandığını söyledim.”

Ginnie, tezgâha bir şaplak indiriyor. “Mallory! Bu, lisedeki ilk balom. Bennett’la gitmek istemiyorum! Ama beni davet eden tek kişi o olduğu için evet demek zorundayım. Bu arada, geç kaldın. Niye önce benimle konuşmadın bunu? Derdin ne senin?”

“Bana bir soru sordu, ben de yanıtladım. Üstelik bu sadece seninle ilgili bir şey değil. Birinin kalıcı bir sevgili bulması gerekiyor. Listeyi düşün.” Mikrodalga fırını açıp odama çekilmek üzere dürümümü alıyorum.

“Listeni düşünmemi istiyorsun, ha? Tamam!” Ginnie tabağını elimden kapıp havaya kaldırıyor. “Daha şimdi mikrodalga fırın kullandın. 1962’de insanların mikrodalga fırınları yoktu.”

“Çocukluk etmeyi bırak.”

“Yardıımı istedin, ben de yardımcı oldum.” Dürümümden büyük bir ısırık alıyor. “Yardım’ görmek nasıl bir duygu? Belki sen de benim aşk hayatıma yardımcı olmayı bırakırsın, *yardımcı*.”

“Büyü biraz.”

Gülümseyip dürümümden bir ısırık daha alıyor. Midem guruluyor. 1962’de evlere pizza servisi yapıyorlar mıydı acaba?

Kardeşimi tokatlama isteğimi bastırıp çiçeklerimi alıyorum.

Gerçekten de odama Oliver'ın numarasının yazılı olduğu çingene pambesi bir yapışkanlı not kâğıdı bırakmış Ginnie. Ev telefonunu elime alıp Oliver'ı aramayı geçiriyorum aklımdan. Ne hakkında konuşacağız? Pep kulübüyle ilgili lojistik konularına giremeyecek kadar yorgunum bu akşam. Hem ödevimi yapmam gerekiyor ve.... Çiçeklerimi kokluyorum. Zambak. En sevdiğim. Jeremy unutmamış.

Bir çocuk ortalığı bir kere karıştırırsa ama öyle böyle değil, fena hâlde karıştırırsa bu onun hep öyle yapacağı anlamına mı gelir yoksa o çocuğun değişme ihtimali var mıdır? Bennett Williams ortaokuldayken aptalca bir şey söylemiş olabilir ama bu, şimdi Ginnie için doğru kişi olmadığı anlamına gelmez, öyle değil mi? Ve Jeremy de muhtemelen...

Elimle büyükannemin boynumda takılı olan kolyesini ovuşturuyorum. Hayır. Unutun gitsin.

Çiçek göndermiş olsa da olmasa da güçlü olacağım, kararımdan dönmeyeceğim.

Bölüm 11

En sevdiğim beş kafası sallanan biblo bebeğim:

1- Willie Mays: 1962 Giants takımından All-Star seçilen efsanevi beyzbolcu. İlk, en güzel kafası sallanan biblolarımdan biri.

2- Derek Jeter: Biblosu bile çok yakışıklı.

3- Mike Schmidt: Her ikisinin de kızıl sakalı olduğu için Phillies' takımının bu üçüncü kalecisini, yaşlı aktör Chuck Norris'le karıştıırırdım.

4- Evan Longoria: Bunu bir hayır kurumu mağazasında bulmuştum. Seksi olması dışında hiçbir şey bilmiyorum bu beyzbolcu hakkında. Koleksiyonumda belirli bir eğilim olduğunu fark ettim.

5- Brian Wilson: Bir yıl ESPY Ödülleri¹ törenine tayt bir smokinle katılmıştı. Bekâr olduğuma göre sanırım onunla evlenebilirim.

Ertesi sabah kalktığımda, odamın dört bir tarafına yapıştırılmış rengârenk yapışkanlı not kâğıtları görüyorum. Kafası sallanan biblolarımı koyduğum rafta da bir not var. Yani, sevimli biblolarım kaç-

1 Amerika'da her yıl spor performanslarının ödüllendirildiği bir TV töreni.

rılmadan önce onları koyduğum rafta. Şimdi bu rafta kalan tek şey, Willie Mays ve bir not:

*Bu adamların hiçbiri altmışlarda hayatta değillerdi.
O zamanlar hayatta olsalar bile altlarında çocuk bezi vardı.
Willie Mays tek istisna. Bir şey değil. Bunun teknoloji olma-
dığını biliyorum ama bu adamlar beni hep korkuttuğundan
fırsatı değerlendiriyorum.*
UYGUN DEĞİL.

Eskiden çalar saatimin durduğu yerde de bir not var.

*Yetmişlerin ortalarına kadar LED dijital çalar saatler
yoktu. Ayrıca, yerleştirilebilecekleri tutucular da yoktu.*
UYGUN DEĞİL.

Bilgisayarsız çalışma masamın üzerindeki başka bir notta da Ginnie'nin el yazısı var.

Kişisel bilgisayar mı? Lütfen ama.
UYGUN DEĞİL.

Kız kardeşim, kaçık kız kardeşim, elli yıl önce var olmayan her bir teknolojik şeyi -yani odamda var olan tüm teknolojiyi- odamdan çıkarmış. Örneğin, telefonumu almış. Cep telefonumdan değil, kablosuz ev telefonundan bahsediyorum. Artık dış dünyayla hiçbir iletişimim yok.

Banyonun ışığını açınca saç kurutma makinemi görüyorum. Ginnie'nin bıraktığı notta şöyle yazıyor:

Kullandığın bu modelin çok modern olduğu açık ama 1920'lerde saç kurutma makinesi olduğu için bunu kullanmana müsaade ediyorum. Bir de saçını kuruttuğunda kabarıyor. Her zaman bir kuaför salonuna gidip sana şu anı kıvanı saç modellerinden yapmalarını isteyebilirsin. Ne dersin!

Bir şey değil.

YARJ UYGUN.

"Ginnie!" Holü neredeyse sürünerek geçip küt diye Ginnie'nin odasının kapısını açıyorum. "Bu saçmalık da neyin nesi?"

Ginnie yatağında dönüp bir gözünü aralıyor. "Dün gece sen yatıktan sonra Bennett bana onunla mezunlar gününe gidip gitmeyeceğimi sordu. Ben de sana şu aptal projen konusunda biraz daha 'yardım' etmeye karar verdim. Bir daha kendi çıkarların için beni kullanma."

"Eşyalarım nerede?"

"İnternette satıyorum onları. Elbise almak için o paraya ihtiyacım var."

Ginnie'nin üzerinden yorganını çekiyorum birden. "Kalk, iptal et satışı. Bilgisayarımı satmayacaksın!"

"Gevşe biraz." Ginnie gerinip esniyor. "Retro olmaktan vazgeçtiğinde sana geri vereceğim bilgisayarını."

"Ginnie, çalar saatimi versen? Nasıl uyanacağım? Ya küçük LED okuma ışığıma ne dersin?"

"Bir el feneri al."

"Yeterince aydınlatmıyor fener!" diye bağıryorum çaresizlik içinde.

Ginnie eliyle ağzını kapatıyor ama yine de bir kıkırdama kaçıyor ağzından.

Elimi yumruk yapıp uyluğuma vuruyorum. "Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Çoktan arkadaşlarımdan soyutlandım

zaten. Gün boyunca ne yapıyorlar bilmiyorum, internette ne olup bittiği konusunda hiçbir fikrim yok. Haysiyetim yanıp kül oluyor ve ben bunun ne şekilde olduğunu bile takip edemiyorum. Şimdi de odam tarih öncesi bir hâl aldı." Yatağa oturuyorum.

"Yani, aslında istediğin şeyi vermiş oldum sana."

"Senden nefret ediyorum."

"Bir şey değil."

Ginnie'nin çarşafını başıma sarıyorum. Büyükanнем için bu şekilde yaşamak kolaydı çünkü o zamanlar vazgeçmesi gereken bir teknoloji yoktu. Ama beni sarıp sarmalayan bir ağ iletişimi ile bağlantı var ve ben de bunun bir parçasıyım. Ginnie dışında hiç kimse Jeremy'nin o çiçekleri yolladığını ya da Oliver'ın evimi aradığını bilmiyor. Normal şartlar altında, arkadaşlarımla bu gelişmeler hakkında saatlerce konuşurdum.

Belki de bu iletişimin tamamı gerçek değildir, internetteki kişiler sadece yanılsamadır ama bunun %30'u bile gerçek olsa şu anda elimde bulunan bu büyük, şişko *sıfırdan* daha fazla eder bu. Ne yapayım, bisikletle arkadaşlarımla evine mi gideyim yani? Paige üç kilometre uzakta oturuyor. Küçük kasabalarda yaşayan gençlerin eskiden hafta sonu boyunca ana caddede bir aşağı bir yukarı arabayla dolaşmalarına şaşmamalı. Arkadaşlarını bulabilmelerinin tek yolu oymuş o zamanlar.

On altı yaşındaki Vivian'ın hayatının gerçekte nasıl olduğunu öğrenmek istiyorsam onun hayatına olabildiğince yakın bir hayat sürmem gerektiği gerçeği gün gibi ortada. Kimse listedeki şeyleri yerine getirmenin kolay olacağını söylemedi ki. Muhtemelen bunun nedeni de başka kimsenin listeden haberdar olmaması.

"Tamam. Teşekkür ederim. Başka yardım yok ama." diyorum.

"Kabul. Ama sen de kalıcı bir sevgili bulmak için bana yardım etmeyeceksin."

“Bennett’a hayır diyebilirsin.”

Ayaklarını yatağının kenarından yere sarkıtıyor Ginnie. “Bilemiyorum. Bir sepet dolusu Whole Foods’tan alınmış, sevdiğim şu fincan kek şeklindeki fıstık ezmelerinden verdi bana ve *“Benimle mezunlar gününe gelsen iyi edersin, fıstık.”* diye de bir not iliştiirmiş. Fıstık ezmesi, Mal. Bu, özel bir şey.”

“Ne yani, baloya onunla gitmek mi *istiyorsun* artık?”

“Balo gelecek hafta ve onun dışında soran kimse de yok. Sanırım bu ilk randevu işini fazlaca abarttım ben. Bennett iyi bir pratik olabilir.”

Tekrar yumruğumu sıkıyorum ama bu kez niyetim Ginnie’yi yumruklamak. “Odamı ne demeye karanlık çağlara çevirdin o zaman?”

Uzanıp yumruğumu açıyor Ginnie. “Çünkü umursuyorum. Ve bunu yapacaksan doğru şekilde yapacaksın.”

“Çok kötüsün.” Gözlerimi ovuşturuyorum. Okula gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Muhtemelen elektronik diş fırçama da el konuldu. “Telefonumu almış olsan bile okulda Jeremy’yi göreceğim, biliyorsun.”

“Onu görebilirsin ama sakın onu affetme, tamam mı?”

“Tabii, tabii.”

Ginnie’nin ardından mutfığa doğru ilerliyorum. Odamın önünden geçerken odamı ikinci kez gözden geçiriyorum. “Ginnie, çiçekler.”

Yanağıma bir öpücük konduruyor Ginnie. “Annemin ofisindeler. Tüm gün boyunca oturup o çiçeklere bakarsan pes edersin.”

Duşun uygunluk kriterlerini geçmiş olmasına memnun bir şekilde hızla sabah rutinimi yerine getiriyorum. Ginnie’nin saç kurutma makinesinin çalışmakta olduğunu duyunca hızla annemin ofisine yöneliyorum. Çiçeklere ihtiyacım olduğundan değil, küçük kız kardeşim üzerinde biraz hakimiyet kurmam gerektiğinden yapıyorum

bunu. Yoksa Ginnie iplerin kendi elinde olduğunu sanacak. Nasıl bir ipse artık bu.

Çiçeklerim annemin çalışma masasının üzerinde duruyor. Cam vazoyu alıyorum ama bilgisayarın ekranında yanıp sönen bir ışık görünce duraksıyorum.

Friendspace hesabımı ya da e-postamı kontrol etsem bundan kimsenin haberi olmaz. Yani, ya Friendspace’de yazılıp çizilenler o kadar da kötü değilse? Ya Jeremy bana kahredici bölünmüş kişilik rahatsızlığını açıklayan inanılmaz derecede samimi bir e-posta yazmışsa? Ekran tekrar ışıltıyor. Yanıp sönen harflerin olduğu bir sayfaya açılmış. “FIRSAT KUPONU! FIRSAT KUPONU!”

Açılır pencere iletisi olduğu net olan sayfaya tıklayıp sayfayı kapıyorum. Fare elimde su gibi kayıyor. Tam başka bir pencere açmak üzereyken Ginnie’nin koridordan gelen sesini duyuyorum. “Altmışları yaşıyor olman, altmış yaşındaymışsın gibi hareket etmen gerektiği anlamına gelmez!”

Hayır, yapamam. Vücudum karıncalanıyor ve çiçekler elimde, koşarak odadan çıkıyorum. Evet, kimsenin haberi olmaz bundan ama ben bileceğim ve şu anda teknolojinin beni baştan çıkarmasına müsaade edersem her şey boşu boşuna yapılmış olur. Yok, daha eski bir kelime koyalım buraya.

Nafile yere yapılmış olur.

*

İlk ders zili çalmadan önce okul koridorunda yürürken Oliver Kimball’ın dolabımın yanında beklediğini görüp duraklıyorum. Trigonometri kitabıma gerçekten ihtiyacım var mı? Kitabım olmadan idare edemez miyim? Hayır. Çok geç. Beni gördü.

“Selam!” Dolabıma bir kitap koyuyorum alelacele. Niçin böyle

acele ettiğimi bilmiyorum. Sonuçta, bu çocuk idari bir şey konuşmak istiyor benimle. Tamamen işle ilgili bir şey yani. Dün adımlı bile hatırlamadı. “Ne var, ne yok?”

“Dün akşam beni niye geri aramadın?”

Oliver’a bakmıyor, dolabımın içindeki kitapları ve klasörleri düzeltiyorum yalandan. “Beni mi aradın?”

“Önce e-posta gönderdim ama geri dönmedin.”

“Üzgünüm, e-posta kullanmıyorum.”

“Yine aynı şey. Sonra, Sherlock’a gidip bir telefon rehberi satın almam ve ev numaranızı bulabilmek için Jeremy’ye mesaj atıp babanın adını sormam gerekti.”

“Jeremy’ye mi sordun?” Küt diye kapıyorum dolabımın kapağını.

“İı, evet. Son bir yıldır oynaş olduğunuz için bilir diye düşündüm.”

“Erkek arkadaşımdı, oy...”

“Tamam, her neyse.” Oliver dolaba yaslanıyor. Ellerini cebine sokmuş ve sağ pazısı şişmiş. Oliver’ın pazısı olacağını düşünmemiştim hiç ama evet, var işte. Merak ediyorsanız, gayet de hoş. Benim hiç ilgimi çekmiyor çünkü pazı dediğiniz şey, bir demet kas ve deri altında bulunan tendonlar. Ne Oliver’ın ne de başka bir erkeğin tenini ve tendonlarını düşünüyorum uzun zamandır çünkü hâlâ Jeremy’nin tendonlarını unutmaya çalışıyorum.

“Tendon” berbat bir kelime, öyle değil mi?

“Her neyse değil işte. Jeremy erkek arkadaşımdı. Geçmiş zaman.”

“O hâlde şimdiki zamana gelem. Pep kulübü konusunda cidden çok heyecanlıyım. Karakteristik olarak o kadar konformist bir şey ki hiç konformist değil.”

“Hımm, bir durum sergilemek için kulübe katılmıyorsun değil mi?” diye soruyorum.

“Benim yaptığım her şey bir duruştur.” Yine o yarı gülümseme. Yine sıradan bir biseps kasılması.

“Biraz acele etsen?”

“Söylemeye çalıştığım şey şu: Başlangıçta art niyetle katılmış olsam da gerçekten olduğu gibi olan bu örgütü takdir ediyorum. Gizli bir niyet yok. Coşku talep ediyorlar, biz de bunu sunuyoruz.”

Elimde olmadan bir kahkaha atıyorum. Bunu gerçek bir gülme olarak algılamayacak Oliver çünkü küçümseme içeriyor bu gülüşüm. Oliver’ın üzerinde kısa kollu, kareli bir gömlek; dar bir kot, bir de gevşetilmiş bir kravat var. Kravat takmış ya. Okula gelirken hem de. Bu görünüş bicepslerinin etkisini sıfırlıyor. “Hoş kravat.”

“Ne?”

“Yok bir şey.” Oliver’ın turuncu PERSONEL tişörtü değil ama bu kravatı çok şey anlatıyor. Jeremy, kuzeninin kendisinin okuldaki diğer kişilerden ne kadar farklı olduğunu; ne kadar benzersiz, zeki ve hepimizden üstün olduğunu herkesin bilmesini istediğini söylerdi hep. “Diyorum ki... Çabalamıyormuşsun gibi görünmeye çalışmak çok yorucu olmalı.”

“Bu da ne demek oluyor şimdi?” Daha önce hiç kimse tarzını ya da havasını sorgulamadığından afallıyor Oliver.

“Boş ver. Kabalık ettim. Özür dilerim.”

Oliver beni baştan aşağı süzüyor. “Kendini üste çıkarmak için herkesi aşağılayan şu züppe kızlardan biri değilsin değil mi? Öyleysen kulübüme giremezsin.”

“O, *benim* kulübüm.”

“Öyle de olsa bazı kısıtlamalar mevcut.” Oliver başını eğip kıyafetine bakıyor. “Hadi ben başkanlığa uygun giyindim de senin ilham kaynağın neydi? Cenaze töreni mi?”

Yanılmıyor aslında. Üzerimde geçen bahar Ginnie’nin büyük halamız Wendy’nin cenaze töreninde giymek için aldığı düz kesim siyah elbiseyle gri bir hırka var. Bu kıyafetin tam olarak 1962’ye uygun olmadığını biliyorum ama alışverişi çıkana kadar sadece birkaç se-

çeneğim var. Sesimi kırkların gangsterlerinininkine benzetip, “İkimiz buradan tüyüp bir iş görüşmesine gitsek mi ne dersin? Ya da Pazar okuluna? Yahut senfoniye, hı?” diyorum.

Oliver gülümsüyor. Yüzünde ilk defa tam bir gülümseme görüyorum. “Of, çok komiksin. Coşku eksikliğinin var tabii ama Jeremy bana ne kadar komik olduğundan bahsetmemiştii hiç.”

“Belki de Jeremy’den hiç bahsetmemeliyiz.” Eski sevgilime karşı aslında olmaması gereken bir bağlılık hissediyorum hâlâ. Jeremy, Oliver hakkında sert bir kaniya sahipti hep ve bunun sadece bir kanı olduğunun farkında olmama rağmen, Jeremy’yi biriyle bu kadar açık bir şekilde, bu kadar çabuk tartışmak tuhafıma gidiyor. Özellikle de kan bağı olan biriyle. Derse beş dakika kaldığını bildiren zil çalıyor. “Acele etmem gerek. İlk dersim karşı binada.”

“İşe koyulalım öyleyse. Bugün resmî olmayan bir pep kulübü toplantısı yapabilir miyiz sence?” Oliver siyah çerçeveli gözlüğünü düzeltiyor. Gözlüğün camları kalın olduğuna göre, numaralı olmalı. Üstelik, neredeyse her gün takıyor gözlüğünü. “Sen başvuru yaparken söylediğin dört üyeyi getirebilirsen ben de birkaç kişi daha bulmayı deneyebilirim. Sonra da temsilcileri filan seçeriz. Hem, mezunlar günü için bir şey yapacaksak bir an önce plan yapmaya başlamamız gerekiyor gerçekten.”

“Mezunlar günü mü?”

“Evet, her kulübün bir geçit töreni arabası hazırlaması gerekiyor.”

Geçit töreni arabası benim fikrimdi. Bunu da nereden biliyor?

“Geçit töreni arabası mı?”

“Tam bir papağansın, dostum.” Koridorda geri geri yürümeye başlıyor Oliver. “Okuldan sonra, açık hava tiyatrosunda. Orada görüşürüz.”

İlk toplantı fikri Oliver’ın. Ona bir hâkim tokmağı almak zorunda kalabilirim sanırım çünkü bu başkanlık işini ele alış şekli çok başkanca.

*

Paige ve Yvonne toplantıya katılamıyorlar çünkü aynı saatte SAT¹ hazırlık dersleri var. Ginnie'ninse futbol antrenmanına gitmeden önce bir yarım saati var. En çok Cardin'in kulübe katılması beni heyecanlandırıyor çünkü en popüler arkadaşım o. Cardin'in kulübe katıldığı duyulur duyulmaz, anında beş üyelik başvurusu alırsız. Beş erkek üye olur hemen. Evet, Cardin'in *böyle* bir popülaritesi var.

Okuldan sonra kantinde buluşuyoruz Cardin'le. Cardin koluma girip, "Kaç zamandır ne yaptığından haberim yok. Sanki Jeremy'yle ayrıldığından bu yana yeryüzünden silinmiş gibisin."

"Cardin, sadece altı gün oldu."

"Cidden mi? Sanki çok zaman olmuş gibi."

"Benim için çok yeni."

"Daha önce görüşemediğimiz için üzgünüm. Seni aradım ama Paige teknoloji kullanmamaya yemin ettiğini söyledi bana."

"Sadece bir süreliğine." Listeyi tamamlayana kadar.

"Bunu nasıl becerdiğini anlayamıyorum."

"Ben de."

"Sanırım önceden planlayıp bir tarih belirleyeceğiz görüşmek için. Sonra da bu tarihi takvime kaydedip resmiyet kazandıracağız." Bileğimi sıkıyor hafifçe. "Ama ne zaman istersen yanında olacağımı bilmeni istiyorum, tamam mı? Ayrılıklar zordur, vurur."

"Bir kasırğa gibi."

"Bu bir şarkı mı? Değilse biz yazmalıyız bu şarkıyı."

Boş kalbim, Grinch'in Noel'i çalmaktan vazgeçtiğinde olduğu gibi, mutlulukla doluyor. "Pep kulübüne katıldığın için teşekkür

1 Scholastic Aptitude Test (İng.), Amerikan üniversitelerinde lisans eğitimi almak isteyen öğrencilerin girdiği ve sonuçlarını bu üniversitelere başvururken kullandıkları sınavdır. (ç.n.)

ederim.”

“Kızım, katılabileceğim çok fazla kulüp yok ama pep kulübü öyle mi?”

Cardin sütyenini düzeltiyor. Düzeltmesi gereken bir hayli şey var tabii. “Coşku var bende.”

Cardin, çevresinde sürekli bir erkek akışı olmasını sağlayan ve ona birazcık utanılacak bir ün getiren mıknaş gibi bir tatlılığa sahip. Cardin’le lise ikide (annemin teşvikiyle) futbol seçmelerine katıldığımızda arkadaş olmuştuk. Seçmeleri bir tek biz ikimiz geçemiştik. Cardin sadece gülmüş ve “berbatız” dondurması almak için beni Baskin-Robbins’e yürümeye ikna etmişti.

Pep kulübünün Cardin’e ihtiyacı var.

İtip açıyoruz kafeteryanın kapısını. Okulumuzun açık bir yerleşimi var. Yani öyle bir yerden bir yere uzanan koridorlar filan yok. Aralarında geniş boşluklar olan binalar var sadece. Piknik masalarının ve bankların bulunduğu avlu, okulun merkezi. Açık hava tiyatrosunun yanındaki ağaca “Hayat Ağacı” deniyor. Rivayete göre, okul inşa edilmeden önce bu ağaç buradaymış; okulu ağacın çevresine inşa etmişler. Ağacın çevresinde bir güvenlik çemberi var çünkü bir sürü öğrenci bu zavallı ağaca bir şeyler kazıyor. Yine de güneşli bir günde -yani, Orange’daki çoğu gün- avluda oturulacak en güzel yer bu ağacın altı.

Oliver, kıyafetini mavi-gri geyikli bir bereyle tamamlamış. Beresinin üzerindeki büyük yün ponpon, o Ginnie ile Vance adında başka bir birinci sınıf öğrencisiyle konuşurken zıplayıp duruyor. İşte buradayız. Bu ilk toplantımız ve beş kişiyiz. Heyecan verici bir başlangıç.

Oliver eliyle işaret ederek bizi yanlarına çağırıyor. “Düşündüm de oylama filan yapmayalım; herkes istediği görevi alsın.”

“Herkes burada değil ama. Beklesek mi?” diye soruyorum.

“Hayatta olmaz. Başarı için giyindim ben. Tamam, ben başkan olmak istiyorum. Herkese uyar mı bu?” Oliver bir kaşını havaya kaldırıyor beklenti içinde.

Ginnie buzlu yeşil çayından bir yudum alıyor. “Belki Vance başkan olmak istiyordur.”

“Yo, sadece birinin beni eve bırakmasına ihtiyacım var. Oliver bizim sokakta oturuyor.”

“Vay, Oliver. İyi çalışmışsın.” diyorum.

“Bu okulda yeterince coşku yok.” diyor. “Biz bu coşkuyu inşa edeceğiz.”

“Senden iyi bir başkan olur bence.” Cardin, Oliver’a gülümsüyor. Cardin’in flört etmek istediği filan yok aslında, sadece nazik davranıyor ama bu nezaketini flört ederek gösteriyor. Cardin’e uğraşmamasını söylemeliyim. Cardin herkesin istediği biri. Ama Oliver onu elde etmeye çalışmaz çünkü herkes öyle yapıyor. “Dolayısıyla oyum sana.”

“Benim açımdan ezici bir zafer olacak gibi.” Oliver, önünde duran yeni spiralli deftere göz atıyor. Çoktan bir kalem çıkarmış, vay canına eğimli büyük harflerle detaylı bir liste bile yazmış. Bir tablet ya da akıllı telefon kullanmıyor. Kâğıt kalem kullanarak liste yapan biri Oliver, hoş ve soyu tükenmekte olan türden bir liste yazarı. “Başkan olarak ilk önerim... Bir dakika, önce kendimizi tanıtmalıyız. Ben Oliver Kimball, pep kulübü başkanı. Mallory sekreter olmak istiyor.”

“Ben başkan yardımcısı olacağım!” Ginnie elini kaldırıyor. “Mallory’den daha yüksek bir konuma sahip olmadım hiç. Lütfen.”

“Ben Cardin. Hiçbir şey olmak istemiyorum.” diyor Cardin. “Diğer ünvanları Paige’e ayırın. Öyle şeyleri sever o.”

“Bir saniye, niye Mallory’den daha yüksek bir konuma sahip olamıyorsun sen?” diye soruyor Oliver, Ginnie’ye.

Ginnie’nin ağız bir karış açılıp kalıyor. “Çünkü o benim ablam? Ginnie ben? Alo, seninle dün telefonda konuşmuştum.”

“Oliver isimleri hatırlamakta güçlük çekiyor,” diyorum.

“Mal-lor-y.” Bir elini beline koyuyor. “Öğrenci Birliği’nde adını unutmuş gibi yapmam *stratejimin* bir parçasıydı. Sırf seni tanıdığım için kulübün açılmasından yana olduğumu düşünmelerine izin veremezdim.”

“Pep kulübünü *sen* mi onaylattın?” diye soruyor Ginnie.

“Hayır, ben onaylattım!” diyorum. “Oliver sırf başkan olduğu için her şeyi kendine yontabileceğini sanıyor.”

Oliver, elini havaya kaldırıp sallıyor. Özür filan dilemiyor. “Dikkatimizi dağıtmayalım. Blake’in niye bir tokmak kullandığını anlayabiliyorum şimdi.”

“Majör sopası gibi süslü bir değnek hazırlayabiliriz ve konuşmak için onu kullanabilirsin.” diye bir öneri sunuyor Ginnie.

“Hımm olabilir.” Oliver, çenesindeki hafif uzamış sakalı kaşıyor. Ergenlik öncesi çıkan sakallar gibi bir sakaldan bahsetmiyorum. Bahsettiğim, erkeksi sakallar. Şu, sabah tıraş olmuş bir erkeğin saat beş olduğunda yüzünü kaplayan türden sakallar. “Neyse, Mallory bir misyon ifadesi hazırlamış ama bu kulübün nasıl bir kulüp olmasını istediğimize karar vermemiz gerekiyor gerçekten. Hadi, biraz beyin fırtınası yapalım.”

Bölüm 12

İlk resmî pep kulübü toplantımızda aldığımız kararlar:

1. Çok fazla toplantı yapmak istemiyoruz.
2. Daha çok üyeye ihtiyacımız var. Vance'i üye olmaya zorluyoruz.
3. Oliver'ın sakinleşmesi gerekiyor (Ginnie'nin katkısı).
4. Bir geçit töreni arabası ya da römorku hazırlayacağız. Oliver, Circle'a yakın oturduğu ve evlerinin arkasında bağımsız bir garajları olduğu için onlarda çalışacağız. Hâlâ bir tema belirlememiz gerekiyor. Süslemeler önümüzdeki hafta başında başlıyor. Çalışmamızı tamamlamak için geçit töreninden önce beş günümüz var.

Pep kulübü şekilleniyor artık ve ben de kendimi iyi hissediyorum. O kadar iyi hissediyorum ki belki de gerçekten ders dışı bir aktivite yapmak isterdim; erkek arkadaşım beni aldatmamış olsa bile, büyükannem muhteşem bir ergenlik geçirmemiş olsa bile ya da şu anda telefonumu çıkarıp çok önemli bir şeye bakıyormuş gibi

yapabilecek olsam bile çünkü... Kahretsin. Avlunun diğer ucunda Jeremy'yi görüyorum ve ŞU ANDA BURAYA DOĞRU GELİYOR.

Sadece bir parça kötü görünüyor Jeremy. Acıma duygusu içimi kaplamadan önce, Jeremy'nin bu duruma kendisinin neden olduğunu ve durumunun benim hissettiklerimin sadece yüzde 0,083'ü olduğunu hatırlatmalıyım kendime.

"Tamam, o hâlde. Sanırım gelecek haftaya kadar yapacak bir şeyimiz var." Oliver başını kaldırıp bakıyor ve Jeremy'nin bize doğru yaklaştığını görüyor. Zıplayarak ayağa kalkıp Jeremy'yle yumruk çakararak selamlaşmadan hemen önce hızlıca bir bakış atıyor bana.

"N'aber, kuzi?" diyor Jeremy. "Ne kaçırdım?"

"Toplantıyı." diyor Ginnie. "İsabet oldu."

Cardin elini benimkinin üzerine kaydırıp elimi sıkıyor. "İyi misin?" diye fısıldıyor.

Jeremy başıyla selamlıyor beni. "Selam, Mallory."

"Merhaba."

Eskiden, Jeremy'nin hep başıyla selam vermesine aldırılmazdım ama bu hareketi direkt olarak bana yapınca zoraki bir hareketmiş gibime geldi şimdi. Hem, ne işi var burada? Ayrıldık, bana çiçek yolladı, çiçekleri görmezden geldim. Bunlar çok alışlagelmiş şeyler, öyle değil mi?

Oliver, Jeremy'ye "Toplantı hakkında sana sonra bilgi veririm." derken bana bakmıyor.

"Ne hakkında bilgi verecekmışsin ona?" Ginnie ayağa kalkıp kotonu düzeltiyor aşağı doğru çekerek. "Başkan yardımcısı olarak o bu kulübe katılamaz diyorum."

"Bu öneriyi destekliyorum." diyor Cardin.

"Daha çok insana ihtiyacınız var sanıyordum." diyor Vance.

"İnsana ihtiyacımız var, dingile değil." Ginnie beni çeğiştirerek oturduğum yerden kaldırmaya çalışıyor. "Hadi, Mallory. Gelip bizi

alması için annemi arayacağım.”

“Ben bırakabilirim.” diyor Jeremy.

“Ben de.” Cardin sağ yanımda beliriyor. Bir yanımda kardeşim, bir yanımda arkadaşım birer bariyer oluşturuyorlar. “Seni onunla bırakmayacağız.”

“Beni de birinin götürmesi gerekiyor hâlâ.” diye mızırdanıyor Vance.

“Vance, kes sesini. Seni ben bırakacağım dedim sana.” Oliver da soluğunu tutuyormuş gibi görünüyor.

Her ne kadar bacaklarım hoş görünüyor olsa da üzerimde bu dar elbise olmasaydı keşke. Keşke sweatshirt giydiğim dönemde olsaydım da başıma kapüşon geçirip saklanabilseydim. Gözlerimi kısarak tam güneşin önünde durmakta olan Jeremy’ye bakıyorum. “Bırakmana gerek yok.”

“Bir saniye konuşabilir miyiz?” diye soruyor Jeremy.

“Hayır, dingilato.” Ginnie, ellerini Jeremy’nin göğsüne koyup Jeremy’yi itiyor. “Bir saniyemiz yok. Futbol antrenmanı için eve gitmem gerek.”

“Mallory’yi ben bırakırım.” diye bir teklifte bulunuyor Oliver. Hepimiz, benimle Jeremy arasındaki iki kişilik çekişmeye niye karışıyor diye merakla dönüp Oliver’a bakıyoruz. Oliver muhtemel bir saldırıyı engellemek ister gibi ellerini önüne alıyor. “Yani, senin gitmen gerekiyorsa Ginnie. Böylelikle Mallory de Jeremy’yle konuşabilir ama onunla dönmek zorunda kalmaz. Kulüple ilgili konuşmamız gereken bir iki şey daha var zaten.”

“Ya ben ne olacağım?” Vance bir o ayağının, bir bu ayağının üzerinde hoplayıp duruyor. Ginnie çok olgundur. Bu yüzden, birinci sınıf öğrencilerinin ne kadar budala olabileceklerini unutuyorum bazen.

Cardin, anahtarlarını şingırdatıyor. “Tamam iki çömezi de ben

bırakacağım.” Sonra bana işaret ediyor. “Sonra mesaj atarım sana.”

“Mesaj atma. Sonra *ararsın* beni.” diyorum. “Evden.”

“Kablosuz telefonu sakladım.” diyerek bana hatırlatmada bulunuyor Ginnie.

“Bir yolunu buluruz.” diyorum, sesim sert çıkmasın diye uğraş vererek. Şu andaki en büyük problemim bir telefon değil. “Git hadi. Antrenmana geç kalacaksın.”

Ginnie bana şüpheci bir bakış atıp Vance’le Cardin’in ardından avludan çıkıyor. Eski erkek arkadaşım ve bana tuzak kurduğundan oldukça emin olduğum çocukla yalnız kalıyorum. Jeremy, Oliver’a kafasını sallayıp “Sağ ol, kuzi. Bizi bir saniye yalnız bırakabilir misin?” diyor.

Kuzi mi? Çok sinir bozucu. Jeremy bu kelimeyi Oliver’la daha önce konuşurken de kullanıyor muydu? Kullanıyor olsa hatırlamaz mıyım? Yoksa aşktan kör mü olmuştu gözlerim?

Oliver iyi olup olmadığını kontrol etmek için bir bakış atıyor bana. Oliver’ın Jeremy’yi buraya davet eden kişi olduğu düşünüldüğünde, bu davranışı çok centilmence doğrusu. “Blake’in şu lüks otomatik satış makinesinden bir şeyler alayım ben.”

Jeremy, kollarını her iki tarafımdan uzatarak beni Hayat Ağacı’na yashıyor. “Bu elbisenin içinde muhteşem görünüyorsun.”

Ellerimle yüzümü kapıyorum. “Bunu söylemene gerek yok.”

“Mallory, üzgün olduğunu biliyorum ama bu halledemeyeceğimiz bir şey de...”

“Sus.”

Jeremy önümde diz çöküp elimi tutuyor. Bu, çevremizde birileri varken birbirimize ne kadar âşık olduğumuzu, ne kadar romantik ve tatlı biri olduğunu göstermek için yapacağı türden bir şey. Bu, yapması için eskiden can attığım türden bir şey. Ama şimdi fazla geliyor bu hareket bana. Aslında insanların ilişkimize nasıl baktıkları değil

de her ikimizin de nasıl hissettiği konusunda endişelenmemiz gereken bir anda, birlikte olduğumuzu kanıtlamak için Jeremy kendini yalışıklık etmek zorunda hissediyormuş gibime geliyor.

Şu anda bizi izleyen kimse yok. Gerçi, belki Oliver izliyordur bizi ama bunu kontrol etmek için dönüp bakmıyorum. Elimi çekiyorum. “Friendspace’te duvarına GEÇTİ GİTTİ yazıp sonra da elimi tutmaya çalışıyorsun. Bu arada bulup bulabildiğin en iyi şey GEÇTİ GİTTİ mi oldu gerçekten ya?”

“Niyetim kabalık etmek değildi; sadece bana yaptığın şeye tepki verdim.” diye mantıklı ya da ona mantıklı gelen, bir açıklama getiriyor Jeremy. “Kız arkadaşının gizlice hesabına girmesi hoş bir şey değil.”

“Gizlice girmek’ mi?” Sesim tüm avluda yankılanıyor. “Hesabına gizlice girmedim. Ödevini *-ahlak* felsefesi üzerine olan ödevini- yapmak için internete tıkladım ve senin açık bıraktığın Otantik Yaşam sayfası çıktı karşıma.”

“Orada ne gördüğünü ya da ne gördüğünü sandığını bilmiyorum. Ama gerçek bu işte.” Jeremy hâlâ yere diz çökmüş durumda. Kafasını kaldırmış bana bakıyor. Güneş gözlükleri olduğu için gözlerini göremiyorum. Bu da işleri bir parça kolaylaştırıyor. Hep çok samimi bakışlar vardır kahverengi, yumuşak gözlerinde. Gözleri de kendisi gibi sahte mi acaba diye geçiriyorum aklımdan. Gözler yalan söyler mi? “Jenny’yle internette tanıştım.”

“Jenny kim?”

“Ha, şey, BubbleYum.”

Bir adı var demek. Jeremy adını kullandı. Bu isimden nefret ediyorum. “Tamam.”

“Otantik Yaşam’da gerçekten çok iyi. Benim bilmediğim tüm o seviyeleri filan biliyordu. Bu yüzden, bana yardımcı olmayı teklif etti ve oyundaki karakterlerimizle yazışmaya başladık işte. Otantik

Yaşam'da yaşıyormuşsun gibi konuşulur hep bu yazışmalarda. Oyunun bir parçasıdır bu."

"Ama onun gerçek adı olan..." Bu kelimeyi söylemeye bile tahammülüm yok. Jenny ve Jeremy; hemen hemen aynı isim. Posta kutularına yazarlar artık. Ne kadar kafiyeli ve hoş. "Daha şimdi onun gerçek adını kullandın."

"Pekâlâ." Jeremy ayağa kalkarken dizleri kırırdıyor ama bir aşağı bir yukarı yürümeye başlıyor. Yüzü bana dönük değil artık. Bana yalan söylemiş olan birinin şu anda bana doğruyu söylediğinden nasıl emin olabilirim? "Tamam, sınırları aştık biraz. Ama yine de bu sadece bir kurgu, alternatif gerçeklik. O, Illinois'de yaşıyor; on sekiz yaşında ve..."

"O, ben değilim."

"Bunun seninle bir alakası yok. Senin yaptığın ya da yapmadığın bir şey yüzünden onunla konuşmuş değilim."

"Niye peki?"

"Çünkü o, şey, gerçek değildi. Dolayısıyla onunla konuşmak kolaydı."

"Ben de kolayım!" Gözlerimi deviriyorum. "Yani benimle konuşmak da kolay."

Jeremy boynunu ovuşturuyor. "Öyle mi? Ya kötü bir gün geçirdim, morali bozuk ya da anne babam yine kavga ediyorlar desem sana?"

"İnsanın kız arkadaşının olmasının nedeni de bu zaten; böyle şeyleri paylaşabilirsin!"

"Ama sen farklısın. Sen hep mutlusundur, insanlara öfkelenmezsin..."

"Ha, demek öfkelenmek ne görmek istiyorsun?" Yürüyüp gitmek istiyorum çünkü titriyorum, gerçekten titriyorum; sesimin titremesine engel olamıyorum; şu anda kendimi bu kadar zayıf hissetmeme tahammül edemiyorum; duygularımın şalterini kapatıp bu durumdan

niye çıkamadığımı bilemiyorum. Sanki canım yansın *istiyorum*. Yanıtlarını istemediğim bütün bu soruları Jeremy'ye sormak; bu belirsiz, rahatsız edici sızıyı ciğerime saplanan bir hançere dönüştürüyor.

Jeremy'nin beni, sanki duygulara aldırmayan ruhsuz bir kızımı-şım gibi betimlemesi... Çok yanlış bir betimleme bu. Sorunlarının tamamını dinledim, bana anlattığında. Ama o, sorunum olup olmadığını bile sormadı bana. Çünkü asla sorunlarım olabileceğini düşünmedi. *Herkesin* sorunu vardır oysa.

"Onunla yüz yüze görüştün mü hiç?"

"Hayır."

Rahatladım doğrusu. Bir sonraki sorunun yanıtını da almış oldum: Fiziksel hiçbir şey olmamış. Ama şu anda önemli olan bu değil. Fiziksel olarak çok şey aldı Jeremy benden. Ama BubbleYum'la, onunla ilgili gerçekleri bilen o kızla, duygusal bir bağı vardı Jeremy'nin. Bazı yönlerden, benden daha gerçekti o kız.

"Ne kadardır evlisin o kızla?"

"Hadi ama saçmalama, evli değiliz biz!"

"Profilinde öyle demiyordu ama."

"Buna niye bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum. Bu, aptal bir oyun sadece!"

Bir elinde telefonu, bir elinde patlamış mısır paketiyle otomatik satış makinesine yaslanmış durmakta olan Oliver'a doğru bakıyorum. Oliver başını kaldırıyor, benim ona baktığımı görüyor ve bakışlarını tekrar telefonuna indiriyor. Oliver'ın, Jeremy'yle ne konuşuyor olduğumuz konusunda herhangi bir fikri varsa bile, yaptığımız bu küçük görüşmeyi organize etmekte ne kadar payı oldu acaba diye merak ediyorum.

"Peki, onunla ne kadardır irtibat hâlinesin?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Geçen bahardan beri. Nisan olabilir."

Aşağı yukarı beş ay. Beş ay önce, neredeyse tam bir akademik

yıldır Jeremy'yle birlikteydik. Çoktan bir aile toplantımıza katılmıştı bile. Çoktan "Hadi, gelecek kış Big Bear'e kayak yapmaya gidelim." gibi cümleler kurmaya başlamıştık. Bu, ikimiz için ortak bir gelecek planladığımızı gösteriyordu. Ömür boyu sürecek olmasa da en azından kısa süreli bir ortak gelecek. "Ne zaman *seni seviyorum* demeye başladın?"

Jeremy donup kalıyor. Bu da benim kopma noktam oluyor. Aslında BubbleYum'a yazdığı herhangi bir e-postada *seni seviyorum* dediğini görmemiştim ama bu tepkisi, böyle bir şey olduğunu gösteriyor bana. Bir insan nasıl olur da aynı anda iki farklı kişiye böyle bir şey söyleyebilir? İnaniyorum ki sanal aşkına böyle bir şey *yazmadı* sadece, bunu *hissetti* de. Bunlar, o kızın fiziksel sınırlarını aralamak için söylediği kelimeler değildi sadece. Bunu ona söyledi çünkü Jenny onu tanıyordu, bütünüyle tanıyordu.

Jeremy'den bana düşen ise sadece bir parçaydı.

"Mallory, bak, internette o şekilde kendimi kaybetmemeliydim ve okulda da farklı davranmalıyım. Ama geçmiş, geçmiştir..."

"Hayır. Geçmiş, geçmiş değildir sadece. Geçmişi bir bahane olarak kullanamazsın. Geçmişten ders alman gerekir, yoksa kendini tekrar eder." Yana doğru dönüyorum. Ağladığımı görmesine izin vermeyeceğim. Hayır. Ben aynen büyükanneme benziyorum: Güçlü, hür ve azimliyim. Hızla Oliver'ın yanma gidiyorum. "Beni hemen eve bırakmana ihtiyacım var."

Oliver kuzenine bakıyor. Jeremy'nin buna yanıt olarak nasıl bir ifade takındığını ya da ne tür bir jest yaptığını bilmiyorum. "Hallettiniz mi?"

"Oliver, iyi görünüyor muyum? Onun önünde gözyaşlarına boğulmadan önce beni eve bırakır mısın lütfen?"

"Mallory!" diye sesleniyor Jeremy. "Aptallık etme. Geri dön!"

"Yukarıdaki otoparkta araba. Hadi gidelim." Hızla eski püskü,

bordo arabasına doğru ilerlerken başka bir şey söylemiyor Oliver. İçeri girmem için arabanın kapısını açıyor. Küt diye koltuğa bırakıyorum kendimi. Gösterge tablosunun üzerinde üç Havaili dansçı kız bebek duruyor. Arka camda da üç tane var. O boş gülümsemelerinin, plastik kutularının ardında ne düşünüyorlar acaba diye merak ediyorum. Bunlar asla tişört giymeyen, varlıklarını istenildiğinde dans ederek sürdürmek zorunda olan kadınlar. Onların bu hâlinin, benim ve bu durumun üzücü bir yanı var ve gözyaşlarım hızla boşalıyor.

Oliver arabaya binip bana şöyle bir bakıyor ve anahtarı kontağa sokuyor.

“Bu Havaili dansçı kızlar da ne?” Öyle hüngür hüngür ağlıyorum ki konuşurken kelimeler arasında duraksamak zorunda kalıyorum. “Kadınlardan nefret mi ediyorsun?”

“Yaa bu bebeklerden bir tane vardı bende işte. Sonra herkes koleksiyon yaptığımı düşünüp hediye olarak bunlardan getirmeye başladı bana. Aynı anda hem sabit durup hem de hareket etmeleri hoş ama. Aynı kafası sallanan şu bebekler gibi.”

“O bebeklerden topluyorum ben. Beyzbolcuları.”

“Beyzbolculardan nefret mi ediyorsun?”

“Beyzbol umurumda değil. O bebekler hoşuma gidiyor.”

“Öyleyse erkeklerden nefret ediyorsun, ha?”

“Bu şu anda bana sormak için iyi bir soru değil.” diye homurdanıyorum ve bu homurdanma ile birlikte burnum akıyor. Elimle saklamaya çalışıyorum bunu.

Oliver, uzanıp torpido gözünü açıyor. Portakal gibi kokuyor Oliver. Tamam, Orange şehrinde yaşıyoruz ve turuncgil kokusu alışık olmadığımız, nadir bir koku değil burada, en sevdiğim meyve de portakaldır ama koku öyle güçlü ki portakal suyuyla duş almalı bu çocuk. Oliver torpido gözüne tıktırılmış birkaç peçeteyi alıp bana uzatıyor. Tedbirli bir şekilde burnumu siliyorum ama o

kadar da dikkat etmiyorum.

“Nerede oturuyorsun?” diye soruyor.

“Biraz zamana... İhtiyacım var... Ailemin... Bunu görmesini istemiyorum.”

“Sahile giderdik ama trafik yoğunlaşmak üzeredir. Sakinleşmek için birkaç dakikalığına El Modena’ya gitmek ister misin?”

“El Modena da ne?”

“Açık Alan da derler buraya. Hani şu Cannon Caddesi’nin kenarındaki büyük tepe. Oraya gidelim. Henüz yetişmem gereken bir yer yok.”

Olur anlamında kafamı sallıyorum. Sakinleşmek, biriyle ufak bir tartışma yaşadığınızda yaptığınız şeydir. Her ikimiz de bunun ötesine geçtiğimi ve tam bir histeri krizi yaşadığımı biliyoruz.

Radyoyu akustik, yumuşak bir şeyler çalan bir kanala ayarlayıp susuyor. Ben yan koltukta gizlice dağılmaya devam edebileyim diye gözlerini direkt yola diyor Oliver; dikkatli bir sürücü.

Şu anda Jeremy’den ya da Jenny’den daha fazla nefret ettiğim tek kişi kendimim. Şu anda ağlıyor olmamdan, beni bu şekilde incitmiş olan birini hâlâ önemsiyor olmamdan ve onun hatasını kabul etmiyor olmasından nefret ediyorum. Onun sadece tek bir kişiliğe sahip olduğuna inanmış olmaktan nefret ediyorum. Buna inandım da ne oldu? Aslında muhtemelen hep orada olan başka bir kişiliği daha çıktı ortaya. Benim gibi kızlardan da nefret ediyorum. Daha önce hiç böyle bir kız olmamıştım ben. Bunu yaşayan ben olmasam, başka bir kızın bunu yaşadığını görsem omuz silkip, “Dingilin biri o. Salla gitsin.” derdim.

Ama öyle değil. Yapamam.

Jeremy, hayatımdaki ilişkiler konusunda kısmen haklıydı. Kızlarla kedi köpek gibi dalaşmadım hiç, erkeklerle hiç sorunum olmadı, ne de ailemle büyük gerginlikler yaşadım. Belki de bu çatışmayı yö-

netecek kadar bile katı değilim. İstikrarlı tek yanımdır, değişkenliğim.

Peçeteyi gözümüne bastırıyorum. En azından harekete geçip bir şey yapmaya çalışıyorum. Bu çok küçük bir *en azından* ama her şeyimle buna tutundum ben. Liste, bu mantıksız durum içinde bir mantık bulma çabam benim. Jeremy zihnimi hep meşgul eden ete kemiğe bürünmüş bir insan olmaktan çıkıp iki boyutlu bir hatıraya dönüşene kadar ilgilenmem gereken tek şey bu liste.

Oliver araba kullanıyor. Jeremy olsa bu sessizliği konuşarak doldurmaya ya da sorunlarımı halletmeye çalışır, bunun o kadar da kötü bir şey olmadığını söylerdi. Hatta, hikâyemden daha kötü bir hikâye anlatıp hikâyemi gölgede bırakmayı bile denerdi. Ama Oliver böyle yapmıyor. Sadece araba kullanıyor.

Oliver, arabayı Canon Caddesi'nde bir tepenin eteğine park ediyor. Sanırım Açık Alan burası. Adıyla kendisi bu kadar örtüşen bir parkı sevmeniz gerekir. Çok fazla bir şey yok. Bir parsel denizinin arasına sıkışmış işlenmemiş bir arazi burası. Daha önce arabayla geçtim buradan ama buraya hiç tırmanmadım daha önce. Buraya tırmanmak çok, bilemiyorum, zahmetli görünüyor.

Güneşliği indirip aynada yüzüme bulaşan tüm o rimeli ve sümüğü temizlemeye çalışıyorum. Boşuna bir çaba bu. Oliver'ın siyah elbisemle ilgili olarak yaptığı cenaze esprisi, şimdi çok da yanlış gelmiyor bana.

"Hadi gidelim." Oliver arabadan inip patikayı tırmanmaya başlıyor.

Oliver'ın ardından güçlükle ilerliyorum. Hâlâ gözlerimden yaşlar süzülüyor. Hava güneşli, ılık ve hafif bir esinti var. Bu, turistler umarım böyle bir güne denk gelmezler diye umduğunuz o günlerden biri. Çünkü böyle bir güne denk gelen turistler önünde sonunda her şeylerini satıp sırf bu hava için buraya taşınırlar. "Tüm bu dağ tırmanmayacağız, değil mi?"

Oliver başını hafifçe geri çevirip bana bakıyor. “Bu bir tepe. Sen kendini eve gitmeye hazır hissedene kadar yapabileceğimiz bir şey bu. Bu arada, ağlarken böyle bir yerde yürümek zordur.”

Çok haklı. Böyle bir yerde yürürken düşünmek de nefes almak da ayağında babetlerinin olması da zor. Bitmek tükenmek bilmeyen bir on dakika boyunca, beresinin tepesindeki yün topun zıplamasını ve her adımda gerilen bacaklarını izleyerek, Oliver’ın peşinden gidiyorum.

Oliver’ın beni bilerek bir parça geride bıraktığını biliyorum ve bu yalnızlık hoşuma da gidiyor ama yanımda olmasına da itiraz etmedim. Aksine; yanımda olsa, düşecek olursam beni yakalayabilirdi. Düşüp bileğimi incittiğimde, tehlikeli bir şey yapmayı kazayla becermiş olacağım oldukça kısa bir süre sonra. “Oliver... Artık devam edemeyeceğim.”

Sadece kurumuş adaçayı, dikenli kaynanadili kaktüsü ve toz var etrafta. Araba dışında oturacak hiçbir yer yok. O da sekiz yüz metre kadar gerimizde.

Oliver zıplaya zıplaya patikadan aşağı doğru inip tam önümde duruyor. Kravatını, uzun bir günün sonunda bir avukatın gevşettiği gibi gevşetmiş. “Eğleniyor musun?”

“Bana bu kadar atletik olduğunu söylememiştin.” diyorum.

“Mötley Crüe basketbol takımında oyun kurucuyum *ben*. Hem düz bir çizgi üzerinde yürümek ileri düzey beceri gerektiren bir şey değildir.”

“Ama çok hızlısın.”

İltifatımı duymazdan geliyor. “Ağlamayı bıraktın.”

“Arabada da bırakabilirdim ağlamayı.”

“Hayır. Havaili kızlarım seninle alay ediyorlardı. Hem şu manzara baksana.”

Önümüzde kocaman bir okyanus ya da Los Angeles uzanıyor

filan değil. O kadar yüksekte değiliz ve o kadar ileriye göremeyiz. Ama birkaç site görünüyor ve daha da önemlisi, göreceli olarak kirli sayılmayan mavi bir gökyüzü var.

“Daha önce buraya gelmemiştim.” diyorum.

“Cidden mi? Jeremy seni buraya getirmiştir sandım. Ortaokuldayken hep buraya tırmanırdık.”

“Artık *J* ile başlayan o kelimeyi kullanmak yok.”

“Bir saniye ama.” Boynunu kütürdetiyor. “Jeremy’yi benim özellikle davet etmediğimi bilmeni istiyorum. Ben başka birine toplandıktan bahsederken duydu. Senin bir kulüp kurmaya çalıştığını da biliyordu. Gelmek istediğini söyledi. Sana evlenme teklifi yapacağını bilmiyordum.”

“Jeremy bana evlenme teklifi yapmıyordu.” Bir evlenme teklifinin ne kadar saçma olacağını düşünerek kahkaha atıyorum. Jeremy’yle bir ömür planlamamıştım. Aslında, onunla ilgili ne plan yapmış olduğumu da bilmiyorum gerçekten. Belki de üniversiteye gittiğimizde işler bozulacaktı ama ne olursa olsun, karşılıklı bir şey olacaktı bu, dostça bir şey. Yani, geçmişe dönüp baktığımda ilk aşkı mı hep gerçek ve doğru bir şey olarak anacaktım. Şimdi, gerçekten Jeremy’ye mi âşıktım yoksa sadece aşka mı âşıktım karar veremiyorum. Bir erkek arkadaşım olmasını çok istediğim için, aynen onun yaptığı gibi, herhangi birini mi kabul etmişim? Yoksa, istediğim kişi özellikle Jeremy mi? O zaman istemiş olduğum kişi. Geçmiş zaman. Büyük oranda. “Benden özür diliyordu. Gerçi, özür dilerim demedi. Ne de hatalı olduğunu kabul etti.”

“Yani *hatalıydı*.” diyor Oliver.

Hafif esinti, sert bir rüzgâra dönüşüyor ve boş bir su şişesi geçiyor yanımızdan zıplayarak. Oliver’ın hoş portakal kokusu hafifçe tekrar çalınıyor burnuma. Tabii, yakınlarda bir yerlerde bir portakal ağacı yoksa. “Jeremy’nin Jenny diye bir kızdan bahsettiğini duydun

mu hiç?”

Oliver’ın yüzünden hâlden anlayan bir ifade gelip geçiyor. Keşke farklı bir şekilde ya da başka bir zamanda sorsaydım bu soruyu. Oliver’ın ne olup bittiğini öğrenmesini istemiyorum. Kimsenin benim ne tür bir salaklık ettiğimi öğrenmesini istemiyorum. “Hayır. Jeremy kuzenimdir ama pek sarmaş dolaş olmayız.”

“Hımm, öyle olsa endişelenirdim zaten.”

“Bu bir çeşit deyim, Mallory. Jeremy pek benim tarzım değildir.”

“Öyle mi?” Odaklandığımız konu değiştiğinden rahatlayıp gü-lümsüyorum. Jenny’nin adını yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. “Niye?”

“Akrabalık bağlarından uzak durmaya çalışıyorum. Ve kızlardan hoşlanıyorum, erkeklerden değil. Al sana iki neden. Eminim üçüncü bir neden bulmama yardımcı olabilirsin.”

Otuz diyelim şuna.

“Aaa, al sana bir neden daha.” Oliver teatral bir şekilde yüzünü buruşturuyor. “Çocukken hep benimle dalga geçerd. Bunun açtığı yaraların izleri hâlâ çok derin.”

Duraksıyorum. Jeremy arkadaşlarına karşı hep naziktir ama onu deli eden insanlara çabuk öfkelenir. Oliver kesinlikle bu ikinci gruptadır. “Ne derdi?”

“Gerçekten çok kötü şeyler söylerdi. Çok bilmiş, ucube mesela.” Oliver derin bir nefes alır gibi yapıyor.

“Çocuklar zalim olabiliyorlar.”

Oliver beresini başından çıkarıp berenin tepesindeki yün yumağıyla oynamaya başlıyor. “Jeremy ne yaptı bilmiyorum Mallory ama üzgünüm. Onun için üzülüyorum yani. Eğer işe yarayacaksa denyoluk etmeye çalıştığını sanmıyorum. Bilirsin, eniştem iyi bir rol modeli değildir ilişkiler konusunda.”

Evet, bilirim. Jeremy’nin anne babası hâlâ evliler ama babasının

yüksek beklentileri ve sivri bir dili var. Jeremy hep bir kadına baba-sının annesine söylediği şeyleri söylemeyeceğine yemin ederdi. Hiç öyle yapmadı da en azından bana. Jeremy'yle ilgili sorun bu değildi. Sorun, iki ayrı kıza aynı anda hoş şeyler söylemesiydi.

“Ve gayet iyi biliyorum ki gerçekten hoşlanıyordun senden. Bu zamana kadar Jeremy'nin bahsettiğini duyduğum tek kız sensin ve hep güzel şeyler söylerdi senin hakkında.”

“Evet?”

“Evet.” Beresinin ponponundan bir parça ip koparıyor. “Yani, her ne olduysa bu senden kaynaklanmamıştır muhtemelen. Hatta Jeremy'den de kaynaklanmamıştır, tam olarak yani.”

“Kuzenin onurunu koruman çok iyi.”

“Onu bilmem.” Oliver elindeki ipi rüzgâra tutuyor. “Parmağını uzat bana.”

Sol elimin yüzük parmağını, alyansımı takacağım parmağımı, uzatıyorum. Oliver hayır anlamında başını iki yana sallıyor. Ciddi misin, Mallory? Hayır. Bugünkü ikinci sahte evlenme teklifin değil bu. Oliver sağ elimin işaret parmağını tutup ipi parmağıma doluyor. “Bu bir hatırlatıcı.”

“Neyi hatırlayacağım?” Açık Alan birden çok küçük geliyor bana ve Oliver şu anda bana daha yakın durduğundan, portakal kokusunun yanı sıra elma kokusu da alıyorum. Elmalı şampuan kokusu yani. Jeremy hep çam kokulu şampuan kullanırdı.

Niye Jeremy'yi düşünüyorum ki?

Hayır, düşünmüyorum.

Niye Oliver'ı düşünüyorum ki?

Hayır, düşünmüyorum.

“Olan biteni unutmama gerek olmadığını ama çektiğin acıyı unuttabileceğini hatırla. Oliver'ın gözleri koyulaşıyor. “Bazen hiç kimse-nin asla senin kadar incinmiş olamayacağını, acının asla dinmeye-

ceğini sanırsın. Ama sonra, acın yavaş yavaş azalır ve sonunda biter. Baştaki gibi yanmaz canın artık. Seni temin ederim.”

“Nereden biliyorsun bunu?”

Oliver sağ elini uzatıyor. Parmagında ipten örülmüş bir yüzük var. “Annem babam boşandığında yaptım bunu. Kötü günlerdi. Anneni ya da beni seç durumuna gelecek kadar kötüydü yani. Annemle gittiğimden beridir de babam benimle top yakalamaca oynamak istemiyor aslında. Neyse ya zaten uzun bir atış olurdu. Babam Toronto’da da.”

“Üzüldüm.”

“Üzülme. Üzülmesi gereken *onlar*. Üstelik, ikisinden de nefret ediyorum hâlâ. Bazen azıcık nefret ediyorum, bazen de acı veren büyük anlar yaşıyorum. Ama bu, şey gibi bir şey değil... Nasıl anlatsam... Şey gibi...”

“Biri kızgın bir saç maşasıyla tüm bedenini dağlıyormuş, her seferinde bir uzvunu yakıyormuş gibi mi?”

“Bu fazla dramatik ama evet. Anılar kalıyor. Izdırıp zayıflıyor.”

Bunu biliyordum, Oliver’ın anne babasının ayrı olduğunu yani. Jeremy’yle Oliver teyze çocukları. Zaten Oliver ortaokuldayken, annesiyle babası ayrılınca annesi üç kardeşine yakın olsun diye taşınmışlar Orange’a. Biri hakkında duyduğunuz sıradan bir gerçeğin -boşanmış anne baba, uzaklardaki baba- aslında o insanın hayatının ta kendisi olması, her gün uğraştığı bir şey olması ne kadar da tuhaf. Oliver benim, lise yıllarında yaşanan bir ayrılık için ağlayan tam bir geri zekâlı olduğumu düşünüyor olmalı ama geri zekâlıymışım gibi de bakmıyor bana. Yüzünde tatlı bir gülümseme var, o yarı gülümseme değil. Dayanışma içinde yüzüklerimizi tokuşturmak geçiyor içimden neredeyse. Bu çocuğu hiç tanımıyorum aslında ama o beni çok iyi tanıyormuş gibi hissediyorum.

Gözümü güneş ışığı alsın da ağlamayayım diye yüzümü güneşe

dönüyorum. Bana niye bu kadar iyi davranıyor ki? Buna nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilemiyorum. Ne zaman ağlamaklı olsam Jeremy hep regl olup olmadığımı sorardı. “Tamam. Şey, teşekkürler. Çok bilmiş.”

Oliver bıçaklanmış gibi yaparak göğsünü tutuyor. “Sen de mi!” Dizlerinin üzerine çöküverip nefes almaya çalışıyormuş gibi soluyor. “Nefes... Alamıyorum.”

“Ucube kısmı da doğruymuş muhtemelen.”

“Fazla ileri gidiyorsun ama. Bunun acısını çıkarırım.”

Patika yoldan aşağıya doğru ağır adımlarla yürüyorum Oliver’ın ardından. On beş dakika içinde tekrar yola koyuluyoruz. Oliver’ın Havaili kızları çalan akustik müziğe uygun bir şekilde bir o yana, bir bu yana sallanıyorlar. Oliver’ın gözleri yolda hep ama on beş dakikada bir yüzünde rahatlatıcı bir gülümsemeyle şöyle bir bakıyor bana. Oliver’ın parmağıma bağlamış olduğu ipin, Jeremy’nin hediyesi olan yakut yüzüğü taktığım parmağımda olduğunu fark etmemiş değilim.

Oliver Kimball. Hıh.

Bölüm 13

Tüm paramı harcayıp hayır kurumu mağazalarından ve antikacıdan satın aldığım 1960'lara ait eşyalar:

1. Çalışan ama çok parazit yapan camgöbeği rengi çevirmeli bir telefon.

2. Dışındaki ahşap görünümlü kaplaması soyulmakta olan analog saatli bir radyo.

3. Yüksek belli gri bir etek, eteğin içine sokabileceğim bebe yakalı iki bluz, eski bir Katolik okul formasının yarısı gibi görünen, ekose desenli diz boyu bir etek ve kahverengi çirkin bir ev elbisesi ama en azından altmışlara uygun bu elbise. Büyükannem bu elbiseyi biraz dikiş ya da düğmeyle şıklaştırabilir belki.

4. Rozbif gibi kokan bir çift kolej ayakkabısı.

5. Bir omuz çantası. Sırt çantası hiç uygun değil çünkü.

6. Birkaç plak: Daha önce adını sanını duymadığım, saçları spreyleneş güzel kızlardan oluşan bir grubun

tek şarkılık iki plağı ve Beatles'ın Help! albümü. Tamam, Help! birkaç yıl sonra çıkmıştı ama babamın pi-kabında aralıksız olarak çalacağım bir ayrılık şarkısına şiddetle ihtiyacım var. "Yesterday"¹ de bu ihtiyacı gayet güzel karşılıyor.

Haftanın geri kalan kısmında Jeremy benimle tekrar konuşmaya çalışmıyor. Hafta sonunu birlikte geçirmek zorunda olduğum belirli biri olmamasına, istediğim kişiyle istediğim şeyi yapabilecek olma- neredeyse sevinyorum. Tehlikeli bir şey yapabilirim.

Yahut, halkevindeki dikiş kursuna gidebilirim.

Ginnie, benimle saat yedideki dikiş kursuna gelmeyi kabul etti. Kurstan sonra ben Cap'n Crunch gibi altmışların başlarındaki kah- valtılık gevrekleri "araştırırken", o bir partiye ya da başka bir şeye gidecek. Ha, bu arada, araştırma derken yemeyi kastediyorum. Ya- tağıma girip tek başıma kahvaltılık gevrek yiyeceğim. Üstelik, bana eşlik edecek iyi bir romantik komedi bile olmayacak.

Ginnie'nin öğleden sonra antrenmanı olduğu için bir saat erken- den halkevinin oradaki kütüphaneye gidiyorum. Kütüphane onca kitap, makale ve Dewey onlu sınıflama sistemiyle hayranlık uyandı- racak kadar vintage bir yer. Tarih ödevim için birkaç kitaba göz at- mak istiyorum ama bu kitapları bulmak sandığımdan da zor oluyor. Orange Şehir Kütüphanesi'nin kart kataloğu da doğal olarak, bilgi- sayara aktarılmış. Bir kütüphane görevlisinden yardım istediğimde, bilgisayarını işaret ediyor bana. Kütüphane görevlisi kadına bilgisayar kullanamadığımı söylemem, kendimi tuvalete gitmesi gerektiğini fısıldayan bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyor. Ama sonunda yarısı Sanayi Devrimi ile ilgili kitaplar; yarısı da romanlar, görgü

1 İngiliz The Beatles grubunun 1965 yılında piyasaya sürdükleri Help! albümündeki şar- kılardan biri. (ç.n.)

kuralları kitapları ve bir yemek kitabından oluşan bir kucak dolusu kitapla -sayfaları çevirerek zamanda yolculuk yapmayı sağlayacak şeylerle- buluyorum kendimi.

Sanayi Devrimi ile ilgili iki sayfa not alıyorum. Sanal proje çok daha az zaman almıştı. Tüm tarihi bilgiler tek bir internet sitesinde, kullanıcı bir şey eklediğinde yeni bir ders ekleniyor siteye. Örneğin, bir kıyafet fabrikam varsa bir terziye tıklıyorum ve beş sayfa bilgi çıkıyor karşıma. Ama istediğim cümlelere ulaşabilmek için sayfalarca kitap okumak zorundayım. O cümleleri bulunca da bunları alıntılammam, bu alıntıları bir araya getirmem, sonrasında da bunlara kendi fikir ve düşüncelerimi eklemem gerekiyor.

Bu savaşımlı yazın, ödevlerin olmadığı dönemde verseydim çok daha kolay olurdu. Jeremy'nin beni aldatan yüzünü üç ay önce görememiş olmam ne kadar da kötü. Üstelik, ona doğum günü hediyesi almak için para harcamak zorunda da kalmazdım.

"Cuma akşamı kütüphanede olmak yeterince inekçe bir tavr. Üstüne üstlük bir de Sanayi Devrimi'yle ilgili kitaplar okuyorsun." Ginnie yanımdaki sandalyeye oturuyor.

"Ödev." Artık cep telefonum olmadığı için tekrar takmaya başladığım saati gözü atıyorum. "On dakika sonra dikiş dersimiz başlayacak."

"Cuma akşamı ödev ve dikiş demek? Aman ne hareketli bir program."

Daha sonra daha fazla bilgi bulabilme umuduyla üç kitabı üst üste koyuyorum. Kafamda bir şeyler oluşmaya başladı ama bu kadar bilgiyle beş sayfalık bir ödev hazırlamamın imkânı yok. "Sen de kütüphanedesin cuma akşamı. Peki, senin hakkında ne gösteriyor bu?"

"İyi bir kardeş olduğumu." Ginnie, 1959 basımlı *Genç Kızlar için Görgü Kuralları* kitabını eline alıp sayfaları çevirmeye başlıyor. Bir bölümde durup homurdanmaya başlıyor. "Yıkayıp saçınızı yapmak,

burnunuzu pudralamak ve sağlıklı bir kahvaltı hazırlamak için eşinizden iki saat önce kalkın. Hiçbir erkek, uykudan yeni kalkmış dağınık bir eş görmek istemez!’ Of, Mallory. Korkunç bu.”

Kitaba uzanıyorum. “Sadece bir pasaj bu.”

Ginnie kitabı havaya kaldırıyor. “Öyle mi? Buna ne dersin? ‘Günlük sorunlarınızla eşinizin başını şişirmeyin. O, siz ve çocuklarınız için para kazanarak daha zor bir gün geçirdi.’ Amaçladığın şey *bu* mu yani? Bir erkeğin evdeki kölesi olmak?”

Küt diye masaya bırakıyor kitabı Ginnie. Daha sonra okuyayım diye kitabı masanın karşı tarafına itiyorum hafifçe. Ginnie, “Mutlu Koca” başlıklı bölümü okuyordu. “Mutlu Zevce” diye bir bölüm yok bu kitapta.

“O kadar da kötü değil. Hem annemin her gece yemek yapmasının iyi olacağını söyleyen sendin.” diyerek mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyorum.

“Ne yani, hem de pizza gecesini mi kaçırsın? Tayland yemekleri gecesini? Suşi gecesini?”

“Mesele şu ki ben bir ev kadını olmaya çalışmıyorum. Genç bir kızım ben. Büyükanнем de genç bir kızdı. Liste bununla ilgili işte.”

Ginnie bir hışımla oturduğu sandalyeden kalkıyor. “Umarım bu işi fazlaca abartmazsın. Bu feminizm öncesi zırvalık çok ürkütücü.”

“Feminist hareketle ilgili ne biliyorsun?” Hımm ne biliyorum? Bu konuda da birkaç kitap okumayı denedim ama eski feministler deyince aklıma koltuk altı kılları, sütyen yakma ve çokça kızgın, politik bağrıışmadan başka bir şey gelmiyor. Bunlar da balo elbiseleri ve okul kulüpleri kadar eğlenceli değil. “Kadınlar ailelerine baksa ve çok temizlik yapsa ne olur sanki? Büyükanнемin bu kadar muhteşem biri olmasının nedeni de muhtemelen bu zaten.”

“Büyükanнем, sevgiliyle bir şeyler içmek için bir büfeye gittiğinden değil, canını dişine takarak çalıştığı için muhteşem biri oldu. Ben de altmışlarla ilgili şeyler okudum. O zamanlarda kadınların

yapabileceği neredeyse hiç spor ya da iş yokmuş. Aynı işi yapan erkeklerden daha az para kazanmışlar.” Ginnie’nin sesi sertleşti. Benden daha çok şey bildiğini düşünmesinden nefret ediyorum. Benden *küçüksün* Ginnie, hatırladın mı? “Bugün doktor olmak istiyorum deyip çok çalıştığında bu gerçekleşiyor ama eskiden öyle değilmiş. Büyükanneimin o zamanlar sahip olduğundan daha iyi fırsatlara sahipsin bugün sen.”

“Asıl meseleyi anlamıyorsun.”

“Öyle mi?”

Bıkkın bir şekilde üflüyorum. “Hadi, bırak, dikiş kursuna gidelim.”

Sanayi Devrimi’yle ilgili kitapları kütüphaneden ödünç alıyorum ama altmışlarla ilgili kitaplara ilişmiyorum. Tarih bu parlak hipotezimi geçersiz kılacak diye endişeliyim.

Halkevinin birinci katındaki sınıf, çömez dikişçilerle tıka basa dolu. Yok, dikişçi denmez, değil mi? Terzi olur mu? Evet evet, geleceğin terzileri olan bir grup genciz biz.

Çömez demiştim ama anlaşılan o ki herkesin temel dikiş bilgisi var ve daha çok şey öğrenmek için buradalar. Ginnie bile öğretmen bastırma dikişi, çapraz dikiş ve telalama, artık her ne demekse, çalışacağımızı söylerken başını sallıyor.

“Öğretmenin neden bahsettiğini nereden biliyorsun?” diye fısıldıyorum Ginnie’ye.

“Hafta sonları büyükanneimde kaldığımızda onunla dikiş dikerdim. Sen dikmez miydin?”

Hayır; ben erkenden uyandırılırdım ve alışverişe çıkardık. Gerçi, normalde bunları tercih ederim ama büyükanneimin bize öğrettiği şeylerin Ginnie’nin bir konuda benden daha iyi olması anlamına gelmesi hiç adil değil.

İpliği iğneye geçirip ipin ucuna küçük bir düğüm atmak ve sonra da iki kumaş parçasını düz bir şekilde birbirine tutturmak için yirmi

dakika harcıyorum. İğneyi kumaşa batırıp çıkarmaya çalışırken ellerim titriyor. Bunu yaparken de acemi maskesi takınmış olan tüm o profesyonel dikişçilerin çalıştırdığı dikiş makinelerinin sesini duymazlıktan gelmeye çabalıyorum.

Bunlar olup biterken kız kardeşim çoktan kumaş parçalarını karıştırıp bir örtü tasarlamaya başladı bile. Harika. Elbisemi Ginnie dikebilir. Elbiseyi diker, yanında sevgilisiyle o elbiseyi giyer, muhteşem bir akşam yemeği pişirir ve o aptal listenin tamamını bitirebilir.

Hayır. Görevlendirme, katılım kadar değerli değil. Mezunlar günü elbisem bir yastık kılıfına benzese de bu elbiseyi kendim dikeceğim. İğnemi tekrar kumaşa batırıyorum ve iğne, parmağımın kenarını yarıyor.

Offf... Yaşadığım zamanı terk etmeye çalışıyorum ama geçmişti yaşayacak becerilerim bile yok.

*

Büyükannem cumartesi öğleden sonra kumaş ve patron alışverişi yapmak üzere beni alıyor. Orange County, Fashion Island ve South Coast Plaza gibi perakende satış yapılan merkezleriyle ünlüdür ama Güney Kaliforniya'da alışveriş yapılacak en iyi yer, evimden on dakika mesafede olan Orange Circle'daki butiklerdir. Bu mağazalardan biri vintage kumaşlar da satar. Umarım orada elbisem için mükemmel bir kumaş buluruz.

Cadde üzerinde boş bir yer buluyoruz ve büyükannem, Mini Co-oper'ını paralel şekilde hiç zorlanmadan park ediyor. Üstelik bunu, Lüks Yaşlı Yaşam Merkezi Kasidesi'ni hiç kesmeden yapıyor. "Kitap kulübünde *Uyanış*'ı¹ okuyoruz. Chopin'in görüşlerinin o dönemler

1 19. yüzyıl Amerikan Edebiyatı'na damgasını vuran en önemli feminist yazarlardan Kate Chopin'in orijinal adı *The Awakening* olan 1899 tarihli romanı. (ç.n.)

için çok ilerici olması ve yazdıklarının yüz yıl sonrasına da uygun olması muhteşem bir şey. Ha, tenis de daha iyi. Artık üstten servis atabiliyorum. Top fileyi geçmiyor henüz ama bu da bir gelişme. Şimdiye kadarki en iyi arkadaşlarım ise slot grubundaki hanımlar.”

Büyükannemin bu son söylediği şeyin ne olduğunu sormak için uçuk mavi satenlerle ilgili düşümden uyanıyorum. “Slot grubu derken?”

Büyükannem parkmetreye para atıp çantasını omzuna takıyor. “Ayda bir kez birimizin arabasına atlayıp Las Vegas’a gidiyoruz bu hanımlarla. Yol sadece dört saat sürüyor ve bu, gevezelik etmek için eğlenceli bir fırsat oluyor bizim için. Açık büfeden bir şeyler yiyor, poker oynuyoruz... On beş dakikada bin papel kazandım. Yeni lakabım Balı Elli Luke artık bu yüzden.”

“Luke da kim?”

“Boş ver. Eski bir film.”

“Büyükanne, kumar mı oynuyorsun?” Benim için bir skandal bu. Çünkü büyükannem, yaşamaktan bir hayli usanmış olsa da hayatı boyunca hep uzak durmuştur sigaradan, alkolden. Nadiren alkol alır (o zamanlarda da sadece şarap içer), sigara kullanmaz ve sağlıklı yiyecekleri sadece gün doğumu gibi özel anlarda tüketir. Yirmili yaşlarında çılgınlık yaptığını ve durgunluğun kendisine daha çok yakıştığını söyler durur hep.

“Evet, kumar ve tenis oynuyorum. Henüz ölmedim, Mallory.”

“Hiç senin tarzın gibi değil de.” diyorum.

“Kimin tarzı gibi?”

“Hiç kimsenin. Sen sadece, şey yani, sen genellikle hayır kurumu galalarındasındır ya da bir elçiyle haşır neşir oluyorsundur.”

“Sadece üç elçiyle tanıştım.”

“Sadece mi?”

Büyükannem kısa bir Hint sarisi, pembe külotlu çorap ve parıltılı

babet giymiş. Saçlarım da gevşek bir topuz yapmış. Tek kişilik bir geçit töreni yapar gibi hızla caddeden aşağıya doğru yürüyor. Gelip geçen herkes durup büyükanneme bakıyor. Büyükannemin dünyayı görmüş olduğu ve dünyayı Dodgers tişörtlü çocuğun algılamadığı bir şekilde algıladığı o kadar belli ki. “Aynen kız kardeşin gibi konuşuyorsun.” diyor büyükannem.

“Ginnie ne dedi ki?”

“Kim olduğumu unuttuğumu söyledi.” Büyükannem pahalı hamile kıyafetleri satan bir mağazada indirimdeki kıyafetlerin önünde duruyor. “Yapmaya çalıştığım şey bu değil. Ama neredeyse kırk yıl geçirdim büyükbabanla. Biliyor musun, hâlâ bazen uyandığımda gördüğüm rüyayı ona anlatmak için yatakta yana dönüyorum ve onun orada olmadığını fark ediyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsin.”

“Elbette.”

“Bu yüzden yeni bir yatak edindim. Yeni bir yuva. Ve belki de yeni bir yaşam. Hâlâ aklımdan çıkmıyor büyükbaban ama en azından ayakkabılarına takılmıyorum ya da çekmeceye benim için bıraktığı eski notları bulmuyorum.”

Ya da genç kızken yazdığı listelerle dolu eski spiralli defterleri bulmuyor.

Büyükannem iç geçirip gözünün kenarını kuruluyor eliyle. Elbiselerin asılı olduğu askının üzerinden uzanıp büyükanneme sarılıyorum. Hızla sırtıma hafifçe vurup kendini geri çekiyor. “Neyse. Hâlâ iyi olduğum bir şey var, o da alışveriş. İşte, sana lazım olan mağaza.”

Mağazanın mavi boyalı kapısını itip açıyor. Hemen ardından mağazaya girmeyip bir dakika dışarıda dikiliyorum. Söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışıyorum. Büyükanneme iki yıllık bu kaybı hakkında başka sorular sormalı mıyım sormamalı mıyım bilemiyorum. Birlikte geçirdikleri onca yıl düşünüldüğünde hiçbir şey iki yıl. Konuyu

değiştirmemeli mi yoksa başka bir konuda bir şaka mı yapmalıyım? Yahut sessiz mi kalmalıyım? Başka birinin acısından nasıl bahsedilir hiçbir fikrim yok ve bu, yine benim acımın çok önemsiz görünmesine neden oluyor. Büyükannemle büyükbabamın ilişkisinin yanında, Jeremy'yle benim yaşadığım anlık bir flört dışında bir şey değil.

Ben, şık mağazaya girerken kapının üzerindeki çingirak çınılıyor. Kâğıt fenerlerden ve eski Tiffany lambalardan yayılan ışıkla hoş bir şekilde aydınlatılmış mağazanın çıplak tavan kirişlerinden vintage elbiseler sarkıyor. Çeşitli dönemlere ait şapkalar bir dizi mankenin başına geçirilmiş. Daha önce bu şapkaların çoğunu denemiş ama bunları satın alacak cesareti bulamamıştım hiç. Tezgâhtaki kız, Kimmy, başını kaldırıp antika yazar kasanın üzerinden bana bakıyor ve parlak kırmızı ruj sürülmüş dudaklarıyla gülümsüyor bana. "Mallory! Bir şeyler satmak için mi almak için mi geldin?"

"Kimmy, bu büyükannem. Mezunlar günü için bir elbise dik-meme yardımcı olacak. Ellilerin sonu, altmışların başı gibi bir şey düşünüyorum. Elinizde varsa bu dönemlere ait modeller ve kumaş bakacağız."

Kimmy, kedi gözü çerçeveli okuma gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Mezunlar günü yakında değil mi?"

"Önümüzdeki hafta." diyorum. "Ama öyle süslü bir şeye ihtiyacım yok."

"Mezunlar gününden bahsediyoruz. Elbette süslü bir şeylere ihtiyacın var!" deyip tezgâha yaslanıyor büyükannem ve dedikodu yapar gibi fısıldıyor: "Yüzde seksene yüzde yirmilik bir iş bölümü olacak. Bu kız daha bir bobin bile saramıyor."

"Bobin ne?" diye soruyorum.

Her ikisi de gülüyor.

Ne var yani?

Kimmy, mağazanın kumaş toplarının raflara sıkıştırılmış olduğu

arka tarafını işaret ediyor bize. Buradaki kumaşların çoğu, otuzlara ya da kırklara ait yelkenli ya da ördek baskılı pamuklu kumaş replikaları. Ama birkaç raf “o eski görünümü yaratacak yeni kumaşlara” ayrılmış. Geçen sene büyükannemden Cadılar Bayramı için bana püsküllü kumaştan bir kostüm hazırlamasını istediğimde de gelmiştik buraya. Şifonlar, poliüretan suni deriler, muslinler, basmalar ve ipekler var. Fiyat etiketlerine bakmamaya çalışıyorum çünkü vintage ucuz bir şey değil. Büyükannem bir top kadifeyi köşedeki küçük masanın üzerine indiriyor. “Kadife ağır bir kumaştır ama esnekliği bunu bağışlatır.”

Yüzümü ekşitiyorum. “Büyükanne, vintage bir şey istiyorum dediğimde, seksenlerin sallanan sandalyelerini kastetmemiştim. Benim yaşımdayken giyeceğin türden bir şey istiyorum.” Gözüme şeftali rengi, yumuşak bir şifon kestiriyorum ve parmak uçlarımda rafa uzanıyorum. “Bunun gibi bir şey.”

Büyükannem dudak büküyor. “Bu geçmiş merakı da nereden çıktı anlamıyorum. Bir sürü güzel hazır kıyafet var şimdi. O zamanlar biz pudra ponponu gibi görünüyorduk o elbiselerin içinde.”

“Hayır, kusursuzmuşsunuz.” Smokin giydirilmiş erkek bir mankeni kapıp büyükannemin yanına götürüyorum. “Hadi. Bana lise üçteki mezunlar günü balonu anlat. Mezuniyet balosundan farklı mıydı?”

“Mezuniyet balosuna gitmedim.” diye mırıldanıyor büyükannem.

“Tamam ama akşam yemeği için de mi katılmadın baloya? Herkes balonun sonuna kadar orada mı kaldı?”

“Hatırlayamıyorum.”

“Keşke hâlâ öyle yapsalar. Bazen insanlar sadece fotoğraflarını almak için gelip başka bir partiye gidiyorlar. Kimse gerçekten dans etmiyor. Aa, balodan sonra arabalı sinemaya da gittin mi peki? Şenlik ateşi yakılmış mıydı?”

“Tatlım, çok fazla film izlemişsin. Hadi sana bir kumaş bulalım öncelikle. Başım ağrımaya başlıyor.”

“*Sadece gözümde canlandırmaya çalışıyorum ama.*” Sesim hafifçe mızızızlanır gibi çıkmaya başlıyor. Geçen yıl İngilizce dersinde, yüz yıl önce küçük bir kasabada ölen herkesin yaşamını konuşma diliyle yazılmış mezar kitabeleriyle anlatan ve bu insanların her birinin yaşamını sanki kendi ağızlarından özetleyen bir dizi portreden oluşan *Spoon Nehri Antolojisi*’ni okumuştuk. Antolojinin tamamını filan ezberlemiş değilim ama kısa bir şiir vardı. Bu şiirdeki adam, gençken kanatlarının kuvvetli olduğundan ama o zamanlar dağları iyi tanımadığından bahsediyordu. Yaşlandığında ise dağları iyi bildiğini ama o dağlara uçacak enerjisi olmadığını söylüyordu. Şiirin son satırı da şöyleydi: “Deha, bilgelik ve gençlikte.”¹

Bakın, deha filan istediğim yok. Ama elbette farklı bakış açılarından faydalanabilirim. Büyükanneimin paylaşım konusunda niye bu kadar cimri davrandığını anlayamıyorum. Listesiyle ilgili her türlü ipucunu, mutlu ve temiz bir ergenlik döneminin sırrını, tüm acımı alacak olan güzel bir haberi bana fısıldayacağını sanmıştım oysa. Büyükannelelerimiz, büyükbabalarımızın olmasının nedeni de bu değil midir zaten? Geçmiş günleri anınca gözleri yaşla dolsun diye? Büyükanne Vivian, geçmiş hakkında bir şeyler öğrenmem gerek.

“Tamam. Şeftali rengi şifon.” Büyükanne okuma gözlüklerini takmış, bir defter çıkarmış, iş başında. “Saçlarındaki kızılalarla hoş durur ama sence Jeremy ne düşünür?”

Elimi kumaşın üzerinde dolaştırıyorum. Tamam, hayatın sırrını açıklamıyor büyükanne ama bana zaman ayırıp yeteneklerini sunuyor. Bunun karşılığında ben de ona gerçeğin bir kısmını anlatacağım. Sırf bir elbiseye ihtiyacım olduğundan bunu yaptığımı sanıyor.

1 Edgar Lee Masters tarafından 1915 yılında yazılan ve orijinal adı *The Spoon River Anthology* olan eserdeki “Alexander Throckmorton” adlı şiir. (ç.n.)

Listeden ya da bu listeyi önemli kılan olaydan haberi yok. Ona sadece ne olduğunu anlatıp detayları vermezsem (öhö öhö, BubbleYum) belki de tam bir moron olduğumu düşünmez. “Jeremy’yle ben ayrıldık, büyükanne.”

Büyükannem başka bir kumaşa uzanıyor. Bu seferki göz kamaştıran uçuk mavi bir kumaş. “Balodan bir hafta önce? Ben olsam biraz ertelerdim. En azından ondan bir randevu daha al.”

“Sanırım o tekrar bir araya gelmek istiyor ama yapamam. Buna değmez.”

“Yanlış bir şey mi yaptı?” diye soruyor. Sesi çok daha yumuşak şimdi. Annemin sorularına benziyor bu sorular ama büyükanneminki daha samimi geliyor bana. Yanıtını öğrenmek istemediği sorular sormaz büyükannem.

“Evet, yaptı. Öyle korkunç bir şey değil ama artık ona güvenmiyorum.”

“İhanet.” Diliyle cık cık yapıyor büyükannem. “Benim de başıma geldi. Bundan dönüş kolay değildir.”

Mağazanın çingırağı çınlıyor tekrar ve birkaç kızın gülüşmeleri duyuluyor ardından. Olur da tanıdığım birileridir diye duvara doğru bir adım geri çekiliyorum. Biri ne tür bir kumaş aldığımı görürse bunun bir balo için olduğunu düşünebilir ve sonra da baloya kiminle gideceğimi öğrenmek ister ve...

Yvonne beni görünce haykırıyor. “Mallory! Yer yarıldı da yerin dibine mi girdin? Bir haftadır seni görmedim! Niye dün geceki partiye gelmedin? Paige, bak! Mallory burada!”

Paige gözlerini devirip gülümsüyor. “Selam. Sanayi Devrimi projesi için kumaş mı alıyorsun sen de? Yvonne’la ben döneme uygun bir elbise hazırlamak için muslin alacağız. Geniş kollu, dik yakalı bir elbise. Fazladan puan getirir.”

“Hayır. Büyükannemle geldim ben. Bir örtü dikeyor da.” Mezun-

lar günü balosundan bahsetmesin diye sessiz bir uyarı olarak büyükannemin kolunu sıkıyorum.

Büyükannem gülümsüyor. “Büyükanneleri bilirsiniz. Hep örtü dikerler, kurabiye yaparlar, bobin sararlar...”

Daha kuvvetli bir şekilde sıkıyorum büyükannemin kolunu. Kumar ve arsızlık. Görünen o ki büyükannemi hiç tanımamışım.

Yvonne’un gözleri, sanki aniden bir şey hatırlamış gibi kocaman açılıyor. “Mesajımı aldın mı? Paige, mesaj attın mı Mallory’ye?”

“Mallory sosyal bir deney yapıyor, Yvonne. Cep telefonu yok. Çok uç noktada bir deney.”

“Bana niye mesaj attın?” diye soruyorum Yvonne’a.

Başparmağının tırnağını kemiriyor. “İı, mesajı okuman gerek. Kötü bir haberi insanın yüzüne söylemektense mesaj atmayı yeğliyorum. Bu, olayı daha az tuhaf kılıyor.”

“Bir şeyin tuhaf olduğunu söylemek o şeyi tuhaf yapar.” Paige kafasını iki yana doğru sallayıp bana bir adım yaklaşıyor. “İı, dün gece Lincoln Gleason doğum günü için sahilde bir ateş yaktı. Hiç planlanmış bir şey değildi. Ben de Friendspace’te davet gördüm. Gelmek ister misin diye size de uğradım ama evde kimse yoktu. Arayamadım da...”

“Ne oldu?” Teknolojik aletleri kullanmayı bırakmamını beni bu kadar görünmez yapması çilgınca bir şey.

Paige, büyükanneme kaçamak bir bakış atıyor. Büyükannem bu bakışı anlayıp çantasını karıştırmaya başlıyor. “Aa, sanırım mezuramı arabada unutmuşum. Hep kendi mezuramı kullanmayı tercih ederim. Bir dakikaya dönerim, kızlar.”

Paige, konuşmaya başlamak için mağaza çingırağının çınlamasını bekliyor. “Jeremy de vardı. Ve galiba...”

“Başka bir kızı mezunlar gününe davet etti!” diye araya giriyor Yvonne. “Bizim okulda bile değil o kız! Kampta ya da öyle bir yerde

tanışmış o kızla. İndiana'dan kız.”

“İllinois'den.” diyorum hafifçe. BubbleYum. Jeremy'ye inanamıyorum.

Paige, kolunu omzuma atıyor. “Ama iyi haber şu ki bir matem evresi geçirmediği için herkes bir denyo olduğunu düşünüyor Jeremy'nin. Bu kızı hep bir kenarda filan mı tutuyordu biliyorum.”

“Fark etmez.” Hiçbir açıklama yapmadan kendimi Paige'den çekiyorum. “Umurumda değil.”

“Bu yüzden mi ayrıldınız?” diye soruyor Yvonne. “Çok mantıklı olur çünkü bu. İnternetteki tüm o dedikoduların doğru olmadığını biliyordum zaten. Cidden bir sohbet odasında bulduğun üniversiteli bir sevgilin yok, değil mi?”

Keşfimden beri sanki eski bir eşofman üstü gibi üzerime yapışmış olan o içe işleyen, keskin ağrıyı; sanki bedenimden çıkmışımda yaşıyormuşum hissini uyandıran o sürrealizmi hissetmeyi bekliyorum. Ama bedenim hiçbir tepki vermiyor. Ne midemde kelebekler uçuşuyor ne titriyorum ne de terliyorum. Gözlerimde tek bir batma bile olmuyor. Sanki bunu bekliyormuşum, sanki buraya gelip bunu kolaylaştıran ete kemiğe bürünmüş bir kızın olduğunu biliyormuşum gibime geliyor. Bu da bir konuda karar vermemi kolaylaştırıyor.

Büyükannem mağazaya geri dönüyor ve sanki askıda duran deri ceketlere göz atıyormuş gibi yapıyor. Onunla göz teması kurduğumda sessizce ağzını kıpırdatarak “İyi misin?” diye soruyor.

Şeftali rengi şifon topunu kolumun altına sıkıştırıyorum. “Sizi görmek güzeldi, kızlar. Şimdi bizim gitmemiz gerekiyor. Mezunlar günü için elbisemi kendim dikeceğim de.”

“Seninle ilgili bir başyazı yazacağım. Zor bir durum karşısında güçlü olmak.” Evet anlamında başını sallıyor Paige gururla. Paige'in beni kendimde yeni keşfettiğim ve hoşuma giden özelliklerimden dolayı beğeniyor olması, daha sık birlikte takılmamız gerektiğini düşünmemi neden oluyor. Aslında, genel olarak daha çok arkada-

şım olmalı. Yani, yüz yüze görüştüğüm, birlikte vakit geçirdiğim daha çok arkadaşım olmalı.

“Bir dakika, bir dakika; geliyorsun demek?” diye soruyor Yvonne. “Kiminle? Herkes birini buldu bile. Sadece kırıntılar kaldı geriye.”

Ama Yvonne tanımak istediğim kişiler listesinde üst sıralarda değil.

Amaç, mezunlar günü için bir elbise dikmekti. Evet, büyükanemden çok yardım alsam da bunu yapacağım. Dolayısıyla baloya katılmayabilirim. Belki diktiğim elbiseyi Ginnie'ye veririm. Ama içimden baloya gitmek, Jeremy'yle BubbleYum'u görmek ve listenin bile kanıtlamayacağı bir şeyi kanıtlamak geliyor. İyi olacağımı kanıtlamak. Önünde sonunda.

“*Kiminle* geleceğimi bilmiyorum.” diyorum. “Ama bunu tanıdığın herkese mesaj atabilirsin. Mallory Bradshaw mezunlar günü balosuna geliyor.”

Bölüm 14

Hayatım boyunca diktiğim şeyler:

1. *Bir düğme.*
2. *Dördüncü sınıftaki bir proje için kravatları birleştirerek dikilen bir örtü. Yarisında bırakmışım ve anem tamamlamıştı.*
3. *Dikiş kursundaki yarım bıraktığım şu kumaş parçaları.*
4. *İıı, vay be! Hepsi bu kadar.*

Pazar sabahı garip bir ses' : uyanıyorum. Bu sesin yeni/eski sabit telefonumun sesi olduğunu anlamam birkaç dakikamı alıyor. Yeni (eski) çalar saatime göz atıyorum. Saat 9:12. "Alo?"

"Mallory'yle görüşmem mümkün mü acaba?"

"Oliver?" Yatağın içinde doğrulup oturuyorum. "Bu resmiyet de ne böyle?"

"Cep telefonun yok. Telefonu kimin açacağını bilmiyordum. Ben de görgü kurallarına uyayım dedim."

Telefonun ahizesini omzumla başımın arasına sıkıştırıyorum. "Aa. Telefonda uyulması gereken görgü kuralları olduğunu bilmiyordum."

“Elbette var. İzcilikte öğrenmiştik.”

“İzcilik mi? Erkek İzçiler Teşkilatı mı yani?” Kıkırdıyorum. Gerçek bir gülüş bu.

“Gülme. Kartal İzciyim¹ ben. Üniversite başvurusu yaparken özgeçmişine yazmak için iyi bir şey bu da.”

“Pardon ama telefonla görüşme pratiği yapmak hiç de izcilikle ilgili bir şeymiş gibi gelmiyor kulağa. Sefer tasından ayı tuzağı filan yapmanız gerekmez mi?”

“Ha, evet. Sefer tasındaki ayı başarı madalyası. Bunu kazanmam haftalar almıştı. Görgü kuralları kursuna katılmamız gerekiyordu. Yemekte hangi çatalın ne için kullanacağını da bilirim ben. Dolayısıyla acil bir durumda kimi araman gerektiğini biliyorsun artık.”

“Bunu aklımda tutacağım.” Hâlâ parmağımda duran yün parçasını ovuşturuyorum.

“Telefon görgü kurallarına göre kendini tanıtip kısaca hâl hatır sorduktan sonra asıl konuya geçilir. Ben de öyle yapacağım şimdi.”

Oliver’in sesinde alaycılık bile sezemiyorum gerçekten. Sanırım bu çocuk o kadar alaycı ki kendi alaycılığının bile farkında değil muhtemelen. “Başka bir başarı madalyası daha mı? Bana diş ipi ve 25 sentten bir bubi tuzağı yap. Hadi bakalım.”

“Düşünüyordum da...” Bu esprime gülmüyor Oliver. Daha sonra Ginnie’de denemeliyim bu espriyi. Sırf “bubi tuzağı” demem bile bir kazanç sağlamalıydı bana. “Geçit töreni arabasını yani. Öyle ahım şahım bir şey yapamayacağımıza göre, bu açığı kostümlerle kapatabiliriz belki. Bu yılki tema ToonTown². Bu, Blake’in saçma sapan fikri ama yapacak bir şey yok. Sünger Bob kapıldı, lise ikiler Disney’le ilgili bir şeyler yapıyorlar. Dolayısıyla bizim kimsenin kul-

1 Kartal İzci rütbesi, Amerika Erkek İzcilik Teşkilatı’nda (BSA) bir izcinin alabileceği en yüksek rütbedir. (ç. n.)

2 Disney’in çizgi film dünyasında geçen ve oyunculara çizgi film karakteri olma şansı veren, internet ortamında da oynanabilen oyunu. (ç. n.)

lanmadığı başka bir çizgi film bulmamız gerekiyor.”

“Aman Tanrım, gizli bir eğlence tutkunusun sen!” Gülüyorum.

“Ne?” Oliver’ın sesi incinmiş gibi çıkıyor. “Hayır, değilim.”

“Şu üniversite başvurusu hikâyesi tamamen bir kılıf, ha?”

“Sadece, bir şey yapacaksak bunu doğru dürüst yapmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Yatağımdan çıkıp banyoya doğru ilerlemeye başlıyorum ama telefonun kablosu olduğunu unuttuğumdan birden hızla geri doğru çekiliyorum. Boynum çatırdıyor ve bir çığlık atıyorum.

“N’oldu?”

“Yok bir şey.” Yatağa oturup boynuma masaj yapıyorum. Ne oldu? Cep telefonu kullanmaktan vazgeçtim, kız kardeşim kablosuz telefonuma el koydu ve sabit bir telefonda konuşurken kendimi incittim. Aynen senin yaptığın gibi. “Anlaşılan bu geçit töreni için bir planın var senin. Benim payıma düşen ne?”

“Ginnie’yle sen müsait misiniz bugün? Başkan yardımcısıyla sekreterin benimle alışverişe gelebileceklerini umuyordum da.”

Oliver’ı başta Ginnie için sevgili adayları listesine almamış olsam da Oliver’ın Ginnie’yi sormasından açıklayamadığım bir rahatsızlık duyuyorum. “Ginnie’nin futbol antrenmanı var ve ben de bir makale üzerinde çalışmak zorundayım.”

“Bir saat. En fazla iki. Bugün her şeyi alırsak geçit töreni arabası için hemen çalışmaya başlayabiliriz.”

Uykum açılınsı diye gözlerimi ovuşturuyorum. Tekrar Oliver’la takılmaktan rahatsız olmazdım -belki bu sefer gözyaşlarına boğulmamayı bile becerebilirdim- ama gerçekten şu tarih ödevimi yapmaya başlamam gerekiyor ve Ginnie de vereceğimiz davete hazırlanmaya yardımcı olması için güzel bir pazar akşamı yemeği hazırlamak istediğini söyledi. “Bak, gerçekten bir geçit töreni arabası hazırlamak istiyorum ama bugünün uygun olduğundan emin

değilim.”

“Sadece cumaya kadar vaktimiz var.” Oliver öksürüyor. “Bunu yapalım diye yalvaranın ben olduğuna inanamıyorum.”

“Ben de inanamıyorum.”

“Okulunun sana ihtiyacı var, Mallory.”

Gülümsüyorum. Benimle bu şekilde şakalaşan tek kişi Ginnie’dir. Belki de insanlarla temasımı kaybetmiyordumdur. Belki sadece doğru insanlarla bir arada olmam gerekiyordu. “Pekâlâ. Okul ruhu için bir fedakârlık yapacağım.”

“Ben de bu sefer sana kuzenimle pusu kurmayacağıma söz veriyorum.”

Yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Ne zaman Oliver’ı düşünsem adının yanında hep o yıldız imi olacak: Jeremy’nin kuzeni. Onun yakınlarında olmak matem sürecinin daha çabuk sonlanmasına neden olmayacak ama listeyi tamamlamış olacağım. Kendime gerçekten *pep kulübü sekreteri* diyeceksem bu geçit töreni için sekreterliğin gerektirdiklerini yapmam gerek.

*

Oliver arabayla gitmeyi teklif ediyor ama bunu reddedip bisikletimle gidiyorum. Çünkü altmışlarda birçok genç arabası olmadığı için bisiklete binmek zorundaydı, anlıyorsunuz değil mi? Ayrıca, altmışlarda Orange şimdikininki yarısı kadardı. Dolayısıyla da bisikletle çok *uzun* mesafeler kat etmek zorunda değillerdi. Garajda bulduğum bisikletin muz lifinden yapılmış selesi, vintage 501 Levi’s kotumun ince kumaşına takılıp duruyor.

Güney Kaliforniya’da sonbaharı *hissetmek*, görmekten daha kolaydır. Sonbaharın altın sarısı yaprakları basmaz dört bir yanı ve hava sadece birkaç derece soğur. Ama yine de gri gökyüzünde de-

gişimi fısıldayan bir şey vardır. Soğuktan korunmak için ceketimin düğmelerini ilikliyorum. Bir hırka ya da denizci montu daha gerçekçi bir seçim olurdu tabii ama projem için kışlık giyecekler almayı düşünemedim. Bu tür kıyafetlere sadece listeyi tamamlayana kadar ihtiyacım var.

Hava daha serin olduğu için bisiklete biniyormuşum, anne babam kazara Oliver'la karşılaşmış onun kim olduğunu sorarlar ve Jeremy'yle akraba olduğunu öğrenirler diye endişeli değilmişim gibi yapıyorum. Ginnie'nin Oliver'la benim yalnız gidiyor olduğumuza ve Oliver'ın aslında Cardin'den ya da Paige'den ve hatta çömez Vance'ten de gelmelerini isteyebileceğine değinmesini istemiyorum. Bu küçük alışveriş gezisinin basit ve sadece bana ait olmasını istiyorum, başka biri tarafından ince elenip sık dokunacak bir şey olmasını değil. Bunun nedeni özellikle de ortada ince elenip sık dokunacak bir şey olmaması.

Oliver'ın Nissan'ı pat pat sesler çıkararak hırdavat dükkânına doğru geliyor. Camın arkasından Oliver'ı izliyorum. Arabanın kapısı sıkıştığı için sanki hip hopla klasik bale karışımı bir gösterideki bir dansçı gibi camdan dışarı süzülüyor Oliver. Tek bir hamleyle kapüşonlu eşofman üstünün fermuarını çekiyor. Parmakları uzun ve güçlü, aynen Jeremy'ninkiler gibi.

Ancak Jeremy değil o. Bunu kendime hatırlatmam gerek. O'ların kulakları kepçe ve insanı hipnotize eden mavi gözleri var. Paçoz ve cana yakın. Oysa Jeremy komik bir şekilde yakışıklı ve muhteşem dudakları var... Ahh. Hâlâ özlüyorum o dudakları.

Yeteri kadar çabalarsam Oliver, unutmaya çalıştığım çocukla şans eseri aynı büyükanne ve büyükbabaya sahip başka bir çocukmuş gibi davranmayı becerebilirim neredeyse. Üstelik, krepon kâğıdı alacağız birlikte sadece.

Oliver uzun adımlarla yürüyerek otoparktan çıkıyor. Sağa sola

bakmaya zahmet bile etmiyor, arabaların nasılsa duracağını varsayıyo : Aynen de öyle oluyor. Vitrinin arkasında beni görünce yüzüne o gülümsemesi yerleşiyor. Geriye doğru sıçrayıp bir alışveriş arabası kapıyorum. Onu izlediğim için kendimi suçlu hissetmemi gerektirecek bir neden yok. Burada buluşacaktık ve ilk gelen ben oldum. Bu, onu incelemek gibi bir şey değil ki.

Değil tabii.

“Buraya gelirken bir şeyin farkına vardım.” Oliver alışveriş arabasını benden alıp güzel sanatlar ve el sanatları koridorunda ilerliyor. “Decorasyonla ilgili neye ihtiyacımız olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Decorasyonla ilgili mi?”

“Geçit töreni arabası için işte.” Arka cebinden küçük bir defter ve kalem çıkarıyor. Boş bir sayfa açmaya çalışıyor ama defterin kabını fark ediyorum ben. Bir sürü barış işaretiyle dolu mor ve pembe bir kap bu. Yorum yapmayıp sadece bir fiske vuruyorum deftere.

“Ne? Bu, kız kardeşimin. Benimkini bulamadım. Hem bir liste yapmamız gerek. Listeler faydalıdır.”

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemiştir.

Bir şeyler yazmaya başlıyor Oliver, uzun parmakları sayfada kayıyor. “Muhtemelen şerit süs ve balona ihtiyacımız var. Şu rulolar sarılı kalın kâğıtlar nereden alınır? Hani Öğrenci Birliği’nin hep levhalar için kullandığı şu kâğıtlar?”

“Kasap kâğıdı mı?” diye soruyorum. “Eminim okulda vardır. Yoksa resim malzemeleri satan bir mağazada bulunur.”

Büyük ve italik harflerle “kasap kâğıdı” yazıyor. “Bak, bu konuda iyi olacağını biliyordum işte.”

“Niye, kızım diye mi?” Sesim buz gibi soğuk çıkıyor. Umarım gereğinden çok prim vermemişimdir Oliver’a.

“Ne?” Oliver mağazaya göz gezdiriyor. “Hayır çünkü zekisin.

Misyon ifaden gayet iyiydi. Of Tanrım, aşırı hassassın.”

“Of Tanrım mı?”

“Sen söylediğim şeyi soruya çevirmeden bir şey söyleyebilir miyim acaba? Evet. Of Tanrım. Bu gayet geçerli bir ifade, bu da gayet hoş bir defter ve görevdeyiz. Dolayısıyla odaklanalım hadi.” Tamamen kaybolmuş bir hâlde mağazada dönüp dolanıyor Oliver. “Eee başka neye ihtiyacımız var?”

Oliver’ın defterini alıp listeye eklemeler yapıyorum. Maskeleme bandı, pelür kâğıt, balon, boya, püsküllü saçak, parıltılı askı çelenk. Bu yeter sanırım, sadece küçük bir römork süsleyip içinde duracağız, kocaman bir geçit töreni arabası yapmayacağız. “Bu başlangıç.” diyorum. “Diğer şeyler için parti malzemeleri satan bir mağazaya gitmemiz gerek.”

Sanki bir dünya barışı antlaşması yazmışım gibi gülümsüyor bana Oliver. “Burada olduğuna çok memnunum.”

Elimde değil. Ben de ona gülümsüyorum. “Ben de.”

Bilin diye söylüyorum: Memnun olmamın nedeni, pep kulübünün başarılı bir şey olmasını istemem; eski erkek arkadaşımın kuzeninin kendimi hayatımda şimdiye kadar hissettiğimden daha önemli ve faydalı hissetmememe neden olması değil. “Gerçi bu senin için gayet doğal olmalı. Öğrenci Birliği’nde olan sensin. Hayatımda hiçbir okul kulübüne katılmadım ben.”

“Cidden mi?” Oliver arabaya bir paket mavi pırıltı atıyor. Bu, listede yoktu ama belki benim bilmediğim bir fikri vardır. “Ee, ne yaparsın peki? Spor mu?”

“Hayır. Özgeçmişime yazacak hiçbir şeyim yok. Bomboş.”

“Hiç okul aktivitesine katılmadın yani? Senin olayın ne, peki?” Gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor Oliver. Sanki sorumluluk, aktivite ve üniversiteye dair yüce amaçlarla dolu olmayan bir hayat düşünemiyormuş gibi.

Ne yaparım ben? Geçen haftaya kadar 7/24 erkek arkadaşıyla takılıyordum. Şey, daha doğrusu 6/20. Zamanının geri kalan kısmını basketbolla ya da BubbleYum'la geçiriyordu o.

Alışveriş arabasına yaslanıyorum. Buradaki neon lambalar maa-
lesef çok parlak. Soluk farkındalığımı saçıyorlar dört bir tarafa.

Bir olayım yok benim.

Nasıl bir olayım olmaz benim? Milyonlarca şey denedim şimdiye kadar ama sahip çıkabileceğim bir şey yok. İyi olduğum hiçbir şey, benim olan hiçbir şey yok. Soya fasulyesi suyunun fermantasyonundan elde edilen, tatsız tuzsuz bir çeşit tofu peyniriyim ben. Jeremy de bu yüzden gitti. BubbleYum lakros oynuyor ve muhtemelen büyük bir korse koleksiyonu vardır. Kafası sallanan biblolarla dolu bir oda ve Jeremy'nin hobilerine, Jeremy'nin planlarına adadığım on üç aydan başka bir şeyim yok benim...

Çer çöp. Ben *bu* kızım işte. Bayan Hiçbir Şey. Çer çöp.

"Babam için çalışıyorum." diyorum sonunda.

"Babanın ofisinde mi?" Oliver kalemini dişliyor. Bu sorunun ne kadar içime işlediğini bilmiyor, anlayamaz da zaten.

"Pek öyle sayılmaz. Babam bir tür antikacıdır. İncelemesine yardım ediyorum... Elde ettiklerini, potansiyel olarak nelerin değerli olduğunu anlamasına yardımcı oluyorum." Bunun kulağa sanki hamam böceklerini süpürmüyormuşum da paha biçilemez sanat eserlerini etiketliyormuşum gibi gayet entelektüel gelmesi hoşuma gidiyor.

"Demek ki bir olayın *varmış*. Sen bir... Geçmiş tasnifçisisin."

Oliver'ın bunların söylenebilecek en mükemmel kelimeler olduğunu nereden bildiğini bilmiyorum. Ben bir zavallı değilim, ben bir derleyiciyim. Jeremy dışında da bir şeyim, biriyim ben ve bu her geçen gün daha da netleşiyor. "Teşekkür ederim."

Oliver, sonunda bana bakıyor ve bu sohbetin her nedense laklak

etmekten daha fazla bir şey olduğunu anlıyor. Bunu sorgulamıyor. “Bir şey değil.”

*

Bisikletimi Oliver’ın arabasının arka koltuğuna koyuyorum ve birlikte Walmart’a gidiyoruz. Oliver tam kasanın önündeki koridorun orta yerindeyken dönüp duran ışılandırılmış, fütüristik oyuncacı görünce geçit töreninde kullanacağımız çizgi film tamamını buluyor.

“İşte bu!” Oliver Hollywood Bulvarı’nda bir grup turisti gezdiren bir rehber gibi bu oyuncacı havaya kaldırıyor. “*Jetgiller!* Eski bir çizgi film bu, altmışlardan.”

Altmışların geleceğe bakışı? Bu komik işte. “İzlemedim ama duymuştum.”

“Römorku bir uzay gemisi yapıp sallanan toplar asabiliriz ve hepimiz uzaylı gibi giyiniriz!” Oliver’ın yüzü inançla aydınlanıyor. Alışveriş arabasının içine atlayıp katıksız bir neşeyle yumruğunu havaya savuruyor.

Hem utanmış hem de büyülenmiş olduğumdan kendimi alışveriş arabasından bir adım geriye çekiyorum. Daha önce Oliver’ın rol yaptığını düşünüyordum ama şimdi farkına varıyorum ki durum tam tersi, *rol yaptığı* filan yok, o tam da *böyle* biri. Bir şeye karar veriyor ve bunun imajına uyup uymayacağını ya da ters bir etki yaratıp yaratmayacağını düşünmüyor. Onun dışında hepimiz kendimiz gibi davranmaya çalıştığımızdan, onun tavrı hesaplanmış gibi görünüyor. Hiç kimsenin düşündüğünü söyleme, hissettiğini yaşama konusunda bu kadar umursamaz olması mümkün değil. Tam da bu nedenle, insanların Oliver’dan neden *hoşlanmadıklarını* anlayabiliyorum. Oliver’a pozcu demek çok daha kolay.

Çünkü gerçek olan oysa bu, geri kalan hepimizi sahte yapar.

İşimiz bittiğinde saat öğleni buluyor. Oliver belli belirsiz bir şekilde başka bir yere gitmekten daha bahsedip arabayı sıradan bir alışveriş merkezindeki *Curry in a Hurry* adlı Hint yemekleri satan bir açık büfe lokantasına doğru sürüyor. Oliver bana sırtı hızla lokantaya koşturuyor. Hint yemeklerinin *Jetgiller*'le ne alakası var ki?

Oliver, kasiyere ödeme yaparken içeri giriyorum ben de. Para üstünü turkuaz rengi para klipsine sıkıştırıyor. "Böyle hoş bir yemek teklifine hayır demeni göze alamazdım. Dolayısıyla ödeme yaptım."

"Burada mı yiyeceğiz?"

"Hı hı, evet. Açık büfelerde böyledir. Ödeme yaparsın. Bir tabak yiyecek alırsın. Oturursun. Yersin."

"Daha önce hiç Hint yemeği yemedim."

"Öyleyse, Mallory Bradshaw, hiç yaşamamışsın sen."

Oliver farklı yemekleri tanıtıyor bana. Bu, her şey çoktan öğütülmüş gibi görüldüğünden, gayet işe yarıyor. Genellikle çok spesifik bir şey, seveceğimi bildiğim bir şey sipariş ederim ama şimdi, hakkında tek bildiğim şey içine balık başları eklenmiş olabileceği olan soslardan alıyorum tabağıma. Ayrı bir tabağa da naan denilen bir tür yassı ekmek koyuyoruz. Oturacak boş bir masa ararken "Sanaan ne!" gibi kelime oyunları yapıyor Oliver.

Eğleniyor olmamın doğru olup olmadığına karar veremiyorum. Parmağımdaki ipi çekiştiriyorum. Tamam, geçmişe dönüyorum ama siyahlar giyip geçmiş hayatımın kaybının yasını tutmamı gerektirecek kadar da geçmişe dönmüyorum. Cenazelerde insanların güldüğünü gördüm daha önce. Ayrılık sonrasında ben niye uçarı davranmayayım ki? Özellikle de her an arabasına bir meteor çarpabilirmiş ama biz buna omuz silkip otobüse binebilirmişiz gibi hayatın çok kolay gelmesini sağlayan bir çocukla beraberken.

Bir bölmeye yerleşip kararlı bir şekilde tüketim işine giriyoruz.

Yassı ekmeğimi sarı renkli, köri soslu tavuğa batırıyorum. Ağzımdaki aroma patlaması çok hoşuma gidiyor. İki lokma sonra, çoktan tişörtümü lekelemiş oluyorum ama Oliver bunun farkındaymış gibi görünmüyor. Kuzu etli, yeşil yemeğinin kokusunu içine çekmekle meşgul. Sonunda nefes almak için buna ara verip yutkunuyor. “Büyükanneyle çok geliriz buraya. Hâlâ iyi karne getirdiğimizde bizi buraya yemeğe getirir. Her sınavda pirinç tatlısını düşünürüm.”

Kâğıt peçetemi alıyorum. “Evet, Jeremy de büyükanneyle çıktığınız karne yemeklerini sevdiğini söyledi.”

“Bak.” Oliver çatalını bırakıp yüzünü siliyor. “Bunun ne kadar tuhaf olduğundan bahsedebilir miyiz biraz? Yani, Jeremy bugün seninle olduğumu bilse beni yumruklar.”

“Hayır, yumruklamaz.”

“Bir şey yapar ama.” Oliver içeceğinden bir yudum alıyor. “Ona söyleyeceğim elbette. Bu bir sır değil. Siz ikiniz hâlâ birlikte olsanız da olmasanız da bunu yapardık zaten, değil mi?”

Hayır. Yapmazdık. Hâlâ Jeremy’yle birlikte olsam Jeremy’yle ben bu pazar günü parkta olurduk ve ben ördekleri beslemeyi sevdiğim için ördeklere yem atardık. Sonra da bir ağacın altında bir yer bulup Jeremy’nin beni sevdiğini düşündüğüm için oynuyor olurduk. “Elbette.”

“Ya da büfeye gidip şu iğrenç görünümlü kahverengi mercimekli şeyden alabilirim bir tabağa. Hangimiz Jeremy’nin adını söylerse ondan bir lokma almak zorunda olur.”

“Bu oyunu sevdim.” Hint pilavımı karıştırıyorum. “Yani Jeremy’den bahsetmekte sorun yok ama bahsetmemeyi yeğlerim.”

“Anlaştık öyleyse.” Oliver bardağını kaldırıyor. “Jeremy, senin enerjini engelliyor ama süper bir oyun çıkarmana ihtiyacım var benim.”

“Bir başarı madalyası kazanacaksam olur.”

“Birkaç telefon görüşmesi yaparım.”

Sonra Oliver bana Kartal İzci projesinden, bakımevleri için nasıl battaniye topladığından ve bu battaniyeleri kişiye özel kılmak için her birinin köşesine küçük birer not diktiğinden bahsetmeye başlıyor. Bu proje altı ayını almış. Gerekinden çok daha uzun bir zamanmış bu ama bunu doğru dürüst yapmak istemiş.

“Gerçekten bir Kartal İzci olduğuna inanamıyorum.”

“İzci olduğun konusunda yalan söylemek katmerli yalandır, Malory. İzci sözü sana.”

“Öyleyse bu üniversite başvurusu hikâyesi bir palavra. Sen yardım etmeyi seviyorsun. Okulda nasıl davrandığın hiç umurumda değil, sen insanları da seviyorsun.”

Masanın üzerinden bana doğru uzanıyor Oliver. Kapüşonunun bağcıkları neredeyse yemeğine girecek gibi oluyor. “Eğer birine bundan bahsedersen seni gizlice öğrenci birliği başkanlığına aday gösteririm, anladın mı?”

“Bak, gördün mü? Tehditlerin bile neşe dolu.”

Oliver, sanki rotadan -artık kafasındaki o rota neyse- ne kadar çok sapmış olduğumuzun farkına varmış gibi irkiliyor. “Neşe. Hey, şu geçit töreni arabasına çalışacak çok zamanımız olmayacak. Mezunlar günü yarışması cuma günü.”

“Halledeceğiz.” diyorum. “Çok çaba sarf etmemize gerek yok gerçekten, söz veriyorum. Canını dişine takarak çalışması gerekenler kulüpler değil, sınıflar.”

“Demeye çalıştığım şu ki bu kulübe katılmamın bana seninle görüşmek için bir sebep sağlamış olmasından memnunum.” Tavuklu kebabından bir lokma alıp yavaşça çiğniyor. Çok yavaş bir şekilde çiğniyor ağzındaki lokmayı. Düşüncelerini toparlamak için zamana ihtiyacı var. “Seninle yalnız görüşmek için. Sandığım farklı birisin sen.”

Sırtım dümdüz oluyor birden. “Nasıl biri olduğumu sanıyordun?”

Hayır anlamında iki yana sallıyor başını. “Bilmiyorum. Sen değil-

din işte." Başıyla beni işaret ediyor. "Bu değildi."

Bu mu? *Bu*? Tüm söyleyeceği bu kadar mı yani? *Bu* iyi bir şey mi kötü bir şey mi?

Belki de benim de düşündüğüm şeyi kastetmiştir. Yani onun da başka birinin çarpık bakış açısının kurbanı olduğunu; aslında bir kişinin fikrinin ötesinde görebileceğimiz çokça şey varken bu çarpık bakış açısını gerçekmiş gibi algılama eğilimi gösterdiğimizi kastetmiştir. Özellikle de söz konusu olan bu bakış açısı Jeremy'ninkiyken.

"Teşekkür ederim demeli miyim? Teşekkür ederim diyeceğim. O zaman da söylediğin şey, bir iltifat olacak."

Oliver gülüyor. "Anlıyor musun? Bu. Şu. Komiksin sen işte."

Yüzümdeki gülümsemeyi yıpranmış peçetemle saklıyorum. Esprilerimi Ginnie'ye saklamam gerekmeyecek artık. Yaptığım esprilerden anlıyor Oliver. Belki komik olmak da özelliklerimden biridir. "Kız İzçiler Teşkilatı'nda komedyen başarı madalyası almak için. Aylardır bu konuda çalışıyorum."

"Eğer izci değilsen izci olduğun konusunda şaka yapmamalısın. Katmerli yalan, hatırlıyor musun?"

"Gizli örgüttenim ben. Teşkilatta o kadar yüksek bir pozisyondayım ki bundan bile bahsetmemem gerekiyor."

"Madalyayı aldın." Oliver'ın yüzü tekrar ciddi bir hâl alıyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Evet. Geçit töreninden sonra. Yine arada bir pep kulübü toplantımız olacak ve sen kuzenimle ya tekrar bir araya geleceksin ya da ayrı olacaksınız."

"Ben onunla..."

"Birleşseniz de ayrı kalsanız da koridorda karşılaştığımızda birbirimize merhaba diyebiliriz ve bu giderek daha az tuhaf olur, değil mi?"

"Bunun tuhaf bir şey *olduğunu* sanmıyordum." Elbette tuhaf bir durum bu. Ama bunu dile getirmemize gerek yok. O kahverengi mercimek tabağının tamamı senin, Bay Kimball.

“Çünkü seninle zaman geçirmek hoşuma gidiyor.” Oliver hâlâ camdan dışarı bakıyor ve ben, Oliver bunu söylerken bir şeye odaklandı mı odaklandığı şey ne diye merak ediyorum. “Muhtemelen bunun hoşuma gitmemesi gerekir ama gidiyor. Bunun nedenini söyleyemem. Yani, aslında bunun bir sürü nedeni var.”

Örneğin? Örneğin?

“Ama şüphesiz ortadaki bariz engel dikkate alındığında, birbirimizi ne kadar tanıyabileceğimizden emin olamıyorum.” Hızla konuşmaya devam ediyor. “İnsan olarak yani. İlginç birisin sen ve ben arkadaşlıkta buna önem veririm. İstedğim şey bu; senin *peşinde* filan değilim ve birbirimizi ‘tanımak’ derken, bilirsin işte, gayet hoş da olsan, fiziksel bir şeyden bahsetmiyorum. Yani, çok hoşsun ve *her iki* açıdan da tanımaya değersin... Yeter; kes şunu, Oliver. Kes şunu.”

Sakin davranmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Hani bir uçaktasınızdır; uçak türbülansa girer ve siz, herkesin yüreğinin hop ettiğini, hepiniz havada hızla savrulan metal bir tüpün içinde olduğunuz için herkesin aslında biraz tırsmış olduğunu bilirsiniz ama deneyimli yolcular koltuklarının kenarlarına yapışmazlar ya da uçak düştüğünde herkes gibi içgüdüsel olarak “oo” demezler ya, işte öyle. Soğukkanlı insanlar, ateşler içinde yanarak ölmek akıllarının ucundan bile geçmiyormuş gibi, *Us Weekly* dergilerinin sayfalarına göz atmaya devam ederler.

Oliver beni tanımak istiyor. Oliver benim hoş olduğumu düşünüyor. Hani şu sosyal çevrem çok dışında olduğu için güneş sisteminde bile var olmayan Oliver Kimball var ya, ondan bahsediyoruz işte. O, şey gibi, Plüton gibi. Yok, Plüton bir gezegen değil artık ama yine de güneş sisteminde... Ya, neyse. Oliver uzak bir yerlerde işte, anladınız değil mi? Bunu modaya uysun diye de söylemiyorum.

“Bir şey söyle.” diyor Oliver, neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle.

“Pardon. Benim de seni tanımak hoşuma gidiyor.”

Sonunda gözlerini camdan ayırıyor ama hâlâ tam olarak gözleri-me bakamıyor. “Öyle mi?”

“Evet.” Bu küçük restorandaki her şeyin son derece farkındayım. Köşedeki televizyonda oynayan Bollywood filminin, girişteki gülümseyen Buda heykelinin, ben masaya otururken plaktan çıkan o tiz sesin, Oliver’ın kulaklarının üst kısmındaki kızarıklığın, bu konuşmanın aslında ne hakkında olduğunu, nasıl başladığını ya da nereye gittiğini bilemediğim için tüylerimin diken diken olduğunun farkındayım. “Daha önce, ilk konuştuğumuzda, bana karşı niye o kadar kayıtsız davrandın peki?”

“Bilmiyorum. Güvenli gelmişti.”

“Güvenli mi?”

“Bak, yine soru hâlinde tekrarlıyorsun sözlerimi.”

Güvenli. Oliver’ın ne kastettiğini anlıyorum. Bu durumda benim için yapılacak en güvenli şey, cep telefonumu çıkarıp Jeremy’yi aramak olurdu. Mezunlar günü balosuna başka biriyle gidecek olsa da Jeremy beni tekrar kabul ederdi; biliyorum. O da güvenli şeyleri sever. Duygularını paylaşmak için BubbleYum güvenliydi çünkü bilgisayar ekranı onu koruyacak bir tampondu Jeremy için. Öpüşmelerini paylaşmak için ise ben güvenliydim çünkü yanındaydım ve buna istekliydim.

Şu anda Oliver’la konuşuyor olmanın bu kadar heyecan verici olmasının bir nedeni de Oliver’ın *en az derecede* güvenli seçenek olması. Sadece romantik bağlamda değil, her açıdan böyle bu. Jeremy’nin kuzeni olması dışında, Oliver hakkında hiçbir şey bilmiyorum aslında. Yeni bir arkadaşlık ya da arkadaşlık olmayan bir ilişki kurulurken karşılaşılan tüm o zorlukları yeniden yaşamak zorunda kalabilirim. Özellikle; insanların bu konuda düşünecekleri şeyler, Oliver’ın bunu Jeremy’ye söyleyebilecek olması, daha önce

hiç -ya da en azından Orange'a taşındığımızdan bu yana- yapmadığım şeyleri yapıyor olmam nedeniyle yanabilir canım.

J harfi şeklindeki o soru işaretini kafamdan silip kelimelerin ağzımdan dökülmesine izin verdiğimde; gerçek, serbest bir düşünce gerçekleştiriyor. "Eğer biz şey olacaksak, arkadaş yani, ne olduğunu bilmen gerekir. Jeremy beni aldattı. Bir nevi yani. İnternette bir kız arkadaş edinmiş ve ben de birbirlerine gönderdikleri gerçekten ciddi, sevgi dolu ve sahici tüm e-postaları buldum tesadüfen." Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "Hep Jeremy'yle yanlış giden bir şey olduğunu düşünürdüm; çünkü bilirsin işte, şakalarımı anlamazdı ve hiç konuşmazdık. Belki de sadece içe kapanık biridir derdim. Ama sorun bizdik. Ya da ben. Onun için kartondan yapılmış bir kız arkadaşım sadece, coğrafi açıdan uygun olan bir kız arkadaş." Gözlerimi açıyorum. Oliver'ın gözleri öyle kocaman açılmış ki. "Mezunlar günü balosuna gitmek için buraya geliyor şimdi o kız; sanırım coğrafi sorunu halletmişler yani."

"Jeremy'nin Friendspace sayfasına bu yüzden yazdın o dingil muhabbetini demek."

"Kendime hâkim olamadım." Duraksıyorum. "Friendspace'in yok sanıyordum."

"Yok. Tamam, tamam." Ağzının sağ tarafına küçücük bir gülümseme gelip yerleşiyor. "Seni takip edebileyim diye bir profil oluşturdum. İnsanların sayfalarında paylaştıkları şeylere karşı kanunlar olmalı."

"Sözüne güveneceğim. Hiçbir şekilde internete girmiyorum çünkü." Bir anlığına bir tereddüt yaşıyorum. Oliver'a, Ginnie ve Paige dışında kimseye söylemediğim bir şeyi söyledim bile. Niye sonuna kadar gitmeyeyim ki?

Hayır. Bir kızın tek seferde söyleyebileceği çılgınca şeyler ancak bu kadardır. Üstelik bu liste, sırdan da öte bir şey. Öyle herhangi biriyle tartışılmayacak kutsal bir şey. Bu narin kararımın uçarı tek bir

kelamla ayaklar altına alınmasını istemem. “Neyse. Güvenli olanın bana kazandırdığı bu oldu işte.”

“Mallory, çok üzgünüm...”

“Yo, hayır. Lütfen. Bunu yapma.” Oturduğumuz bölümün kenarlarını tutuyorum sıkıca. “Bunu sana kendini kötü hisset diye anlatmadım. Sadece anlamanı istedim.”

Pipetini önünde duran içeceğine daldırıp buzları karıştırmaya başlıyor. “Jeremy’nin yaptığını anlayamıyorum ama senin ne demeye çalıştığını anlıyorum şimdi. Muhtemelen bilgisayarımı kaldırıp pencereden dışarı atardım ben.”

Bu, çok çılginca bir şey olurdu. Kız kardeşim sadece rehin aldı bilgisayarımı. Bu, çok daha akıllıca bir şey.

Çatalına biraz pilav alıyor. “Çok üzgünüm diyecektim çünkü konuşup tekrar bir araya gelebilin diye Jeremy’ye pep kulübü toplantımızdan sonra gelmesini ben söyledim.”

“Ben çağırmadım demiştin!”

“Bazen yalan söylerim. Benim hakkımda bunu bilmen gerek.” Omuz silkiyor. “İzci sözü vermediğim sürece sorun değil yalan söylemek. Ama iyi haber şu ki aramızdaki o acayiplik *tamamen* yok oldu artık.”

“Ya, tabii...” gülüyorum. “Kuzenin harap olmuş eski sevgilisiyle takılmanın tuhaf hiçbir tarafı yok.”

Oturduğumuz bölmeden hızla çıkıp bana elini uzatıyor. “Harap olmuş filan değilsin ve artık Jeremy’nin ne kadar aptallık ettiğini bildiğim için seninle takılmak konusunda da kendimi elbette kötü hissetmiyorum. Gel şimdi. Seni gulab jamun¹ ile tanıştıracayım.”

“O da kim?”

“Pirinçli puding.”

1 Bir tür Hint tatlısı.

Oliver'ın elini tutuyorum. Açık büfe masalarının etrafında dolaşıyoruz. Ne o ne de ben başka bir yiyecek alıyoruz ama el ele tutuşmuş bir şekilde yiyeceklere bakıyoruz. Tenim, Jeremy'yleken hep olduğu gibi tatlı bir şekilde ürpermiyor. Bu, öyle bir el tutuşma değil; daha çok, ben küçükken annemin karşıdan karşıya geçerken elimi tutması gibi bir şey. Ama elbette Oliver'ı ebeveynim gibi filan düşünmüyorum; yoksa, bilirsiniz işte, iğrenç bir şey olurdu bu.

Bu... Bu temasta canımı yakan tanıdık bir şey var ama.

Kendimi güvende hissediyorum.

Bölüm 15

Mallory'nin tehlikeli bir hayat sürmesinin yolları:

1. Kısa mesafeli araba yarışı yapmak. Ama arabam yok. Ne de yarışabileceğim biri. Yarışacak bir yer veya hayatımı ölümcül bir tehlikeye atma hevesim de yok.

2. Jeremy'nin arabasının lastiklerini kesmek. Bunu yapmayı hâlâ düşünüyorum.

3. Uyuşturucu. Okulumuzda bol miktarda uyuşturucu var ama yasalara uymak gibi bir takıntım var. Üstelik, marihuana altmışların ilerleyen yıllarında daha yaygınlaşmıştı. Dolayısıyla otantik de değil.

4. Çırlıçıplak okyanusa atlamak. Çok klişe. Ayrıca, yukarıya bakınız: Yasalara uymak.

5. Oliver'a şu anda gerçekten ne hissettiğimi söylemek.

Beni eve kadar bırakma konusunda ısrar etmesine rağmen, Oliver'ın beni evimizden birkaç kilometre ötede bırakmasını sağlıyorum. Yemek çok güzeldi ve onca yolu birlikte giderken yanlış bir şeyler söyleme riskini göze almak istemiyorum. Üstelik bir süre yalnız kalmam gerekiyor yaptığımız konuşmayı ve yediğimiz o Hint

yemeklerini sindirebilmek için.

“Geçit töreni arabasını süslemek için bir iki gün belirleyeceğim.” diyor Oliver. “Bu hafta programın nasıl görünüyor?”

“Hatırlıyor musun? Benim bir olayım yok. Boşum.”

“Neyse. Sandığından daha çok uğraşın olduğuna bahse girerim.”

Oliver arabadan dışarı atlayıp arka taraftan bisikletimi alıyor. Oturayım diye seleye eliyle hafifçe vurup bisikletin üzerinden bana doğru eğiliyor. Portakal, ananas, muz karışımından yapılmış bir içecek gibi kokuyor. Tuhaf. Beni öpmek üzere olduğunu sanmıştım ama bunun yerine bisikletimin kornasını çalıyor.

Beni öptüğü filan yok. Dolayısıyla benimle ilgili bir şey daha ortaya çıktı işte. Anlaşılan o ki moronun tekiyim ben.

Bir ilişkiniz olduğunda ve sürekli olarak aksiyon tankını dolu tutmaya alışık olduğunuzda hormonlarınıza böyle olur işte. Teknolojik olarak aç, duygusal olarak mest olmuş durumdayım ve dokuz gündür kimseyle öpüşmedim. Önceleri fiziksel bir ziyafet yaşıyordum ama şimdi kıtlık çekiyorum. Karşıma eski sevgililerimden kim çıksa oynarız sanırım. Örneğin, cuma sabahı Derik Doogleman kütüphanenin kapısını açtı benim için ve ben onun poposuna baktım. Aslında hiçbir erkeğin, özellikle de yağlı saçları ve dördüncü sınıfta ellerini birbirine yapıştırdığı söylenen Doogleman’ın poposuna bakmam ben asla.

Bisikletimin pedallarını çevirip Oliver’ın kokusundan uzaklaşıyor ve gülümsüyorum. “Bıraktığın için teşekkür ederim. Seni *tanımak* güzel.”

Oliver iç geçiriyor. “Ne hoş bir veda.”

Oliver arabasına binip uzaklaşıyor ve ben düşünmek için nihayet yalnız kalıyorum. Oliver’ı, Jeremy’yi ama daha çok da kendimi ve midemde kıpır kıpır kıpırdanmaya başlayan duygu baloncuklarını düşünmek için. Bir daha konuştuğumuzda Oliver’a ne diyece-

ğimi düşünürken caddeyi geçip Villa Park bölgesinin girişine varıyorum ve koluma ilk yağmur damlası düşüyor. Alışık olduğumuz türden bir yağmur değil bu. Normalde, yağmur yağmaya başladı mı hızlı ve şiddetli bir şekilde düşer damlalar. Çatı olukları taşıırır ve elbiselerimi sıırıslıkılam eder. Evimiz, giderek genişlemekte olan ana imar alanının ta en dibinde. Daha on dakika tırmanmam gerek. Normalde beni alması için annemi arardım ama lanet olası bir cep telefonum yok.

İnsanlar nasıl bu şekilde *yaşamışlar* bilemiyorum.

Yağmurda on beş dakika boyunca güç bela ilerliyorum. Eve vardığımda tek yapmak istediğim şey, tarih raporumu tamamlamadan önce sıcak bir duş yapmak ve sonra da erkenden yatmak. Mesajlar, Friendspace, hoş kıyafetler bulmak için internette dolaşmak ya da siber takipçilik yapacak diğer çeşitli aktiviteler olmayınca hafta sonum gayet boş geliyor bana. Boş ve biraz da yalnız.

Ancak asıl tuhaf görüntü beni evde, yemek odasında bekliyor. Ailem masaya oturmuş. Masada yemekler var. Bu... Bu erken bir pazar akşamı yemeği mi yoksa?

Ginnie elinde sarı bir jöle kalıbıyla yemek odasına girerken bana bir bakış atıyor. Belinde fırfırlı pembe bir önlük var. "Akşam yemeğinin üçte olacağını söylemiştim sana."

Bunu unuttuğum için çok kötü bir kardeşim. Ginnie, bütün günü yemek pişirerek geçirmiş olmalı. Masada kızarmış piliç, bir çeşit sebze güveci, jöle, küçük hazır ekmekler ve üç fasulyeli salata var. Bu menü, büyükannemin eski yemek kitaplarının birinin kapağında olabilir.

İçeriye ısılatmak istemediğim için hâlâ kapının ağzında duruyorum. Annem banyodan bir havlu getiriyor bana. Havluya sarılıp saçımı kuruluyorum. "Özür dilerim. Telefonum..."

"Tabii, tabii..." diye söyleniyor Ginnie. "Yirmi dakika bekledik seni ve açlıktan ölmek üzereyiz. Bu yüzden oturup yemeğini ye."

“Üstümü değıştireyim hemen.”

Ginnie homurdanıyor. Koşturarak odama gidip bir tişört ve çok kısa bir pijama altı geçiriyorum üzerime. Ginnie tam masadaki mumları (mum mu?) yakmak üzereyken yerime oturuyorum.

Ginnie kollarını iki tarafa doğru açıp babamın ve benim ellerimizi tutuyor. “Yemek için şükretmemiz gerek.”

Babamın rengi sararıyor. “Dua mı edelim yani?”

Ginnie çoktan gözlerini kapamış bile ama bir gözüyle etrafı di-kizliyor. “Baba, birlikte dua eden aileler bir arada kalırlar.”

Annemle babam birbirlerine bir bakış atıp el ele tutuşuyorlar. Ginnie bana bakıyor. “Mallory?”

“Ginnie?”

“Duayı sen et.”

Dua etmeyiz biz. Birlikte yani. Hiçbir zaman. Büyükanneyle yaptığım o uzun uzadıya düşünme seansları vardır ve bazen de gece yatağıma girdiğimde dua etmeye ve düşüncelerimi toparlamaya çalışırım. Biriyle konuşmaya ihtiyacım olduğu için Tanrı’ya yönelirim. Ama günlük dualar, yemek duası gibi alışkanlık hâline gelmiş dualar etmem. Nereden başlamam gerektiğinden emin değilim. “Sevgili Tanrı. Bu yiyecekler için teşekkürler. Teşekkürler... Bunları hazırlayan eller için. Bu aile için teşekkürler...” Bir gözümü açıp çevreyi kolaçan ediyorum. Herkes başını önüne eğmiş. El ele tutuşmuş. Bu... Bu çok hoş. Bunu niye daha sık yapmıyoruz ki? Sadece dua etmeyi değil; bir arada olmayı, aile olmayı kastediyorum. Ginnie haklı mıydı yoksa? Buna liste mi neden oldu? “Önem taşıyan şeyler teşekkürler. Amin.”

Annem başını kaldırıp bana göz kırpmıyor. “Çok güzel bir duaydı, Mallory. Teşekkürler.”

Kimse yiyeceklere uzanmıyor. Sanki bir uşağın gelip bizi kaşıkla beslemesini bekliyor gibiyiz. Sonunda Ginnie kıkırdıyor. “Mallory. Ellerimi kutsadığın için çok teşekkür ederim.” Ellerini havaya kaldı-

rıyor. “Artık kutsallar.”

“Kapa çeneni.” Yiyeceklere şöyle bir göz atıyorum. O kadar tokum ki iğrenç geliyorlar bana. Ufak bir parça limonlu jöle alıyorum. “Dualarla dalga geçmemelisin. İnsanlar böyle dua ediyorlar.”

“Tüm gün nerelerdeydin?” diye soruyor babam bana, pilicin bir budunu koparırken. “Ve niye dışarı çıktın?”

Çatalımı jöleme batırıyorum. “Bisiklete bindim. Pep kulübü geçit arabamız için bir şeyler almam gerekiyordu.”

Annem ve Ginnie aynı anda aynı şeyi söylüyorlar ama aslında farklı soruları kastediyorlar. “Pep kulübü mü?”

“Evet, bir pep kulübü kurulmasına yardımcı oldum ve alışverişe Oliver Kimball’la gittim, Ginnie. Yardıma ihtiyacı vardı ve sen de futbol antrenmanındaydın.”

“Sadece sen ve Oliver Kimball?” diye soruyor kendini beğenmiş bir ses tonuyla Ginnie.

“Oliver Kimball kim?” diye soruyor babam.

“Güveci uzatabilir misin?” diyorum anneme.

Annem ağzında bir şey geveliyor ama ağzındaki yiyecek değil. “Dışarı çıktın? Başka bir çocukla? Ayrılığının hemen ardından?”

“Hiç sandığın gibi değil. Oliver, Jeremy’nin kuzeni aslına bakarsan.” Bunu niye söylediğimi bilmiyorum. Sanırım, Oliver’la Jeremy’nin akraba olmaları *nedeniyle* bunun sadece bir iş ilişkisi olduğunu göstermek için söyledim. Oysa Oliver’la aramdaki her şeyin bu bağa *rağmen* olduğunu hissediyorum ama galiba bu *her şey, hiçbir şey* aslında. “Şerit süsler aldık.”

“Ama bunun nasıl görüldüğünü bir düşün tatlım.” Annem dirseklerini masaya dayıyor. “Bunun sadece okulla ilgili bir şey olduğundan ve hiçbir şey olmadığından eminim ama kimsenin yanlış bir fikre kapılmasını istemezsin, değil mi? Ya insanlar ayrılığın yarasını Jeremy’nin kuzeniyle sardığını düşünürlerse?”

“Ama olan bu *değil*, anne. Süs almanın masum bir şey olduğunu biliyorum *ben*. Bunu Oliver da biliyor.” Teoride. Büyük oranda. Muhtemelen. “Niye başkalarının ne düşündüğünü önemseyecekmişim ki? Ayrıca kabalık etmem istemem ama seni ilgilendirmez.”

“Beni ilgilendirmez mi?” diye soruyor annem. “Benim kızımsın sen. Elbette ilgilendirir beni.”

“Ya... Boş ver gitsin, tamam mı? Önemli değil. Namım almış yürümüş zaten.”

“Namım almış yürümüş derken ne demek istiyorsun?” Annem soya sütü dolu bardağını elinden masaya bırakıyor. Yüzünde “bu önemli bir an” ifadesi var. Fotoğraf makinesini çıkarıp bu tartışmanın şipşak fotoğrafını çekmesi; bu tartışmanın onun anne olarak rolü ve benim bir kişi olarak namımla olan ilişkisini belgelemesi gerekiyormuş gibi bir hâli var. “Mallory, kendinden bir parça verdin mi bu çocuğa? Bir kızın namını mahvetmek için sadece tek bir kötü davranış yeter.”

“Baba, bu güvecin tarifini hatırlıyor musun?” diye soruyor Ginnie yüksek sesle. Ginnie beni bu konuşmadan kurtarmak için uğraşıyor, çok şükür. “Büyükanne’nin tarifi. Yetmiş yıldan eski. Tarif yani, güveç değil. Masadaki bu yiyeceklerin tamamı altmışların başlarında sunulan yiyecekler.”

“Eski günleri hatırlattı bu tat bana.” diyor babam.

Bu sohbe dâhil değilim. Bu odada değilim. Batıyorum, kayıyorum, büzüşüp ufalıyorum. Parçalarım? Annem tüm bunların *parçalarımı* verdiğim için olduğunu mu düşünüyor yani? Niye ne ile baş etmeye uğraştığımı anlayabilecek kadar kendini aşamıyor ki?

“Anne.” Hiç bu kadar kuru, duygusuz bir ses tonuyla *anne* demiydim anneme? Ağzımdan çıkan bu kelime ortamın buz kesmesine; neredeyse masadaki uzun, ince mumların sönmesine neden oluyor. “Jeremy, beni internet üzerinden oynadığı bir oyunda tanıştığını

bir kızla aldattı ve şimdi de mezunlar günü balosuna o kızla gitmek için onu buraya getiriyor. Dert edeceğin en son şey namım olmalı.”

Babam ekmeğini masaya koyuyor. Annemin ağzı kocaman bir O harfi şeklini alıyor ama hiç sesi çıkmıyor. Ginnie, masanın altından elini uzatıp dizimi sıkıyor. Ben de bunu anneme söylediğim için gıcık oluyorum. Bu yönümü gösterdiğim için gıcık oluyorum. Artık annem istediği yöne doğru koşturabilir bu bilgiyle.

Şu anda olması gereken şu: Annem bana sarılmalı, ben üzerinde melek kanatları olan özel tasarım tişörtüne kafamı gömmüş hüngür hüngür ağlarken saçımı okşamalı. Sorun olmadığını, benim yeterli olduğumu, erkeklerin önemli olmadığını ve insanların ne düşündüklerinin aslında bir önemi olmadığını söylemeli bana.

Olansa şu: Annemin yüzünü bir rahatlama duygusu kaplıyor. “Şükürler olsun. O Jeremy hakkında söylediğim tüm iyi şeyleri geri alıyorum ama emin ol ki kurban olmak azmettirici olmaktan iyidir. Tabii kuzeninden uzak durduğun sürece.” Hafifçe elime vuruyor. “Her şey düzelecek, söz veriyorum.”

Elimi çekip gözyaşlarım akmasın diye gözlerimi Oliver’ın yaptığı yüzüğe dikiyorum. Annem için sadece kartondan yapılmış bir bebekmişim gibi hissediyorum kendimi bazen. Sanki onun kızı rolünü oynuyorum, onun gözünde gerçek bir kişi değilmişim gibime geliyor. Sanki tüm aile aynı durumda. Ama annem bunun o kadar farkında değil ki bunu asla dile getiremiyorum bile. Annem kendisini gerçekten mükemmel bir anne, şefkatli ve ilgili bir anne, olarak görüyor. Ancak... Önemseydiği şeyler *doğru* şeyler değil.

“Konferans görüşme!” Ginnie başını masanın altına sokuyor. Ben de hemen masanın altına eğiliyorum ve neredeyse burun buruna geliyoruz. “Annem şu anda gerzекçe davranıyor, biliyorum ama n’olur, lütfen, şu anda tartışma onunla, tamam mı? Nedenini sonra söyleyeceğim sana.”

“Annemin üzerine kusmak istiyorum.”

“Unut annemi. Jeremy Mui’yi unut. Diğerlerinin ne düşündüğünün hiçbir önemi yok. Ben senin harika olduğunu düşünüyorum, tamam mı? Ve ben böyle düşünüyorsam bu doğrudur çünkü her zaman haklıyım ben.”

Annem, tüm eksik yönlerini Ginnie’yi doğurmuş olmakla telafi ediyor. Bir sürü arkadaşım olmayabilir ama Ginnie yeter. Yeter de artar bile.

“Sağ ol. Sen de çok güzel jöle yapıyorsun.”

Ginnie gözlerini deviriyor. “Bu, şimdiye kadar duyduğum en kötü iltifat karşılığı.”

Sandalyelerimizde doğrulup tekrar yeme işine koyuluyoruz ama hiç iştahım yok doğrusu. Herkesin tuhaf olduğunu bildiği ama ortamdaki gerginliği yok etmek için kimsenin söyleyecek bir şey bulamadığı şu tuhaf anlardan biri bu. Bu yüzden hepimiz içeceklerimizi yudumlayıp gümüş çatal bıçaklarımızı tıngırdatmaya devam ediyor ve bu Ginnie’nin planlamış olduğu yemekmiş gibi yapıyoruz.

Nihayet annem sevinçle ellerini çırpıp haykırıyor: “Neredeyse unuttuyordum! Hepimizin bir arada olması ve Ginnie’nin bu yemeği planlamış olması mükemmel çünkü bir haberim var size!”

Babam, kolunu -dalga dövmesinin birazcık üzerinde ama dönme dolap dövmesinin altında kalan kısmı- ovuşturuyor. “Hamileysen endişelenirim çünkü bu konuyu beş yıl önce kapattım ben.”

“İyyy!” diyor Ginnie.

Annem, her ikisini de duymazdan gelip benimle konuşmaya başlıyor. “Geçen gün temizlik yaparken bulduğun şu kol düğmelerini hatırlıyor musun?”

“Ne? Ben neredeydim?” diye soruyor babam. “Bana bundan bahsetmediniz. Kaliteli miydiler?”

“Sana sürpriz yapmak istedik.” Annemin yüzü ışıltıyor şu anda.

İlgili ebeveyn rolünden antika satıcısı rolüne geçti. Her ne kadar anneme olan kızgınlığımı sürdürmek istesem de iyi bir haber duyunca bir budalaya dönüşürüm ben hep.

“Hakikiler miymiş?” diye bir çığlık atıyorum.

“Mallory. Sakinleş.” Ginnie ailecek yürüttüğümüz bu antikacı işinde olmadığı için bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikir yok. Eğer bu, düşündüğüm şey anlamına geliyorsa, soframızdan pilici atıp bir ay boyunca her gece ıstakoz yiyebiliriz.

Babam anneme sımsıkı sarılıyor. “Mucize kadınsın sen. Kol düğmelerine fiyat biçtin mi peki?”

“Vintage bu kol düğmeleri. Yirmilerin başlarına ait. Gerçek safir ve platin. *Tiffany's* marka.”

Elimle göğsümü tutuyorum. Hint yemeğinden sonra bu kadar coşku korkunç bir mide yanmasına neden oluyor. “Öldürme bizi. Ne kadar?”

“Ne kadar?” diye fısıldıyor babam.

“On dört *bin* dolar!”

Hepimizin ağzı bir karış açık kalıyor. Sonrasında babam annemi o kadar tutkulu bir şekilde öpüyor ki Ginnie’yle ben başka yöne bakmak zorunda kalıyoruz. Para, başlarını döndürüyor. Para, öpüşmek anlamına geliyor. Para, bu evde mutluluğa neden oluyor ve babamın işini yürütebilmesi için ona birkaç ay nefes aldırıyor. Annemle babam nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında, her ikisinin de gözlerinin parıl parıl parladığını görüyorum. Babam su bardağını havaya kaldırıyor. “Kızım Ginnie’ye kadeh kaldırıyorum! Bu yemek için çok uğraştığı ve bu güzel habere uygun mükemmel bir zemin hazırladığı için.”

Ginnie, sandalyesinde aşağıya doğru kayıyor. Gururla gülümsemek için elinden gelenin en iyisini yapıyor ama hiç başarılı olamıyor. “Çocuk oynacağıydı.”

“Ve Mallory’ye!” Babam bardağını bana doğru kaldırıyor. “Yete-

nekleri için. Tam bir antikacı gözü var sende. Hadi. Şerefe!"

Annemle babam bardaklarını tokuşturup tekrar öpüşüyorlar. Yanaklarım ve kulaklarım yanıyor. *Yetenekler*. Bunu bugün ikinci kez duyuyorum ve bu tını çok hoşuma gidiyor. Önemli olduğumu; annemin düşündüğünün aksine, birilerinden ve birilerinin ne düşündüğünden bağımsız olarak önem taşıdığımı hissetmek hoşuma gidiyor. Ginnie'ye bakıp gülümsüyorum. Şu liste, tüm hayatım boyunca sahip olduğum en iyi fikir.

*

O gece Ginnie'yle benim çift kişilik yatağımda birlikte yatıyoruz. Geç saatlere kadar sohbet edip tavandan sarkan disko topunu izliyoruz. Teknik olarak bakarsak bu disko topu, yaşamaya çalıştığım dönemden -sanırım- bir on yıl kadar ileride ama Ginnie bu muhteşem dekoru, altmışlara ait olmadığı için liste dışı bırakmayı gözden kaçırmış. Dolayısıyla hâlâ odamın tavanından sarkıyor. Bu gece Ginnie enerjikliğiyle Oliver'la başa baş mücadele edebilir doğrusu. Belki de yaptığı o jölede sadece şeker değil, daha fazlası vardı.

"Annemin şu kol düğmelerini satacak olması *harika* değil mi?" diye soruyor bana. "Bu, onlar için öyle *büyük* bir fark yaratacak ki. Para işe yarayacak. Annem bu işin, ailesinin ne kadar önemli olduğunu anlayacak ve dikkati dağılmayacak, mutlu olacak."

"Gin, neden bahsediyorsun? Zaten tüm gün evde annem ve dikkatini ailemize vermiş durumda tamamen. Hatta bana sorarsan, gereğinden fazla vermiş durumda. Ve elbette mutlu. Niye mutsuz olsun ki?"

Ginnie, ürkütücü derecede sessizleşiyor. "Annemin kendisini sürekli odasına kilitletiğini ve babamın ne kadar sık iş için şehir dışına çıktığını fark etmedin mi? Neredeyse hiç bir arada değiller."

Fark ettim ama bunda ne var ki? Annemle babam yeni bir iş kuruyorlar. Yapılacak yığınla iş var ve internet sitesiyle ilgili herhangi bir şey yapmayı bilen tek kişi annem. Bunun nedeni sadece babamın teknoloji düşmanı biri olması değil, annemin de hiçbir zaman işlerin nasıl yürütüleceğini bize öğretecek zamanı ve sabrı olmamasıydı. Her şeyi annem yapıyor. “İş dünyasının nasıl döndüğünü bilmediğini biliyorum ama bu normal bir durum. Başarı kazanmak için çok çalışmak gerekir.”

“Sorun da bu zaten. Annemin çalıştığını sanmıyorum. Bence çalışıyorum deyip başka bir şey yapıyor.”

“Ne gibi bir şey?” diye soruyorum usanmış bir şekilde. “Otantik Yaşam mı oynuyor?”

“Mallory. Sanırım annemin bir ilişkisi var.”

Sanki Ginnie yorganın altından uzanıp mideme bir yumruk indirmiş gibi hissediyorum. Çünkü, annemin bir ilişkisi varsa bu gelmiş geçmiş en kötü haber olur ama yoksa -ki yok- o zaman da gelmiş geçmiş en berbat *itham* olur. Kız kardeşim sadece on dört yaşında; ilişkiler hakkında ne bilebilir ki? Haklı olamaz. Neredeyse komik bir şey bu. Neredeyse değil. Son derece komik bir şey bu. “Ya, öyle mi? Belki de Bubb'eYum'un babasıdır. Bazuka Joe.” Gülüyorum ama Ginnie dizimi tekrarıyor.

“Annem çalışırken ofisinin kapısını kilitliyor.” diyor. “Bilgisayarının parolası var. Ofisine girecek olduğumda da sanki bir şey saklıyormuş gibi telaşlanıyor. Anne babamız çok kavga ediyorlar. Annemin ofisinde her zaman çiçek oluyor.”

“Kendi alıyor o çiçekleri.” diyorum.

“Öyle diyor. Bak, söylemeye çalıştığım şu: Annemin bir sırrı var ve bence bu sır, başka bir adam.”

Neredeyse keçileri kaçırıp tam yirmi birinci yüzyıla uygun davranarak annemin ofisine gittiğim o son sefer canlanıyor gözümde.

Annemin bilgisayarı kilitli değildi o zaman. Ekrandaki tek şey, yanıp sönen indirim kuponlarıydı; skandal yaratacak aşk mektupları filan yoktu. Gerçi herkesin aldatılabileceğini tecrübe etmiş olsam da yine de böyle bir şeyi anneme yakıştıramıyorum. “Gerçeklere dayandırmadan böyle bir şey söylemek çok büyük bir itham. Haklı olabilirsin tabii ama umarım yanılıyorsundur.”

“Umarım.” Ginnie ayaklarını kıpırdatıp yorganın altına iyice yerleşiyor. “Bu yüzden akşam yemeği hazırlıyorum işte. Herkesi bir araya getirmek için. Vereceğimiz şu gece eğlencesi davetinin de anne babam için süper romantik olmasını sağlayacağım.”

“Bir saniye, daha bunu planlamadık.”

“Ben planladım.”

“Bunu birlikte yapmamız gerekiyor.” diyorum.

“İyi. Planla öyleyse.”

Doğrusunu söylemek gerekirse bu gece eğlencesi davetine çok kafa yormadım. Kendimi pep kulübüne ve elbiseme çok kaptırdım. “Bu daveti balodan önce vermemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Ben de. Altmışların kanepelerini ikram edeceğimiz bir kokteyl saati yapacağız, tüm arkadaşlarımızı davet edeceğiz, fotoğraflar çekeceğiz. Anne babam da gençliklerini ve derin aşklarını hatırlayacaklar.” Ginnie esniyor. “Her şey muhteşem olacak. Liste işe yarıyor.”

Ay ışığı, tavanımdan sarkan disko topumun üzerine vuruyor ve tavana donuk, mor ışıklar düşüyor. Ginnie, muhtemelen rahatlaşmanın verdiği yorgunlukla, birkaç dakika içinde uyuyakalıyor. Ama ben bir saat daha uyanık kalıyorum. Kardeşimin uyumasını dinliyor, Oliver’la geçirdiğim günü ve anne babamla ilgili konuları düşünüyorum. Eğer Ginnie annem konusunda haklıysa, gerçekten haklıysa, bazı şeyler imkânsız demektir bu. Liste için bile.

Bölüm 16

Sevgilinizin sizi aldattığını gösteren en önemli 5 ipucu:

- 1. Gizli kapaklı davranır.*
- 2. Daha fazla yalnız zaman geçirir, özellikle inter-
nette.*
- 3. Aranızda bir iletişim kopukluğu ya da duygusal
bağ eksikliği varmış gibi gelir.*
- 4. Beklenmedik anlarda çiçek ya da mücevher gibi
hediyeler alırsınız.*
- 5. Sanal eşini mezunlar gününe davet eder.*

Jeremy'yi unutma, hatta Jeremy'yi görmezden gelme konusunda o kadar yol kat ediyorum ki sanırım *dingillere aldırmamayı* da uğraşlarım listesine eklemeliyim. Gerçi, o da beni görmezden geliyor olabilir. Ne de olsa eyalet dışından gizemli bir kızla yakınlaştığı söylentileri dolaşmaya başladı. En iyi haber şu ki sosyal saygınlığını yitirdi. Ben bunu pekiştirmek için internete girmiyor olsam da pazartesi günü tüm öğrenci birliği bana karşı çok daha samimi görünüyor. Sevinçten neredeyse hoplaya zıplaya çıkıyorum okuldan. Niye mutlu olduğumu biliyorum: Annem eşini aldatmakla suç-

lanıyor; benim baloya gidecek bir kavalitem yokken, eski sevgilim baloya gidecek birini bulmuş ve son zamanlarda birlikte zaman geçirmeye az biraz ilgi duyduğum tek çocuk, eski sevgilimin kuzeni.

Üstelik, Sanayi Devrimi projem üzerinde çalışmaya devam etmem gerekiyor. Sadece bir sayfa yazdım daha ve geri kalan dört sayfayı yazmak için üç günüm var. Kitapların da arama motoru olması lazım. Kesin.

Büyükannem bir ara okuldan sonra ona uğramamı söylemişti. Ben de babamın arabasını alıp Newport'a doğru yola koyuluyorum. Büyükannem bulduğu elbise patronunun işe yarayacağından emin olmak istiyor ve bana bazı basit görevler verdi. Umarım *basit*, gerçekten "BASİT" anlamına geliyordur. Henüz hüsrarla sonuçlanan dikiş kursundan bahsetmedim büyükanneme. Ne de olsa yaşlı biri. Onu niye endişelendireyim ki?

Büyükannem sonunda ailemizi Özel Kişi Listesi'ne eklediğinden, binaya girmek için sosyal güvenlik numaramı vermek zorunda kalmıyorum. Oysa güvenlik konusunun biraz zaman alacağını ve böylelikle lobideki düz ekran televizyonu "şans eseri" izleyebileceğimi ummuştum.

Büyükannemin dairesinin kapısına iki kez vuruyor, bir kez de zili çalıyorum. Akli gayet yerinde ama kulakları o kadar iyi değil. Bu yüzden kapının kolunu çeviriyorum. Kapı kilitli.

Cep telefonum olmadan büyükannemi arayıp ona burada olduğumu söyleyemem ki. Kapıyı yumrukluyorum bu sefer. "Büyükanne? Ben Mallory." Küt, küt, küt. "Büyükanne?"

Tekrar lobiye inip büyükannemin adını anons edip edemeyeceklerini sormam gerekecek. Offf, ne eziyet ya! Tam arkamı dönmüştüm ki kapı tık diye açılıyor. Büyükannem gün ışığından dolayı gözlerini kırptırıyor. Üzerinde içli dışlı bir bluz hırka takımı ve şık bir kumaş pantolon var. Her zamanki bohem görüntüsünden o ka-

dar farklı ki. Saçına düz fön çekilmiş ama gözleri kan çanağı gibi ve yüzü ağır makyajı altında bile solgun görünüyor. “Aa, geleceğini unutmışum. Ben de tam makyajımı temizliyordum. İçeri gel.”

Büyükannemin dairesi loş ama bunu gidermek için pek de bir şey yapmıyor. Perdeleri açmak istiyorum ama burası onun evi. Dolayısıyla gözlerim bu loşluğa alışsın diye bekliyorum.

Oturma odası dağınık sayılır, etrafta tabaklar var ve orta sehpanın üzerinde de gazeteler dağınık bir şekilde duruyor. Abartılacak bir durum yok ama bu, hiç büyükannemin tarzı değil. Mutfak tezgâhının üzerinde de anahtarlar, bozuk paralar ve modern yaşlı yaşamının şık geliş gidişleriyle dolu aylık takvimi duruyor. Bugün kısmına Candace adı ve bir telefon numarası yazılıp yuvarlak içine alınmış. Candace büyükannemin yeni tenis partneri mi yoksa slot grubundan bir bayan arkadaşı mı diye merak ediyorum.

“Otur.” diyor büyükannem. “Ayakta durmanın bir manası yok.”

Dikiş diktiği alanı şifon kumaş basmış. Masaya bir sandalye çekiyorum. “Şey, ıı, çoktan işe koyulmuşsun gibi görünüyor.”

Büyükannem yakın gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirip patron yığınına karıştırmaya başlıyor. “Sadece bir şeyler ayarlamaya çalışıyorum. Eskiden elbise edenleri farklı olduğundan, ölçülerini almam gerekecek.” Aradığı patronu bulup bana uzatıyor. “Buna ne dersin?”

Sararmış patron zarfının üzerindeki kızlar tam istediğim şey. Mükemmel şekilde kabarmış, dengede duran, sevimli fincan kekler gibiler. Saçımı topuz yapıp bir çift de beyaz eldiven bulurum. Bir de baloya birlikte gidecek birini bulurum.

“Buna bayıldım, büyükanne. Evet, evet. Bunu dikelim! Nereden buldun bunu?”

“İnternette.”

“Haa, internette demek.” Hımm... Bunu duymamış gibi yap-

cağım.

Büyükannem bir mezura alıp mezurayı belime dolamaya başlıyor. “Ölçülerini alacağım sadece. Sonra gidebilirsin.”

“Gitmek mi?” Odaya şöyle bir göz gezdiriyorum. Yapmam gereken bir dolu şey var ama bu, yapılacaklar listemin başında yer alıyor. Şey, mecazi anlamda yani. Üstelik, büyükannem de tamamen bana kalmış durumda. Elbise dikmek uzun zaman alır, özellikle de dikiş dikmeyi bilmeyen biri için. Bunun kolay olmayacağını, elbisemin muhteşem olmayabileceğini biliyorum ama bunu denemek için geldim buraya. Hem... Birlikte kurabiye yapar, hatta ayrılığım hakkında bile konuşabiliriz diye umuyordum ben. Büyükannelerin yapması gereken de budur: Tamamen büyükanne gibi davranmak. “Acelem yok. Yardım etmek istiyorum. Görev verme, katıl; hatırladın mı?”

Büyükannem bel ölçümü patron zarfının üzerine yazıp mezurayı göğsüme doluyor. “Dikiş dikmek öyle bir gecede öğrenilebilecek bir şey değil. En iyisi bu elbiseyi kendi başıma dikmem. Merak etme, oldukça kolay. Benim senin yaşındayken dikiğim elbiseye çok benziyor aslında.”

İşte bir kapı aralanıyor. “Görmüştüm. Lise üçte prenses seçildiğindeki elbisen, değil mi? Güzel bir elbise.”

“Hâlâ saklıyorum o elbiseyi.” Büyükannem, göğüs ölçümü hesaplamaya çalışırken elindeki kurşun kalemin başını kemiriyor bir taraftan da.

“Cidden mi? Evini toplarken görmedim ama onu.”

Elini belli belirsiz bir şekilde yatak odasına doğru sağlıyor. “Çeyiz sandığımda.”

“Çeyiz sandığı da ne?” Acaba nereden bulabilirim bu sandıklardan bir tane? Sanırım bir tane edinmem gerekiyor.

“Şaka mı yapıyorsun?” Büyükannem kalemi ağzından çıkarıp bana doğru uzatıyor. “Mezun olduğunda annen alacaktır sana bir tane,

eminim. Tüm değerli hatıralarını bu sandıkta saklarsın. Benim sandığımda gelinliğim, büyükannemin yaptığı bir iki örtü, fotoğraflar...”

Ellerimi çırpıyorum. “Bakabilir miyim, büyükanne? O sandıktaki her şeyi görmek istiyorum...”

“Şu geçmişe yolculuk saçmalığını kesebilir miyiz artık?” Büyükanne'nin sesi sert ama yorgun çıkıyor. “Sana bu elbiseyi dikerim dedim ve diyeceğim de ama şimdi gerçekten hazırlanmam gerek. Biriyle buluşacağım.”

Yuvarlak içine alınmış Candace ve telefon numarası. Benden daha önemli olduğu açık olan bir yabancı. Büyükanne gayet resmî görünüyor. Belki de işle ilgili bir şeydir. “Programını değiştiremez misin?”

Hafifçe homurdanıyor. “Keşke.”

Ginnie'nin ne demek istediğini anlıyorum şimdi. Haklı. Büyükanne'nin bize ayıracak zamanı yok artık. Bu yeni yaşantısında bizi bir kenara atmasını gerektirecek kadar önemli ne var ki? “Ben, sadece... Bak, büyükanne. Mesele elbise değil sadece.”

“Biliyorum. Erkek arkadaşından ayrıldın ve onun kendini yiyip bitirmesini istiyorsun. Merak etme, öyle de olacak.” Eliyle bir kaşını ovuşturuyor. “Daha sonra, bu haftadan sonra, birlikte zaman geçiririz, tamam mı?”

Sesi daha yumuşak ama hâlâ ona tüm bunların ne kadar önemli olduğunu anlatmam gerek. Tüm bu hedefleri koyma sebebim büyükanne. Listeyi yazan o olduğuna göre; niye daha güzel, daha basit bir hayata gereksinim duyduğumu anlayacak biri varsa o da büyükanne.

Bir adım geri atarak büyükanne'nin alelacele ölçü almasından kurtarıyorum kendimi ve derin bir nefes veriyorum. “Babamla evini toplarken bir liste buldum. On altı yaşındayken yazmışsın. Maddelerden biri mezunlar günü elbisesi dikmekti. Hatırladın mı?”

Büyükanne boş boş bakıyor. “Liste mi?”

“Evet, lise üçteyken gerçekleşmesini istediğin şeyleri yazmışsın. Kalıcı bir sevgili bul, pep kulübü sekreteri ol. Sen bunu başarmışsın büyükanne ve yıllığına bakınca da o zamanlar ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum. O zamanlar önemli olan şeylerle bugün önemli olan şeyler aynı değil.”

“Mallory. Liste filan hatırlamıyorum. Liseye dair birçok şeyi zihnimden uzaklaştırdım. Bu da aklımı kaçırmamamı sağladı.” Dikiş diktığı alanın oradaki duvara asılı saate göz atıyor. “Şimdi gerçekten çıkmam lazım. Perşembe günü gel. Son değişiklikleri o gün yaparız. Belki zamanım olursa biraz da konuşuruz?”

Zamanı olursa demek! Ona söylediklerimi anlamıyor mu? Ne mezunlar günü ne de pep kulübü umurumda. Nasıl olur da hatırlamaz, nasıl olur da bunun ne kadar önemli olduğunu anlamaz? Ginnie haklı: Büyükanne değişti ama iyi yönde değil. Hâlâ dedemin kayıpla baş etmeye çalıştığını biliyorum ama hepimizin baş etmeye çalıştığı şeyler var ve büyükanne bunun daha çok farkında olmalı. *Benim* daha çok farkımda olmalı.

Sahip olduğum şey: İmrenilecek bir terzi.

İstediğim şey: Büyükanne geri istiyorum.

*

Bu gece cidden ödevim üzerinde çalışacağım ama öncelikle bu ödev üzerinde çalışmamam gerekiyor. Belki bu da bana dair şeylerden biridir. Üzerinde çalışacağımı söylediğim şeyler üzerinde çalışmamak: Elbisem, ödevim, hayatım gibi.

Odamda bir kalıp çedar peyniri ve Ritz krakerleriyle bir randevum var. Aslında, çevirmeli telefonum çalana kadar bu randevu gayet de iyi gidiyor. Telefonu açıp mırıldanıyorum. “Alo?”

“Merhaba. Ben Oliver Kimball. Mallory evde mi acaba?”

“Oliver. Bu resmiyetin beni çileden çıkartıyor.”

“Hey, bu bana bir başarı rozeti kazandırmıştı ama.” Duraksıyor. “Başka ne diyebilirim ki? ‘Hoop, Mall-Dawg’ı ver ba’kim’ mi?”

Ağızındaki krakeri yutuyorum. “Hayır. Asla öyle deme. Hem de hiçbir zaman. Hey, seni kovalayacak hippi polisi yok mu?”

“Ne yapıyorsun?”

Gecenin başlangıcında bütünden şu anda yarıya inmiş olan çedar peyniri kalıbımı düşünüyorum. “Ödev. Tarih.”

“Aa, pardon ya. Kapatayım mı telefonu?”

“Hayır, biraz araya ihtiyacım var.” Peyniri plastik bir torbaya koyup kraker paketini de yuvarlıyorum. “Niye aramıştın? Pep kulübüyle ilgili bir şey mi söyleyecektin? Geçit töreni arabasıyla ilgili detayları gözden geçirelim mi istedin?”

“Umarım sorun olmaz ama ben her şeyi planladım bile. Son zamanlarda bir enerji patlaması yaşıyorum. Düşündüm de çarşamba günü pizza ısmarlayıp herkesi toplayabiliriz. Sana uyar mı?”

Hayır. Çarşamba en kötü gün. Perşembe günü teslim etmem gereken bir ödev var. “Bana uyar.” Yine kısa bir sessizlik oluyor. “Hepsi bu mu?”

“Aslına bakarsan şey için aramıştım... Konuşmak için.” diyor Oliver. “Zamanın varsa.”

Bu tuhaf işte. Kimse öylesine konuşmak için aramaz. Arkadaşlarıyla bile pek fazla konuşmuyoruz telefonda artık, mesajlaşarak halledemeyeceğimiz bir şey yoksa tabii.

“Kimden alıyorsun tarih dersini?” diye soruyor Oliver. Sanırım Oliver’ın sohbete başlama tarzı bu. Kazandığı şu telefon görgü kuralları başarı rozeti acaba yirmi sohbete başlama cümlesini de kapsıyor muydu diye merak ediyorum doğrusu.

“Bay Hanover’dan. Sanayi Devrimi projelerimizi perşembe günü teslim etmemiz gerekiyor.”

“Geçen sene ben de ondan ders almak istemiştım ama olmadı. Bu sene AP¹ alıyorum. Sınava erken girersem dersten muaf olabilir ve üniversitede kredi kazanabilirim.”

“Vayyy!” Buradan başka bir konuya gelecekmişiz gibime geliyor. Erkekler sebepsiz yere telefon etmezler. Ya ödevleri için yardım isteyeceklerdir ya da size çıkma teklif edeceklerdir.

Of Tanrım. Bana çıkma mı teklif edecek? Mezunlar günü için mi aradı acaba? Mezunlar günüyle alakalı olamaz. Daha çok erken. Bunu sormasına engel ol.

“Mezunlar gününe geliyor musun?” diye soruyorum. Yani, ilk soran ben oluyorum işte.

“Evet, geliyorum. Carmen Berg’le. Onu tanıyor musun?”

Carmen’le tanışmadım ama onu *biliyorum*. Hızmalı, kısa saçlı sarışın, sıradan bir rock grubunda çalışıyor ama o da Oliver gibi zeki. Birbirlerine uygunlar. Yani... Aferin Oliver’a. Oliver değerli bir kızı hak ediyor. Onlar için çok mutlu oldum ve hiç kıskanmıyorum çünkü iki haftadan daha kısa bir süre önce benim de baloya birlikte gideceğim biri vardı ve evrenin sırf benim kişisel ihtiyaçlarıma uysun diye değişiklikler yapmasını bekleyemem. Bunu dileyebilirim ama bekleyemem. Üstelik, ihtiyaçlarımin ne olduğundan emin bile değilim. “Sayılır. Muhteşem bir kıza benziyor.”

Muhteşem bir kız mı? Oliver’ın sırtını sıvazlayan bir ebeveyn gibi konuştum. Elbette bir flörtü olacak. Niye olmasın ki? O, Oliver Kimball. Bir sürü kız ona vurgundur eminim. Dolayısıyla adı bir sakız markası olmayan gerçek bir kızla doğal olarak bir ilişkisi var. Aferin ona. Cidden.

“Muhteşem bir kızdır *gerçekten*.” diyor Oliver. “Son sınıfa geldi-

1 İleri Düzey Yerleştirme Programı olarak da adlandırılan Advanced Placement (AP) programı, öğrencilere daha lisedeyken üniversite seviyesindeki dersleri alma imkânı sağlayan bir programdır.

ğimizde ikimiz de yalnız olursak mezunlar günü balosuna birlikte gideceğiz diye bir anlaşma yapmıştık lise birdeyken. Çok eğlenceli olacak yani.”

“Eminim.”

“Birlikte takılma konusunda bir zorlama yok.” diye ekliyor Oliver.

“İyiymiş.” Duraksıyorum. Niye bu detayı ekledi ki? “Ben de gidiyorum.”

“Öyle mi? Kiminle?”

“Kendimle.” Bunun kulağa kötü geleceğini sanmıştım ama öyle olmuyor. Yalnız olmanın yanlış bir tarafı yok. On gündür yalnızım ve bu on günde kendim hakkında Jeremy’yle geçirdiğim aylardakinden daha fazla şey öğrendim.

“Bu süper, Mallory. Bana bir dans sözü ver, tamam mı?”

“Elbette.” Bütün gece dans etmek için söz verebilirim. Bu hiç zor olmaz. Gerçi, muhtemelen bir ara lavaboya gitmem gerekir. “Peki, başka neden bahsedelim? Belirli bir konu olmaksızın telefon görüşmesi yapmak benim için biraz yeni bir şey de.”

“Bilmem. İnsanlarla telefonda ya da gerçek hayatta pek konuşmam ben. Odamda oturmuş müzik dinliyordum ve o şarkı çıkınca, gülme ama bana seni hatırlattı bir şekilde. Ben de aradım.”

Mideme bir şey saplanıyor. Bunun nedeni, malum birinin benzer bir anı malum bir başka kızla yaşamış olması değil. Bu tamamen bana ait, özgün, kızsalsı bir an. Oliver beni düşünüyormuş. Radyoda şarkı çıkınca beni düşünmüş. “Hangi şarkı?”

“Şarkının adı ‘Like She’ll Always Be.’ Biliyor musun?”

“Hayır, kim söylüyor?”

“Jimmy Eat World adındaki muhteşem grup. Doksanların sonlarında patlamışlar ama bugünlerde biraz gözden ıraklar. iPod’undan bak.”

“iPod’um yok.”

“Telefon yok, bilgisayar yok. Teknoloji düşmanı mısın sen?”

“Modern teknolojiye tövbe ettim. Azıcık dilim yandı da biliyosun.”

Oliver anlaşılır anlaşılmaz alçak bir sesle küfrediyor. “Doğru. Pardon.”

“Nasil sözleri? Şarkıyı söylesene bana.”

“Ne, şimdi mi?”

“Ya da bir dahaki pep kulübü toplantımızda. Sen seç.”

Hayır demesini, utanmasını ya da şarkının bir iki mısrasını söylemesini bekliyorum. Oysa, cızırtılı telefonundan billur gibi, güçlü sesi geliyor. Şarkıda tuhaf bir araba yolculuğundan bahsediliyor. Gülüyorum. Şarkının geri kalan kısmı biraz acıklı, bir kız için yeterli olmaya çalışan bir çocuğu anlatıyor. Oliver’ın bununla ne kastettiğini merak ediyorum. Kendinden mi bahsediyor yoksa sadece ilk satır mı neden oldu bu bağlantıyı kurmasına?

Bir kıtıdan sonra kesiyor şarkı söylemeyi. “Bak, bilgisayarımda buldum. Dinle.”

Hızlı bir şarkı bu, bir aşk şarkısı değil. Hem zevk hem ızdırıp veriyor daha çok. Şarkının sözleri beni sarıp içime işliyor. Sanki Oliver bu şarkı sözleriyle bana bir şey anlatmaya çalışıyor gibime geliyor ama bu şarkının farklı bir havası da var. Belki de bu yüzden beni hatırlamıştır?

Şarkı sadece üç dakika sürüyor ama şarkı bittiğinde kendimi çoktan sorularla çıldırtmış oluyorum. Oliver boğazını temizliyor. “Neyse, şarkı bu işte.”

“Sesin... Muhteşemdi.”

“Hiç de değil.”

Şimdi, Oliver’ın sesi yerine bir sessizlik var ama kötü bir sessizlik değil bu. Daha çok her ikimiz de devam etmeden önce bir şeyleri sindirmeye çalışıyormuşuz gibi. Oliver’m ne düşünüyor ya da ne

hissediyor olduğunu bilmiyorum ama benim tüylerim hâlâ diken diken. Bir şarkı *onun beni* düşünmesine neden oldu. Üstelik onunla oynaşayım diye de söylemedi böyle hoş bir şeyi. Benimle oynaşmak istemiyor olabilir, hem de hiçbir zaman. Bu muhtemelen iyi olur ama belki de olmaz.

“Yaa, ııı... Kendimi aptal gibi hissettim şimdi.” diyor. “Ödevim var dememiş miydin sen?”

Peyniri bir kenara itiyorum. Oliver peyniri gölgede bırakıyor çünkü. “Hayır. Şarkı söyleme başarı rozetin de var mı?”

“Üç tane.”

“Biraz daha şarkı söyle.”

“İyi geceler sana.”

“Tamam, biraz daha konuşalım. Bir saniye daha.”

Ama bir saniyeliğine konuşmuyoruz. Üç saat sürüyor konuşmamız. Ne hakkında konuştuğumuzu sormayın bile. Belki her şey hakkında konuştuk, belki de hiçbir şey hakkında konuşmadık. En sevdiğimiz meyvelerden ve TV programlarından, kötü ortaokul anılarımızdan, Oliver’ın her gün haberleri okuduğundan ve benim dünyada ne olup bittiğinden hiç haberim olmadığından bahsettik. Oliver, korkunç bir hayal gibi karşısına dikilen üniversiteden dolayı kendini nasıl da baskı altında hissettiğini anlattı; bense üniversiteye gidip gitmeyeceğimden bile emin olmadığımı itiraf edip nereye gideceğimi ya da gidince ne yapacağımı bilmediğimi söyledim. O benim rahatlığımı kısılandı, ben onun azmine imrendim.

Annem odamın kapısından başını uzatıp artık yatmam gerektiğini söylediğinde, Oliver’ın sesi yumuşak ama pürüzlü geliyordu. Büyükannem de gençken, sevgilisiyle konuşurken muhtemelen böyle yapmıştır diye düşünerek eski telefonumun kablosunun dolaşıklığını açıyorum. Biriyle onu tanımak için sohbet ederken o kişiyi bu kadar çabuk tanıyabiliyor olmam tuhaf. Okulda herhangi biriyle

birbirimize bu şekilde açılarak birkaç saat geçirmiş olsam muhtemelen birbirimizin en yakın arkadaşı olurduk.

“Hey, Oliver? Kapatsam iyi olacak.”

“Tamam. Elbette.” Boğazını temizliyor. “Çarşamba günü görecekmiyim seni? Pep kulübünde?”

“Evet. Tamamen seninim.” Kekeliyorum. “Yani, tören arabası için tamamen seninim demek istedim. Tamamen seninim derken tamamen seninim demek istemedim.”

Oliver, içten ve sıcak bir şekilde gülüyor. Keşke bu gülüşü kaydedip gecenin bir yarısı kötü bir rüya gördüğümde dinlemek için yastığımın altında saklayabilsem. O kadar güzel bir gülüş bu. “Tatlı rüyalar, Mallory.”

Böyle bir kayda ihtiyacım yok. Rüyamda hep Oliver’ı gördüm zaten: Oliver bize gelmiş, kutu oyunu oynuyoruz; Oliver külüstür arabasında; Oliver okuldaki dolabıma yaslanmış; Oliver bir ağacın altında, beni öpüyor.

Uyandığımda bu tatlılık kayboluyor çünkü ilk defa zihnimin, hatta bilinçaltımın, Oliver’la oraya gitmesine izin verdim. Çok net olan ama Oliver’la her konuştuğumuzda netliğini bir şekilde biraz daha yitiren nedenlerden ötürü asla gidemeyeceğimiz o yere gitmesine izin verdim.

Bölüm 17

Oliver Kimball'ın kazanabileceği diğer başarı rozetleri:

1. Cazibe.
2. Zekâ.
3. Güzel gülüş.
4. Doğru zamanda doğru soruyu sorma.
5. Zarafet. Erkeksi zarafet.
6. Daha çok cazibe. Cazibe okulundan bahsediyoruz burada. Hogwarts'ta on cazibe S.B.D.'si almaktan bahsediyoruz.¹

Çarşamba sabahı ilk dersten önce Jeremy beni sınıfın kapısında bekliyor. Beni görünce ürkmüş bir tavşan gibi sıçırıyor. Gerçi, hiç ürkmüş bir tavşan görmedim ve belki de tavşanlar korktuklarında sıçramıyorlardır; mutlu olduklarında hopluyorlardır sadece, kim bilir? Neyse işte; Jeremy bana koşturuyor, tam koluma dokunmak üzereyken artık bedenimin onun sınırları dışında olduğunu hatırlayıp sanki en başından beri amacı buymuş gibi, elini tuhaf bir şekilde

1 İngiliz yazar J. K. Rowling tarafından kaleme alınan *Harry Potter* serisindeki cadılık ve büyücülük eğitimi veren Hogwarts adlı kurgusal okulda, beşinci sınıf öğrencilerinin geçmek zorunda olduğu birinci seviye sınavlara Sıradan Büyücülük Düzeyi (S.B.D.) (Ordinary Wizarding Level – O.W.L.) adı verilir. (ç. n.)

başının üzerine koyuyor.

“Selam. Seninle bir şey konuşmak istiyorum. Okulla ilgili. Çok acil.”

Sınıf arkadaşlarımız direkt olarak yanımdan geçmek zorunda kalmasınlar diye bir adım geri atıp sınıfın kapısından koridora doğru çekiliyorum. Sıkıntılı ya da telaşlı davranmıyorum. İçten ya da sevimli de değilim. Sohbet eden kişilerin İsviçre’siyim ben: Rengi belli olmayan, soğuk ve çikolataya bayılan. “Tabii, Jeremy. Konu ne?”

Jeremy bir adım geri çekiliyor. İşte bu kadar muhteşem tarafsızlığım. Hiçliğimin tüm kuvvetiyle vurdum ona. “Bak, son birkaç haftanın çılgınca olduğunu biliyorum. Bana artık partnerim olmak istemediğini söylediğini ve başka bir ödev hazırladığını da biliyorum ama kendimi kötü hissediyorum...”

Kendini kötü hissediyor demek? Kötü kendini nasıl hissetmesi gerektiğini anlatmaya yetecek kadar kötü bir kelime değil. “Ne için?”

“İşler bu duruma geldiği için. Şey, ödevi bitirdim bile ben. Sana fabrika teslim edilmek üzere tamamıyla hazır. Sana teklifim... Bay Hanover’a tekrar partnerim olduğunu söylemek istersen, benim için sorun olmaz. Ödemiş oluruz, ııı, geçmişte bana yardım ettiğin şeyler için.”

“Tamam.” diyorum kelimeyi uzatarak ve başımı yana çeviriyorum. “Peki, senin çıkarın ne bundan?”

“Seni mutlu etmek?” Parmak uçlarından topuklarının üzerine iniyor. Sabit duramıyor. Hiçbir zaman duramaz zaten, özellikle de huzursuz olduğunda. Jeremy hakkında bunu biliyorum. Muhtemelen onun hakkında kendinin bile farkında olmadığı şeyler biliyorum. “Demek istediğim, beni istemezsen...” -öne arkaya sallanıyor- “O da tamam. Yani, tamam değil aslında ama öyle de yaşarım.”

“Öyle de yaşarsın?” Hayır, hayır. Bu durumda sadece bir kurban var ve o kurban sen değilsin, Muhteşem Asyalı. “Jeremy, buna sen

sebeb oldun.”

“Biliyorum!” diye bağıyor Jeremy. Bedeni sallanmıyor artık ama sesi titriyor. “Bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen hiçbir zaman işleri berbat etmezsin, kimseyi asla üzmezsin, mükemmel ve korkusuzsundur sen.”

“Hayır, değilim! Gördün mü? Beni tanıımıyorsun bile.”

“Öyleyse bana izin ver!” Bağıırken ağzından tükürükler çıkıyor. “Bir şeyleri onarmaya çalışıyorum. Sen bana izin vermiyorsun.”

Sınıfın kapısından uzaklaşmamız rezalet çıkarmamızı engellemedi. Ama zil çalmak üzere ve etrafta sadece birkaç kişi var. Üstelik, bu noktada hiç umurumda değil doğrusu. Hiç kimse. Bu olup bitenlerin hiçbirisi.

Herhangi bir şeyi onarmak için söyleyebileceği hiçbir şey yok Jeremy’nin. Yeni bir hikâye değil bizimkisi. Başka bir kıza âşık oldu. Ona geri dönersem o diğer kız, teknik olarak hiç var olmamış olsa bile, öyle birden var olmayacak değil. Ama eğer ortada elle tutulur bir şeyler, kurtarılmaya değer bir ilişki olsaydı, belki de... Belki de kelimesi kelimesine aklımda olan o e-postaları unutmaya çalışabilirdim.

“Mallory...” diye fısıldıyor Jeremy. “Lütfen.”

“Çoktan yaptım ödevimi.” diyorum alçak sesle.

“Ödev umurumda değil. Umurumda olan tek şey sensin.”

Dilimi tutuyorum çünkü ben İsviçre’yim. İsviçre, hatırladınız mı? Ama sonra düşüncelerim sınırı geçip Almanya’ya ya da İsviçre’nin hangi ülkeyle sınırı varsa oraya geçiyor ve kelimeler ağzımdan dökülüyor. “Öyleyse baloya niye Jenny’yi götürüyorsun?”

Jeremy ızdırap çekiyor gibi görünüyor. “Götürmüyorum. Niye herkes böyle deyip duruyor ki? Senden başka biriyle gitmektense gitmemeyi tercih ederim.” Jeremy tekrar bana doğru uzanıyor ve bu kez o görünmez engeli aşıyor. Artık bu bölgeye girmiş olduğundan,

onu nasıl geri iteceğimi bilemiyorum. Acımasızca uzun gelen beş saniye boyunca bana dokunmasına izin veriyorum. Hatta baş parmağıyla tenimi okşuyor ve evet, ben ürperiyorum. Bu ürpertileri engelleyemezsiniz ki.

Jeremy'nin gözleri aynı ve bana eskiden baktığı gibi bakıyor ama ben onu farklı görüyorum artık. Ürpertiler olsun ya da olmasın, bu iyi bir şey değil.

“Ne diyorsun yani?”

“Mezunlar gününe seni götürmek istediğimi söylüyorum.”

Gözlerimi kapatıyorum. Geçen yıl Jeremy yatak odama uzanan koridora gül yaprakları ve önce ekşi, sonra tatlı jelibonlarla bir çizgi çekmişti. Tatlı ve ekşi. Çin yemeği -tatlı-ekşi soslu domuz- de yemiştik. İçinden fal çıkan kurabiyelerden biriyle de baloya davet etmişti beni. Hayatımın en güzel günlerinden biriydi.

Bu yıl, hâlâ birlikte gidebiliriz baloya. Başlangıçta çekingen davranırız, benim alanıma saygı duyar, sonra da her birimize neye sahip olduğumuzu hatırlatacak bir öpüşmeyi paylaşıyoruz. Ya da eskiden sahip olduğumuz şeyi.

Ya da yalnız gidebilirim baloya. Birlikte kendilerini tuhaf hissedenden çiftleri izlerim bir başıma, kendimi tuhaf hissederek. Hayatımın bu bölümünü rafa kaldırıp başka birini bulma olasılığına açabilirim kendimi. Gerçi bu yeni şey daha iyi olmayabilir.

Ama belki de olur.

Şu anda bu olasılık, emin olduğum şeyden daha dürüstçe geliyor bana.

“Yapamam.”

“Tabii. Tabii.” Bedeni öne doğru yığılıyor birden. Her zamanki kendinden emin, güçlü duruşundan farklı yani. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. Gerçekten ağlayacakmış gibi ama. Tekrar-bir-arada-olabilelim-diye-sana-ne-kadar-duygusal-olduğumu-göstermek-

istiyorum ağlaması değil bu. “Çok üzgünüm. Bütün bu olanlar için.”

İşte, özür geldi. İşte, zaferim. Ama Jeremy’nin sözlerinin hiçbir hoş tarafı yok. Üzgünüm demek işleri düzeltmiyor. Bu onu affedeceğim anlamına gelmiyor.

“En azından öğle yemeğine çıkabilir miyiz?” diye soruyor. “Konuşurduk?”

“Bence yeterince konuştuk. Ama teklifin için teşekkür ederim.”
Hangi teklif olduğunu -ödev, balo, barışma- söylemiyorum ama.
“Derste görüşürüz.”

Sonra da Alpler’e dönüşüyorum, soğuk ve acımasız. Öyle eriyip bitip Jeremy’yi tekrar kabul edecek ve bize geri dönecek değilim.

Biz bittik.

Asla gerçekten biz olmamıştık zaten.

Bölüm 18

Sanayi Devrimi hakkında seçme bilgiler:

1. Eskiden toplum fakirler ve asiller olarak ikiye ayrılırmış ama bu dönem, çalışan orta sınıfın ortaya çıkışını görmüş.

2. O zamanlarda güç kaynağı buharmış. Sıcak havayla dolu olmak iyi bir şeymiş.

3. Şu anda var olan en kötü depodaki şartlar bile birçok fabrikadaki çalışma koşullarıyla karşılaştırılmaz.

4. Teknoloji düşmanları derken sadece teknolojiden hoşlanmayan insanları kastettiğimizi sanıyordum ama bu terim aslında o dönemki endüstriyel değişimlere çok karşı oldukları için fabrikalardaki dokuma tezgâhları gibi makineleri parçalayan bir grup insan için de kullanılıyormuş.

5. Benim kadar sıkıldınız mı siz de?

Tören arabamız için çalışmak üzere Oliverlara gitmem gerekiyor ama şu aptal ödevi yapmam lazım ve kimseyle sosyalleşmek istemiyorum. Oliver'ı aramıyorum çünkü fikrimi değiştirmeye çalışmasını istemiyorum. Yarın daha çok yardım ederim Oliver'a. Anlayacaktır beni.

Kütüphaneden aldığım kitaplarla odama çekiliyorum. Saat on oldu ama hâlâ hiçbir şey yok ortada. Tezimin bile ne olacağını bilmiyorum daha. Hatta, *tez nedir* onu bile hatırlamıyorum. Biriyle konuşmak istediğimden değil ama boş bir kâğıda bakmayı bırakmak için bir bahaneye ihtiyaç duyduğumdan çalan telefonumu açıyorum.

“Evet?”

“Mallory? Neredeydin bugün?”

Oliver. Oliver şu anda konuşmak istediğim tek kişi muhtemelen çünkü istemediğim hiçbir şey hakkında -ki bu da hemen hemen her şeye yakın- konuşmaya zorlamaz beni. “Ya, pardon. Yapmam gereken şu ödev var...”

“Ne yani, bir telefon bile edemedin mi?”

“Vayyy, ne oldu senin şu resmî telefon selamlamalarına?”

“Çünkü çok kızgıyım, anlamadıysan eğer diye söylüyorum. Kaypaklık ettin ve *senin* kurmak istediğin kulüple ilgili tüm işleri ben yapıyorum.”

“Biliyorum ve yaptığın her şey için minnettarım.” Duraksıyorum, ses tonu kalbime işliyor. Bu çocuk pep kulübünü *bu kadar* umursuyor mu gerçekten? “Tamamen hatalıyım, özür dilerim. Gelmeli ya da aramalıydım. Başka kimse geldi mi?”

“Ha, tabii.” diye homurdanıyor. “Bir sürü insan geldi.”

“Bu iyi işte.”

“Neyse, gitmem lazım. Bu arabayı kendim yapacağım. Zor bir şey değil.”

“Hayır, yardım etmek istiyorum. Şu ödevi yarın teslim etmem gerek sadece.”

“Hayır, gerek yok. Ödevini yap sen.”

Ödev kelimesini sanki ben gerçekten ödev yapmıyormuşum da burada oturmuş, çalan müziğe eşlik ederken ayak parmaklarıma oje sürüyor, bir taraftan da geçit arabası için çalışan tüm o ahmaklara

kahkahalarla gülüyormuşum gibi söylüyor. Bu da ne şimdi? Oliver yeryüzündeki en uysal insandır. Tamam, şu tören arabası çalışması-na gitmemekle kaypaklık ettim ama:

1. Kaypağımdır ben.

2. Bence bu tepki, işlenen suçla pek örtüşmüyor.

Bugün gündüz yaşadığım şu İsviçre hâli sürüp gidiyor çünkü ne ağlıyor ne de ne olup bitiyor diye soruyorum. “Tamam. Ödevimi yapacağım. Yarın da araba için çalışmak üzere orada olacağım.”

“Bakalım, göreceğiz.”

“Şimdi telefonu kapatacağım Oliver.” Birine telefonu kapatacağınızı söylerseniz, telefonu o kişinin yüzüne kapatmamış olursunuz pratikte. Telefon görgü kuralları işte.

Bu bir başarı rozetini hak ediyor.

Kitabımı yere fırlatıyorum. Basit bir hayat sürmeye çalışmak ne de zormuş. Listedeki şeyleri yapmayı başarıyorum ama *hayatta* pek başarılı oluyorum gibi hissetmiyorum. Aynen bu ödev konusunda, özellikle bu ödev konusunda, olduğu gibi başarısızım. İnternet olsaydı, bu ödevi saatler önce bitirebilirdim ve bu da bana tören arabası için çalışacak, müzik dinleyecek ya da Jeremy’nin hâlâ Friendspace profilimde duran tüm fotoğraflarını silecek zaman sağlardı.

Koridoru sessizce, ağır ağır geçmeden önce herkesin uyuduğundan emin oluyorum. Bu şekilde hareket etmeye devam etmeliyim çünkü birazdan yapacak olduğum şey konusunda konuşarak kendimi tüketecek zamanım yok.

Annemin ofisine süzülüp bilgisayarını açıyorum. Şifresi var ama şifreyi bildiğimi Ginnie’ye söylemedim. Birkaç ay önce, bilgisayarıma ara tuşu bozulduğunda annemin bilgisayarını kullanmam gerekmişti. Annem şifresini girerken izlemiştim onu. GINMALL. Aman ne kadar da yaratıcı.

Ana sayfada çıkan arama motoruna hemen *Sanayi Devrimi* yazı-

yorum ve anında ekranda bir milyon şey beliriyor. Teşekkür ederim. *Teşekkür ederim*. Sorarsan yanıtını alırsın. Esasen, *Tamamlanmış Sanayi Devrimi Ödevi* yazıp tek parça olarak birleştirebileceğim beş farklı makale de bulabilirim.

Sanki bir banka soygununun ortasındaymışım gibi damarlarımdaki kan hızla akıyor. Mesele şu ki aslında ne Sanayi Devrimi ne de bu ödev umurumda. Ödevi tamamlayacak bir sürü zaman var daha. Hazır pes etmişken, bu kadar ileri gitmişken, listeye başladığımdan beri yapmak istediğim şeyi de yapabilirim pekâlâ.

Friendspace'e girebilirim.

Arkadaşlarımla ve tanıdıklarımla ilgili bir sürü gelişigüzel şey üzerime üzerime geliyor ana sayfada. En yakın arkadaşlarımla son iki haftada yazmış olduğu gelişigüzel 623 düşüncesini tarıyorum sayfayı çılgınca aşağıya doğru kaydırarak. Cole, jambonlu sandviç istiyormuş. Kyle, Giants şampiyon olduğu için tezahürat yapmış. Emma'nın bir sarılmaya ihtiyacı varmış. İşte, herkesin bir şey düşünürken ya da hissederken düşünüp hissettiği şeyler bunlar. Bunlar sadece yüzeysel şeyler olsa da kimse en derin korku ve hayallerini yazmıyor olsa da yazılan şey, o şeyi yazan kişinin bir yansımasıdır değil mi? Hem de ben burada, annemin ofisinde, saklanmışken o insanlarla gerçekten konuşmak zorunda kalmadan onlarla bağlantı kurmamın bir yoludur.

Henüz kendi profilime bakmaya hazır değilim. Şu anda, başka insanları gözetliyorum gizlice; internette benim için ne söylendiğine kafa yormak istemiyorum. Kendi sayfama girmek yerine yutkunup bir yere tıklıyorum ve... İşte oradayım: Jeremy'nin sayfasında.

O malum gönderiden başka gönderiler de yazmış Jeremy. Bugün de bir şarkıdan bir alıntı yapıp yazmış. Üç gün önce *Hangi Simpsons Karakterisin?* testini tamamlamış. Sonra altında seksen iki yorum bulunan ilişki durumu kısmına bakıyorum.

Buradaki yorumları okumanın bana bir cevap sağlamayacağını biliyorum. Mutluluk da bulmayacağım burada. Ama burada... Karşımda duruyor işte. Yorumları aşağıya doğru kaydırıp en alta, daha dün yazılan yorumlara geliyorum. Bu yazışmalar Oliver'la Jeremy arasında aslında. Ginnie'nin nasıl olup da bunu bana söylemeyi unuttuğu beni aşıyor doğrusu.

Jeremy Mui'nin durumu: GEÇTİ GİTTİ!

Oliver Kimball: Kim böyle bir şey yazar ki? Bu, hem Mal-lory'ye saygısızlık hem de senin aptal görünmene neden oluyor. Kaldır şunu.

Jeremy Mui: Niye çaktırmadan kız arkadaşına yazmayı bırakıp benim tarafımda yer almıyorsun ki? Dostlar kızlardan önce gelir.

Jillian Hefter: Ooo, bir aile kavgası sanırım!!

Peter Unger: Kılıçlar çekilmiş!

Oliver Kimball: Çaktırmadan kız arkadaşına yazmak mı? Böyle mi konuşuyor insanlar gerçekten? Nasıl olur da akraba oluruz biz ya?

Jeremy Mui: Benim de öğrenmek istediğim bu. Bu arada Friendspace'e hoş geldin.

Oliver Kimballi: Vay, sağ ol! İnsanların karakteri ya da kar-ktersizliği üzerine büyüleyici bir çalışma bu.

Jeremy Mui: Alay ediyordum, eblek suratlı.

Oliver Kimball: Ebleh demek istedin sanırım.

Jeremy Mui: Kes sesini.

Oliver Kimball: Cidden. BÜYÜLEYİCİ bir çalışma.

Bu konuşmayla ilgili ne düşünmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Oliver'ın Friendspace'e inanmadığını sanıyordum. Ay-

rica, onurumu koruyor olması gurur verici olsa da eski sevgilimin söylediği bir şeyi düzeltmesi için yeni bir sevgiliye ihtiyacım yok. Başımın çaresine bakabilen koca bir kızım ben. Genellikle yani.

Oliver'ın fotoğrafı yok, sadece o varsayılan gri, gölgeli resim duruyor adının yanında. Dört arkadaşı var. Benim posta kutumda da ondan gelen arkadaşlık teklifi duruyor. Buna tıklamamam gerektiğini biliyorum çünkü tıklarsam Friendspace'e girdiğim belli olacak ama belli olursa olsun, ne var yani? Oliver'ın profilinin tamamını görmek istiyorum.

İlgi alanları kısmında tanınmamış gruplar, bağımsız filmler, aslında spor bile olmayan sporlar (frizbi?) ve Orange Park Lisesi gruplarını içeren uzun bir liste var. Bunlar dışında başka bir grubun da moderatörü Oliver. Bu grubun adına gülüyorum.

SEVGİLİSİYLE BİR SOSYAL PAYLAŞIM SİTESİNDE AYRILAN HERKES BİR DİNGİLDİR VE BEN BUNU SÖYLEMEKTEN KORKMUYORUM.

Bu grubun tek üyesi Oliver. Hemen gruba katılıyorum ben de. Teşekkür olarak da Oliver'a sanal bir hediye -ağzında bir zeytin dalı olan küçük bir güvercin sembolü- gönderip şöyle yazıyorum: *Lütfen bugünkü gayretsizliğimi başışla.*

Ekranda bir sohbet iletisi beliriyor. Jeremy'den. Tek kelime.

Mallory?

Sanki ekranımdan sıcak lavlar dışarı püskürmek üzereymiş gibi bu sohbet penceresini kapatıyorum hemen. Niye böyle bir şey yaptım ki? Niye Friendspace'e girdim ki? Herkes buraya girdiğimi görebilecek. Ginnie çıldırarak. Buna değmezdi. Liste ve hedeflerim konusunda çok yol kat ettim.

Aşıryı kaçtım. Şimdi de kendimi aklanıp paklanmam gerekiyor-

muş gibi kirlenmiş hissediyorum. Ödevim için araştırma yapmaya dönüp birkaç makale bulmam ve bunların bazı bölümlerini kes-yapıştır yaparak bir Word belgesine aktarmam gerek. Bulduğum makaleleri hızla okuyup kendi kelimelerimle yazmış olmak için cümle yapılarını değiştiriyorum. Ödevimi yazmak için bir bilgisayar kullanmam gerekecek diye çok endişelenmiştim ama şu anda liste konusunda hile yaptığıma göre, ödevi yazmak için bir daktilo bulmaya çalışmanın bir anlamı yok artık. Bu yüzden, ortalama bir ödevden daha kötü olan ödevimin çıktısını alıyorum, kendimi ortalamanın daha altında iyi hissederek.

Ayağa kalkıp geriniyorum. Duvardaki rafta duran küçük bir yağlı boya deniz manzarası resminin arkasına saklanmış olan bir şey gözüme takılıyor. Bu şey, depoda bulduğum mücevher kutusu. Hâlâ kutunun içinde kol düğmeleri. Annemin binlerce dolara satmış olduğunu ve *dün* gönderdiğini söylediği kol düğmeleri.

Elbette annem bunları kargoya vermeyi unutmuş olabilir ama Jeremy'nin sırrını öğrendiğimde hissettiğim o iğrenç duygu var içimde yine. Satılmamış bir çift kol düğmesinin bir ilişkiyle nasıl bir bağlantısı olabileceğini bilmiyorum ama bunun yanıtı annemin bilgisayarında olabilir.

Sadece, bu yanıtın ne olduğunu öğrenmek istediğimden emin değilim.

Odada bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyorum. Hayır, hayır; annemin bir ilişkisi olduğu fikri Ginnie'nin aşırı hayalperest zihninin zorlama bir ürünü sadece. Annemden etkilenen bir sürü adam olduğundan eminim ama annem babam mutlu benim; çoğunlukla yani. Jeremy'nin beni aldatmış olması, herkesin -özellikle de çok daha iyisini bilecek kadar yaşlı olan anne babamın- yalancı olduğu anlamına gelmez ki.

Annemin tarayıcısına girip geçmiş sekmesini tıklıyorum. Varsa-

yılan ayarlar geçerli. Bu da geçen hafta ziyaret ettiği web sitelerini görebileceğim anlamına geliyor. Çok şey anlatıyor bu. Ginnie haklıymış: Annemin bir sırrı var kesinlikle. Ama bu sır, bir ilişki değil.

Eğer annemin bilgisayarına ciddi bir virüs bulaşmamışsa geçen gün annemin bilgisayarında gördüğüm şeyler açılır pencere reklamları değilmiş. Fırsat kuponu veren iki yüzden fazla siteye ve bloga girilmiş. Annem tüm bu sitelerden “tasarruf ettiği” para için harcadığı zamanda, tam zamanlı bir iş bulabilirmiş kendine. En çok girdiği site *Çok Seksi! Çok Hesaplı!* adında bir blog. Bu blogda, elinde alışveriş sepeti olan oldukça zayıf bir kadın çizimi var. Her bir gönderide haftanın fırsatı yer alıyor. Blog yazarı iki kızı, satılık antikalar ve on dört bin dolara değil, sadece altı bin dolara satılmış olan Tiffany marka safir kol düğmeleriyle ilgili gönderiler de yazmış.

Bu, *annemin blogu*. Annemin bir blogu var. Sayfanın sol tarafında alt alta dizilmiş reklamlar var. Her bir gönderiye de yüzlerce yorum yapılmış. Yedi binden fazla takipçisi var annemin. Hatta *Çok Seksi! Çok Hesaplı!* tişörtleri için de bir bağlantı verilmiş.

Bu; evlilik dışı, gayrimeşru bir davranış değil. Bu, bir iş ama annemin babam için yürüttüğü web sitesinden tamamen ayrı olan bir iş. Aslına bakarsanız, bu bir imparatorluk. Günde beş gönderi yazıyor annem ve bir gönderide...

Hayır. Olamaz.

Bir gönderide yaşadığım ayrılıktan, işime burnumu sokmasın diye hakkında annemle konuşmak istemediğim ayrılıktan, bahsediliyor uluorta. Benim işim mi? Yok canım. Her şey ayan beyan ortada.

Sevgili Tasarrufseverler,

Biliyorum ki artık kızlarımı, Mallory ve Ginnie, tanıyorsunuz çünkü alışveriş maceralarımızdan, antika keşiflerimizden ve aile gezintilerimizden sık sık bahsediyorum sizlere. Birçoğunuz bana

yazıp onları kendi kızlarınız gibi gördüğünüzü söylediniz ki bunu duymak çok hoş. Onlar muhteşem kızlardır gerçekten.

Bugün, size öğütlerde bulunmak yerine, sizin bana akıl verebileceğinizi umuyorum. Mallory'nin muhteşem erkek arkadaşı geçen hafta sonu onu terk etti. Ben bunu daha yeni Ginnie'den öğrendim. Mallory bana bir şey anlatmıyor ve Mallory'nin kendini bu kadar çekiyor olması erkek arkadaşının onu kötü bir şekilde terk ettiğini düşünmemeye neden oluyor. Ginnie çok aktif, hem futbolla hem okulla ilgileniyor ama Mallory şu antikacılık işinden ve erkek arkadaşından başka bir şeyi pek umursuyor gibi görünmüyor. Şimdi erkek arkadaşı da yok. Boş zamanlarını geçirme konusunda sıkıntı yaşayacağından endişe ediyorum. Bir hobiye, düşük öz saygısını yükseltecek bir şeye ihtiyacı var.

İyi bir anne olabilmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Hatta bugün onu Disneyland'e bile götürdüm! Ama hâlâ bana açılmıyor. Annem benim hayatıma hiç dâhil olmamıştı. Dolayısıyla kızlarımın yanında mümkün olduğunca çok olmak istiyorum ben. Kızımın beni dışarıda bırakması canımı yakıyor. Onun için ne yapabilirim ve annelikten kaynaklanan bu endişeyle nasıl baş edebilirim?

Bu arada, yarın blogumuzda fırsat kuponlarıyla ilgili sırlarını paylaşmak üzere Alışveriş Canavarı Cathy'yi konuk edeceğiz! Cathy'nin İSKONTOSUZ FİYAT SİNKAFI KÜFÜRDÜR adlı en son kitabını kazanmak için bu gönderinin altına yorum yazın.

Sevgiler,

Tammi

Üç yüz kırk yedi yorum. Üç yüz kırk yedi kişi özel hayatımla ilgili fikir beyan ediyor. Friendspace bozgunu, bu blogdaki kasırganın yanında bir kum fırtınası gibi kalıyor. Ben burada internet kullanmaya ara vermişken annem tutmuş tamamen yabancı insanlara beni na-

sıl teselli edeceğini soruyor. Tamam, haklı, daha çok katılabılırım bazı şeylere ama bu düşük bir öz saygım olduğu anlamına gelmez ki! Kendi annem bir ezik gibi görünmeme neden olmuş.

Bir şekilde benim acımı ve dramımı kendiyile ilişkilendirmeyi başarmış annem. Bu gönderiye yorum yapan herkes; beni tanıdığını, niye “içime kapanık” olduğum ve niye “bağlanmayı beceremediğim” konusunda tahminde bulunmaya hakkı olduğunu sanıyor. Lisede yaşadığı ilk ayrılığının acısını çeken on altı yaşında bir kız değil de beş kez evlenip boşanmış bir aktrismişim gibi konuşuyorlar.

Bir de tutmuş bu “kişisel” gönderiyi Alışveriş Canavarı Cathy’nin kitabının reklamını yapmak için kullanmış. Belli ki bundan bir komisyon alıyor annem. Üstelik, bir sürü reklam ve sponsor da var blogunda. Annemin bu işten ne kadar para kazandığını bilmiyorum ama babama kol düğmelerini on dört bin dolara sattığı yalanını söylemeye yetecek kadar çok olmalı. Annem, babamın web sitesinde gerçekten bir şeyler satıyor mu yoksa o site, bu blog için sadece bir kılıf mı? Annem hep onu alamayız, bunu alamayız; paramız yetmez deyip durur bana ama belki de anne babamın sandığımdan çok parası vardır ve annem sırf blogunda takındığı maskeyle uygun olsun diye tutumlu bir hayat sürmek zorundadır.

Evet, annemin başka bir kişiliği var.

Annem, Ginnie’yle benim geçen gün Disneyland’de çekilmiş bir fotoğrafımızı da ekleyerek ailecek oraya gitmeyi ne kadar çok sevdiğimiz üzerine uzunca bir gönderi yazmış ama elbette Adventureland’de babamla ettikleri kavgaya hiç değinmemiş. Gözlerimi dikip bu fotoğrafa bakıyorum.

Açık pencereleri kapattıktan sonra bilgisayarı da kapatıyorum. Hiç kimsenin kendimi Jeremy’nin neden olduğu kadar kötü hissetmeme neden olamayacağını sanıyordum ama *Çok Seksi! Çok Hesaplı!* yanıldığımı kanıtladı işte.

Bölüm 19

Bugün görmeyi istediğim kişiler:

1.

Perşembe sabahı yataktan çıkmak istemiyorum. Babam, kız kardeşim ve özellikle de ünlü annemle yüz yüze gelmek istemiyorum. Oysa Ginnie pazar günü yaşadığımız aile saadetiyle hâlâ sarhoş olduğundan bugünün erken kalkıp bize bu muhteşem kahvaltıyı hazırlamak için güzel bir gün olduğuna karar vermiş. Gerçi bunu kontrol etmem gerekecek ama kadınların kendilerine ev kadını dedikleri o eski zamanlarda ev kadınlarının amacının binlere ulaşmış bir kolesterol düzeyi olmadığından oldukça eminim.

Aslında, normal kolesterol düzeylerinin ne olduğuna bakmam gerekecek, bin yüksek mi acaba?

Ginnie hem eli çabuk bir aşçı hem de bir garson gibi davranarak mutfakı gayet güzel idare ediyor. Babam gazete okuyor -bir gazete-ye *abone olduğumuzu* bile bilmiyordum- ve annem de bugün sanki sıradan, güzel bir perşembe sabahıymış gibi bir antika dergisine göz atıyor. Sanki geçen hafta bloğunda, babamın eski püskü şeylere takıntısı olduğunu, babamdan daha iyi kokacağı için bazen nasıl da Bay Temiz'le evlenmiş olmanın hayalini kurduğunu yazan o değil.

"Mallory!" diye şakıyor Ginnie. Üzerinde, annemin bir alışveriş merkezindeki kioskta onun için almış olduğu fırırlı mutfak önlüğü var. "Vereceğimiz şu gece eğlencesi davetini konuşmamız gerekiyor. Alman gereken şeylerin listesini yaptın mı?"

Liste yaptım mı? *Lütfen ama*. "Evet."

"Davet ettiğin herkes geri dönüş yaptı mı sana?"

"Yaptılar." Herkesten kasıt Yıldızlar, Cardin ve belki de Oliver. Tabii onu davet edecek cesareti toparlayabilirsem. Ginnie gece eğlencesi davetimize yirmi beş arkadaşını davet etti. Lise üçler ve lise dörtler gelmezler; yemeğe daha modern bir yere gitmek isterler ama lise bir öğrencileri hep sürü şeklinde dolaşırlar. Üstelik bedava yemek var.

"Biraz portakal suyu vereyim mi sana?"

Ginnie, portakal suyunun bir de taze sıkılmış olduğunu söylerse aklımı kaçıyorum.

"Bir parça kızarmış ekmek yiyeceğim sadece." Masaya oturup parmaklarımla masada tempo tutmaya başlıyorum. Ginnie'ye annemden bahsedersem bu boşboğazlık mı olur? Babam biliyor mu acaba? Bunu önemser mi? Önemsemeli. Annem gerçeği olduğu gibi anlatmıyor.

Bir yüzleşmenin eli kulağında ama henüz buna hazır değilim ben. Gördüğüm şeyi, ne hissettiğimi ve annemin aslında kim olduğunu çözmem gerekiyor hâlâ. "Anne, bugün arabayı alabilir miyim? Pep kulübü için halletmem gereken bir sürü iş var da."

"Aslında... Evet, alabilirsin muhtemelen." Annem iyiliksever bir şekilde gülümsüyor. "Nasıl da bugün evden çalışacağım."

Elbette öyle, Bayan Çok Tutumlu. Hâlâ göz teması kurmadım annemle. Belki göz temasının önemli bir ilerleme olduğunu düşünüp bunun hakkında bir anne-kız şiiri yazar.

"Bugün şu çocukla görüşmek için Burbank'a gideceğim." diyor babam. "Hazır gitmişken birkaç hayır kurumu mağazasına da göz

atarım diye düşünüyorum. Chervil'e uğrayıp sevdiğin çikolatalı ahududulardan almamı ister misin?"

Annem gülümsüyor. "İyi olur. Erken gel eve. İşlerimi bitirebilirim sem öğleden sonra çalışmayabilirim."

Ginnie göstermemeye çalışarak gülümsüyor buna. Yaptığı pankekler bu aileyi kurtardı.

Jeremy bana madik attığında midem bulandı sanmıştım ama bu çok daha kötü. Mideme taş gibi oturan kemirici bir *bilgi* bu. Babam gazetesinden başını kaldırmadan uzanıp annemin elini sıkıyor. Bu davranışının çok yalın ve hakiki bir tarafı var.

Mazide kalan bir dönem arayışına girdiğimde hayalini kurduğum sahne buydu işte. Kahvaltıda da olsa, ailemiz bir arada. Artık kim böyle kahvaltı hazırlıyor ki? Daha önce kahvaltı masasına birlikte oturduğumuzda annem ve ben mesaj yazarken, Ginnie de televizyon seyredip kahvaltılık gevreğini höpürdeterek yiyor olurdu. Babamınsa varlığı yokluğu bir olurdu. Ama bu yeni, keyifli sahne sanki bir yanılsamaymış gibi geliyor bana. Sanki 1960'lara ait bir dergide, bir şerbetin ve sağlıklı beslenmenin tanıtımında kullanılan bir aileyiz. Kuşe kâğıttan sayfaları yırtarak çıkıp bu görüntüden kaçarak uzaklaşmak istiyorum.

Ok gibi fırlıyorum yerimden. "Okula erken gitmem lazım."

Ginnie, tavadaki pankeki çeviriyor. "Açık tribünlerin arka tarafında Jeremy'yle mi buluşacaksın?"

"Ha ha, çok komik, Ginnie. Hiç havamda değilim."

"Tekrar onunla birlikteysen, tamam..." Pankeki tekrar çeviriyor ama hamur tavaya yapışıyor. "Demem o ki o V yakalı şeyler giyen bir ezik ve sen de tam bir salaksın. Bunu önce bana söylemeni beklerdim."

Annem heyecanla sandalyesinde bize doğru dönüyor. "Tekrar mı berabersiniz?" Oley! Bir blog gönderisi daha!

"Ne? Hayır, elbette değiliz." Ginnie'nin kaşlarını çatma şekli ve

bana bakmıyor olması şaka yapmadığını anlamama yetiyor. Cidden yataktan çıkmamalıydım bugün. “Jeremy’yle tekrar birlikte olsam bunu söyleyeceğim ilk kişinin sen olacağını bilmiyor musun? Nereden duydun bunu bu arada?”

“Nereden duymadım ki? Koridorda birbirinize dokunurken görmüş sizi herkes.”

“Hayır, konuşuyorduk. O bana dokundu! Ben ona dokunmadım.”

“Ve dün gece geç bir saatte Friendspace’teki tüm o mesaj dizisini sildi, tekrar bir araya geliyor olduğunuz için muhtemelen.”

“Keyfin bilir. Friendspace serbest çalışan bir fahişe olduğumu da söylüyor. Friendspace’te söylenenleri yadsınamaz gerçek olarak algıladığına memnun oldum.”

“Ha, evet, dün gece Friendspace’e girdiğini gördüm. Otantik olmak için iyi bir yöntem doğrusu.” diyor Ginnie.

“Friendspace niye bir fahişe olduğunu söylüyor, Mallory?” diye soruyor annem. Fahişelik yapan bir evlat, anneme bloğunda *häftalarca* yazacak malzeme sağlar ve yeni bir sponsor da kazandırır muhtemelen. “Bu sefer ne oldu?”

“Sebepsiz yere öfkeleniyorsun bana.” diyorum Ginnie’ye. “Benim tarafımda olman gerekir.”

“Senin tarafındaydım ben.” diyor Ginnie. “O kadar senin tarafındayım ki sabahın köründe kalkıp bir gece eğlencesi davetine hazırlanmak için yemek pişirme pratiği yaptım. Pep kulübüne katıldım. Dolayısıyla gizlice internete girip eski sevgilinle konuştuğunu görünce uyuz oluyorum. Tipik Mallory davranışı işte. Geldin, gördün, vazgeçtin. Budalasın sen.”

“*Budala* mı? Budala değilim ben. Ne olduğunu bilmiyorsun bile.” Saçmalık. Ne olduğunu ben de bilmiyorum. Ama bundan daha fazlasını hak ediyorum. Sonuçta tek bir hatam oldu. Yaptığım tüm o değişikliklere baksanıza. Üstelik, tüm bunları yapması için ben

zorlamadım Ginnie'yi. Listenin sayesinde mezunlar günü balosuna gidecek bir kavalyesi oldu.

"Ne olduğunu tahmin edebiliyorum. Ona geri döneceksin." Ginnie elindeki spatulayı bırakıyor. Güzel. Şu pankeklerden sonra beni de çevirecek diye endişe ediyordum doğrusu. "Bu yüzden de kuzeniyle takılıp içeriden tüyo almaya çalışıyorsun. Dün akşam kavga ettiklerini biliyor musun? Oliver, Jeremy'ye seni rahat bırakmasını söyledi ve sonra da Jeremy, Oliver'a baloya seni götüreceğini söyledi."

"Hayır, götürmeyecek."

"Orada olsan bazı şeyleri açıklığa kavuşturabilirdin."

"Yapmam gereken bir ödev vardı!" diye bağırıyorum.

"Kuzeni mi?" Annemin gözleri kocaman açılmış. "Hayır tatlım, hatırla, sana kuzenden uzak durmanı söylemiştim."

Babam gazetesinin ardından bir kaşını havaya kaldırıyor sadece. İşte, bayanlar tartışırken ancak bu kadar gösterir varlığını babam.

Ginnie'nin koluna bir şaplak atıyorum. Nasıl olur da sırf *kesinlikle* güvenilir biri olan Jeremy'nin internete yazdığı bir şey yüzünden birden tutumunu değiştirebilir ki? Birkaç söylenti duydu ve muhtemelen benden çok Oliver'la Jeremy'nin kuzen olmalarından kaynaklanan sorunlarla alakalı bir kavgaya şahit oldu diye mi? O ikisi hep kavga eder. İnternet dedikodularına inanmak, şu anda burada protesto ediyor olmamız gereken şeyin bir parçası kesinlikle. Ve... Garip. Ginnie spatulayı tekrar eline almış. Pankekler kimin umurunda ki? PANKEKLER ANNE BABAMIZIN EVLİLİĞİNİ KURTARMAYACAK.

"Bir çocuk beni aldattığında çılgına dönüyorsun ama başkalarının bir ilişki yaşadığını düşündüğünde tavaya sarılıyorsun."

Bunları söyler söylemez keşke söylediklerimi geri alabilsem diye geçiriyorum içimden. Ginnie'nin beti benzi atıyor. Ginnie bana yardım ediyor, beni önemsiyor, çok öfkeli çünkü her zaman yaptığım

gibi yine vazgeçeceğimi sandı ama yine de. *Yine de.* O benim kardeşim. Hiç kimse bana güvenmiyorken onun bana güvenmesi gerekir.

“Kim bir ilişki yaşıyor?” diye soruyor annem, potansiyel bir skandaldan ötürü başı dönmüş bir şekilde.

“Mutfağımdan çık.” diye fısıldıyor Ginnie.

Başka bir durumda olsa önlük takmış, spatulayı maharetle kullanan Ginnie’nin ağzından çıkan bu cümle çok komik gelirdi. Ama şu anda fısıltısının ardındaki o soğukluk beni can evimden vuruyor. Onu bunu yarım bırakan ben olabilirim ama o Bayan Bir Sıcak Bir Soğuk.

Sırt çantamı ve annemin arabasının anahtarlarını kapıp aceleyle çıkıyorum evden. Ginnie, onu okula götürecek olmama rağmen beni durdurmaya çalışmıyor. Keşke çalışsaydı. Özür dilemek istiyorum. Gözlerindeki o ürkmüş ifadeyi ve kelimelerinin ardındaki soğukluğu silmek istiyorum. Mallory’yim ben. Aynı benim. Birinin bir şey gördüğünü sanması ve başka birinin internette bir şey söylemesi, görüldüğü sanılan ya da söylenen şeyi gerçek yapmaz ki.

Yapmaz.

Yapar mı?

Bölüm 20

Okulu astığım zamanlar:

1. Nisan - Lise 1: Annem Ginnie'yle benim bir gün okula gitmeyip evde kalmamıza izin vermişti. O gün manikür yapmış, ünlülerle ilgili dedikoduların yer aldığı dergiler okumuş ve gün ortasında Çin yemeği sipariş etmiştik. Annem otuz milyon tane fotoğraf çekmişti. Sanırım o güne ait her şey blogunda belgelerle yer almıştır, muhtemelen bizim üzerimizden de çok para kazanmıştır.

2. Eylül - Lise 2: Jeremy'yle çıkmaya başlamamızdan hemen sonra. Bir mısır tarlası labirentine gitmiştik ama bir çarşamba gününün ortasıydı ve bu nedenle de labirent açık değildi, biz de neticede sadece bir tarlada dolaşmış olmuştuk. Çok büyük bir grupla gitmiştik. Yakalanınca bir hafta evden çıkmama cezası almıştım ama Jeremy elimi tutup bana çıkma teklif etmişti. Buna değmişti yani. O zamanlar.

3. Şubat - Lise 2: Jeremy'nin evindeydik. Film izleyip oynamıştık. Bundan bahsetmek istemiyorum.

4. Ekim - Lise 3: Bugün.

Okula erken varıyorum. Bay Hanover yalnız başına masasında oturmuş bir taraftan çayını yudumluyor, bir taraftan da önündeki testleri karıştırıyor. Bay Hanover'a ödevimi teslim ederken çok hasta olduğumu ama yine de ödevimi teslim etmek istediğim için geldiğimi söylüyorum.

Bay Hanover ödevimi elinde tutuyor. "Ama... Niye bunu veriyorsun ki?"

"Unuttunuz mu bugün teslim etmem gerekiyordu bana verdiğiniz alternatif ödevi." Bay Hanover'a bu alternatif ödevi tamamlamak için kullanmaktan kaçındığım o kaynağı kullandığımı söylememe gerek yok. Öğretmenler meşgul insanlardır; onları detaylarla meşgul etmemek gerekir.

"Ama bunu yapmana gerek yok." Sakalını kaşıyor. "Jeremy sanal fabrikanızı dün teslim etti."

"Ne... Ne yaptı? Ama size interneti kullanamayacağımı söylemiştim."

Bay Hanover ödevimin sayfalarını çeviriyor. "İnternet mi kullandın bunu yapmak için? Kaynaklarını belirtmemişsin. Kaynakçan nerede?"

Ha, evet. Kaynakçam.

Jeremy'nin yaptığı şeye razı olursam ona borçlanmış olurum. Kaynakça hazırlayacak olursam da kullandığım internet kaynaklarını yazmam gerekir ki bu da alternatif bir ödev yapmayı istememin nedenini geçersiz kılar. Ya da sadece kitap kullandım diye yalan söyleyebilirim. Gerçi kitap kullandım ama daha şimdi teslim ettiğim kopyala-yapıştır ödevi için değil.

İşin içinden çıkamayacağım.

"Yarın... Yarın konuşurum bu konuda sizinle, olur mu?" Duvardaki saate göz atıyorum. On beş dakika sonra ders başlayacak. "Sana nırım kusacağım. Pardon!"

“Kaynakçanı getir yarın!” diye sesleniyor Bay Hanover ardından.
“Revire uğra! İzin kâğıdı alman lazım!”

Henüz derse girmediğime göre, okuldan çıkmak için izin kâğıdı almama da gerek yok. Gidecek bir yerim yok aslında. Yapmadığım ödevlerden dolayı okulda kalamam. Eve de gidemem. Muhtemelen annem evde oturmuş, indirimdeki konserve çorbalar hakkında bir blog yazısı yazıyordur ya da tamamen ev hanımı modundaki Ginnie’nin sabah çektiği fotoğraflarını “Armut dibine düşer!” diye yazıp bloguna yüklüyordur.

Ben okulun otoparkından çıkarken herkes akın akın otoparka giriyor. Ben tam sağa dönerken Oliver’ın Nissan’ı da sola doğru dönmek üzere. Oliver, kavşağın tam ortasında durup bana korna çalıyor. Özür diler gibi gülümsüyorum ona, konuşmak-isterdim-ama-arabalarımızla-aksi-yönlere-gidiyoruz der gibi gülümsüyorum. Ama Oliver bu gülümsemeyi hadi-tüm-trafiği-durduralım-da-sohbet-edelim olarak algılıyor.

Camını açıyor. “Nereye gidiyorsun?”

“Hastalık izni aldım.”

“Hasta mısın?” diye soruyor.

“Hayır. ‘Senioritis’ oldum.”

“Lise üçtesin sen.”

“Öyleyse ‘juniorea’ oldum. Hayır ya, zührevi bir hastalık gibi geliyor bu kulağa.”¹

Bunun üzerine katıla katıla gülüyor Oliver. Kornalar çalınıyor. Bu anı, bizi dondurmak istiyorum. Birini güldürmek daha önce hiç bu kadar iyi gelmemişti bana, özellikle de geçirdiğim bu sabah

1 “Senioritis” İngilizcedeki “son sınıf öğrencisi” anlamına gelen “senior” kelimesinden türetilmiş, konuşma dilinde kullanılan bir terimdir. Mezuniyete yakın öğrencilerin ders çalışmayı erteleme, okulla ilgili çalışmalara karşı motivasyon düşüklüğü yaşamaları gibi tavırlarını tanımlamak için kullanılır. İngilizcedeki “junior” kelimesi ise “sondan bir önceki sınıf öğrencisi” anlamına gelir. (ç.n.)

sonra. “İyiyim. Bir molaya ihtiyacım var sadece.”

“Gidip şu ‘juniorea’n için bir şey yap öyleyse. Okuldan sonra ararım, tamam mı?” Hoşçakal der gibi bir kez kornaya basıyor ve sola dönüyor. Yani... Sanırım bana öfkeli değil artık.

Gidecek belli bir yerim yok ve annemin arabasındaki yarım depo benzin emrime amade. Listedeki her şeyi, özellikle de mezunlar günü elbisemi tamamlamak için şahane bir fırsat böyle boş bir gün. Ayrıca, okulu asıyorum. Bu, tehlikeli bir şey, değil mi? Daha ne olsun?

Büyükanneme çat kapı yapmak için hâlâ çok erken bir saat. Bu nedenle, ben de vereceğimiz davet için gereken şeyleri alıyorum. Hedefimiz vintage bir tarz ve biliyorum ki bu muhtemelen bir McDonalds salatası kadar otantik ama 1962’deki kadınlar bile bir davet planlamanın iş birliğini gerektirdiğini bilirlerdi. Bir eczaneye uğrayıp altmışlara uygun makyaj malzemeleri de alıyorum: Takma kirpik, likit göz kalemi ve belirgin bir ruj. Saat onda büyükannemin oraya varıyorum. Kütüphaneden aldığım genç kızlar için hazırlanmış görgü kuralları kitabında birine uğramakla ilgili olarak neler söylendiğini hatırlamaya çalışıyorum. Uygun davranış, telefon etmek olacak gibi görünüyor. Ana lobideki dahili telefonu kullanmaya karar veriyorum.

Lobiye vardığımda, düz ekran televizyonun yanına yerleştirilmiş bir tepsi kurabiye ve limonata görüyorum. Otuz dakikalık durum komedisindeki sorunları ve sahte insanlarla dolu sahte gerçekliği kaçırdım ama canım kurabiye istediğinden ve oraya buraya kırıntı dökmek hiç de hoş olmayacağından oturup bir pembe dizi yıldızıyla flört eden bir iç mimarı konu alan bir realite şov izlemeye koyuluyorum. İç mimarın dekore ettiği oda, modern altmışlar tarzında yani her şey turuncu ve kahverengi, net çizgilere sahip. Yani, araştırma yapıyorum aslında.

Gri bir takım giymiş olan bir kadın resepsiyon ziline tıklıyor. Kırklarının sonunda, belki de ellilerinde; kısa, kıvrıkcık saçlı. Burada

yaşıyor olamayacak kadar genç hâlâ. Resepsiyonist kızın gelmesini beklerken, önünde duran broşürlerle oynuyor huzursuz bir şekilde. Gözlerimi bir yaşlı yaşam merkezine girişte kayıt yaptıran birinden çok daha ilginç olan, senaryolu realite şovuma çeviriyorum tekrar.

“Vivian Bradshaw’u görecektim?” diyor kadın.

Biraz önce söylediğimi geri alıyorum. Kim ki bu kadın? Kurabiyelere daha yakın olayım diye oturduğum yeri değiştirmişim gibi yapıyorum ama yerimi değiştirmemin asıl nedeni, bu gri takım elbise kadın ve onun büyükannemle olan gizemli bağlantısı.

“Bayan Bradshaw’un ziyaretçi listesinde misiniz?” diye soruyor resepsiyonist.

“Bilmiyorum.” Koyu bir Güneyli aksam var. “Geçen hafta gelmiştim ve ona telefon etmiştiniz. Beni listeye eklemiş olabilir.”

“Kontrol edelim,” diyor resepsiyonist. “Adınız nedir?”

“Candace Vintner.”

“Listede yoksunuz ama sizi gayet iyi hatırlıyorum. Bayan Bradshaw’u arayıp listede ben mi bulamadım sizi bir kontrol edeyim müsaadenizle.”

Bayan Gri Takım Elbise, Candace, resepsiyonist büyükannemi ararken huzursuzca kıpırdanmaya devam ediyor. “Candace Vintner sizi görmek için gelmiş?” Telefonu kapatıyor. “Sizinle lobide buluşacağını söyledi.”

Candace, oldu der gibi başını sallayıp köşede duran bir koltuğa yöneliyor. Görgü kuralları kitabı, büyükannemin bu kadını burada bekletmesini onaylamazdı. Gel gelelim, Candace’in kim olduğuna ya da büyükannemden ne istediğine dair hiçbir fikrim yok. Eğer bu bir realite şov olsaydı, Candace büyükanneme *Newport Beach’in Gerçek Neneleri*’nin insanı arkadan bıçaklayan skandalları konusunda rehberlik etmek üzere burada olan terapisti, yaşam koçu ya da modacısı olurdu muhtemelen. Büyükannemin tenis oynadığı kadın

da büyükannemin baş düşmanıdır ve her ikisi de profesyonel tenisçinin, Eduardo'nun, sevgisini kazanmak için yarışıyorlardır.

Vay canına! Üç dakika bir realite şov izledim ve bir realite şovunun içinde buldum kendimi.

Kendine limonata koyup limonatayı yudumluyormuş gibi yapan Candace'i gözetliyorum. Eminim bu kadına verebilecekleri sakinleştirici bir ilaç vardır burada çünkü bacak bacak üstüne atıp üste kalan bacağı sallıyor hızla. Sonra kaskatı bir şekilde hareketsiz duruyor. Büyükannemin sesini işitiyorum. "Mallory, ne işin var burada? Okulda olman gerekmiyor mu?"

Büyükannem koyu bej bir pantolon ve önden düğmeli beyaz bir gömlek giymiş. Dünya-çocuklarını-kurtarın örgütündeyken giyerdi bunları hep. Candace'e bir bakış atıyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Mezunlar günü haftası olduğu için okul yok... Hayır, yalan söyledim. Okulu astım. Zor bir gün geçirdim. Bu yüzden de biraz erken gidersem şu elbise işini hallederiz diye düşündüm."

"Elbise işi..." diye mırıldanıyor büyükannem. Belki de bu söyleneni tekrarlama alışkanlığı ondan geçmiştir bana. Bir bana bir Candace'e bakarken eliyle dudaklarını ovuşturuyor. Candace ağzı bir karış açık bir hâlde gözlerini dikmiş bana bakıyor. Dişleri o kadar da iyi durumda değil. Büyükannemin realite şovunda daimi biri olacaksa dişlerini yaptırması gerekecek.

Büyükannem bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor. Sonra, "Elbiseyle ilgilenmek için umduğum kadar çok vakit bulamadım. Bu konuda daha sonra konuşsak olur mu?"

"Olur, tabii." Ne yani, el sanatlarıyla uğraşmakla çok mu meşgul sanki? Burası bir yaşlılar evi. Gün boyunca boş olmaları gerekir. Bugün de geçen güne benziyor, beni neredeyse kovalayarak gönderdiği güne.

Ama bugün farklı. Bunu hissedebiliyorum. Ortamdaki gerilim, rahatsız edici bir yanıt vermekten alıkoyuyor beni. Candace şoktan

düşüp kalacakmış gibi görünüyor. Bu da bu kadının büyükannemin danışmanı ya da modacısı olmadığını anlatıyor bana. Ve şu mezunlar günü elbisesi... Elbise şu anda hiç önemli değil gerçekten.

“Mallory, bu Candace.”

Elimi uzatıyorum Bayan Gri Takım Elbise'ye. “Ben Mallory. Vivian'ın torunuyum.”

Candace elimi sıkıyor. Elleri soğuk ve terli. Gözlerine bakınca da gözlerinin sulanmış ve sevgi dolu olduğunu görüyorum.

“Seninle tanışmak harika, Mallory.”

“Siz ikiniz nereden tanışıyorsunuz?” diye soruyorum.

Candace yardım ister gibi bakıyor büyükanneme. Büyükannem söyleyecek bir şey bulamıyormuş gibi görünüyor. Bu seferki sessizlik daha uzun. Dakikalarca sürüyor. Bu, bir karar verme duraksaması; ağır ve insanın hayatını değiştirecek bir karar. “Birbirimizi gerçekten tanıdığımızı sanmıyorum. Benim ona verdiğim isim Francesca idi ama ona Candace adını koymuş onlar.”

“Onlar?”

“Evlad edinildi, canım. Candace benim biyolojik kızım. Halanla tanış.”

*

Büyükannemin muhteşem ve hayır işleriyle dolu kariyerini bırakıp yeni bir hayata başlamayı denediği, asla geçmişten -özellikle de lise yıllarından- bahsetmek istemediği o anları hatırlıyor musunuz? Ya benim bunu kişisel bir şeymiş gibi alıp bunun nedeninin artık ailesiyle birlikte zaman geçirmek istemediği olduğunu düşündüğüm ve onu bana unutmak istediği her şeyi hatırlatan bir elbise dikmesi için sıkıştırıp durduğum o anları hatırlıyor musunuz?

Şey, evet. İğrencim.

Büyükannem, izini internetten sürüp onu ziyaret etmek için bir haftalığına gelmiş olan Candace'e çoktan yapmış olduğu açıklamanın kısa bir özetini geçiyor bana. Birkaç gün önce, büyükannemi ziyarete geldiğim ve onun bitik görüldüğü gün karşılaşmışlar ilk defa. İnsanın elli yıl önce evlatlık verdiği kızıyla buluşması bunu yapar insana tabii.

Uzun lafın kisası, büyükannemin bir sevgilisi varmış. Bu sevgili lise için baharında büyükannemi hamile bırakmış ve güzel haberi duyunca da onu terk etmiş. On yedi yaşındaki Vivian da kasabadan -arkadaşlarından, ailesinden, kilisesinden, hayatından- ayrılıp teyzesiyle yaşamak üzere Baltimore'a gitmiş ve bebeğini orada doğurmuş. Daha sonra da büyükannem mucizevi bir şekilde liseden mezun olup üniversite için Berkeley'e gitmiş. Büyükannemin niçin lise dört yıllığı olmadığını açıklıyor bu. Torunu ne kadar ısrar ederse etsin, niçin lise yılları hakkında konuşmak istemediğini de.

İğrencim demiş miydim?

Büyükannemle Candace kahvaltıya gitmeyi planlamışlar ama hep birlikte büyükannemin dairesinde buluyoruz kendimizi. Soru sormuyorum; buna gerek yok. Yanıtların çoğu büyükannemin çeyiz sandığında zaten.

"Bu, büyük büyükannemin diktiği bir örtü." Büyükannem, tarihin tel tel olmuş parçalarını yatağının üzerine açıyor. Candace'e çay yapmıştı büyükannem. Çay Candace'i bir parça sakinleştirmiş gibi görünüyor. Halam olduğu söylenen bu kadına çok fazla şey söylemedim. Şu anda, ilk karşılaşmamızda, söyleyeceğim her şey unutulmaz olacaktır. Bu nedenle, kelimelerimi iyi seçmek istiyorum. Üstelik, ne olup bittiğini de bilemiyorum hâlâ.

Büyükannem sandığından fotoğraf yapıştırılmış birkaç defter çıkarıp sayfaları çevirmeye başlıyor. Sararmış bir sayfaya gelince durup sayfadaki fotoğrafı tutan bandı çıkarıyor. "İşte, aradığım şey burada. Al bakalım." Candace, büyükannemin kendisine uzattığı

fotoğrafı çekingen bir tavırla alıp eliyle ağzını kapıyor ve başını iki yana sallıyor. Büyükanнем Candace'e dokunmuyor ama sanki bunca zamandır gözyaşlarını zaptetmeyi alışkanlık hâline getirmiş, şu anda gözyaşlarına boğulmak üzere değilmiş gibi gözlerini sımsıkı kapıyor.

"On üç aylıksın orada. Şey... Annen... Göndermişti bu fotoğrafı bana. O zamanlar, bilirsin, kapalı evlat edinme¹ vardı. Dolayısıyla artık o kadar da minik olmayan minik bebeğimi görmek... Bir hediyeydi."

Candace başını iki yana sallıyor. "Bunu saklamış olman çok şey ifade ediyor benim için."

"Ne yani, tek kızımın sahip olduğum tek fotoğrafını atacağımı mı sanıyorsun? Seni vermiş olmam, senin benden koptuğun anlamına gelmiyordu." Büyükanнем yatağın üzerinden uzanıp Candace'in elini okşuyor hayatımda gördüğüm en belli belirsiz şekilde. Ne ona sarılıyor ne de ayrı geçirdikleri bunca zamanı özetleyen duygu dolu birkaç sözcük çıkıyor ağzından.

Candace'in ne düşünüyor olduğuna ya da ne düşünüyor olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Daha önce onun için sadece bir addan, muhtemelen internette bir kişi bulma sitesinde pat diye karşısına çıkan bir addan ibaret olan o kadınla tanışmak nasıl bir şey acaba?

Candace çeyiz sandığına işaret ediyor. "Başka neler var orada?"

Büyükanнем sandıktan birkaç bebek battaniyesi, eski bir oyuncak bebek çıkartıyor ve sandığın dibine doğru bir şey görünce dudaklarını ısırtıyor. "Şey, Mallory, vintage bir şey için buna ne dersin?"

Bu, büyükanнемin elbisesi. Şimdi biraz fildişi rengini almış olan kabarık etekli, kar beyaz elbisesi bu. Muhteşem bir şey. Büyükanнемin elbisenin kırıksıklıklarını düzeltmesine yardımcı olurken içim cız ediyor birden; yüreğimde karmakarışık oluyor düşünceler. Acaba Candace'e acı veriyor mu bu? Onun kızı, benim yaptığım gibi, el-

1 Evlat edinmeden sonra biyolojik aile ile evlatlık arasında kişisel ilişkinin devamına ve bilgi akışına imkân vermeyen evlat edinme sistemi. (ç.n.)

bise dikmiyor büyükannemle. Kendisini evlat edinen aileyi seviyor mu acaba? Olayların bu şekilde gelişmiş olmasından memnun mu? Büyükannem onu evlatlık vermemiş olsaydı, ne kadar farklı olurdu her ikisi de acaba? Büyükannem dedemle tanışıp babamı doğurur muydu, başardığı her şeyi başarabilir miydi? Acaba büyükannem yaptığı seçimden dolayı ne hissediyor şu anda?

Bu beni kötü bir insan yapıyor olabilir ama asıl düşüncem şu: Büyükannem bu elbiseyi denememe izin verecek mi?

Evet, izin veriyor. O zamanlar büyükannem Ginnie'ninki gibi bir vücuda yani kaslı, ince ve kıvrımlı hatlara sahip sahipmiş ama elbisenin etek kısmı idare ediyor. Sanırım göğüs kısmı bir parça daraltılabilir. Tamam, bir hayli. Gerçi, böyle bir şey yapmasını isteyecek değilim ondan.

Adımı banyodan dışarı attığımda her iki kadın da gülümsüyor. "Göğüs kısmını daraltmamı isteyeceksin, değil mi?" diye soruyor büyükannem.

"Hayır, bu senin elbisen. Böyle bir şey isteye..."

Candace, çoktan elbisenin kenarından tutup sıkıştırmaya başladı bile. "Penslerle kolayca halledilir. Ben daha çok beldeki şu sıkılık konusunda endişeliyim. Beldeki korsaj kemerle oynamak istemem doğrusu. Sen ne dersin, Vivian?"

İşte, sonunda büyükannemi ağlatan şey bu soru oluyor. Hiç tanımadığı kızı bir terzi ve daha Candace doğmadan önce bile onun küçük bir parçası olan bu elbise üzerinde yapacakları değişiklikleri tartışıyorlar birlikte. Büyükannem, yanaklarından süzülen yaşlara aldırmadan bir toplu iğne kapıyor ve birlikte bu elbiseyi Malloryleştirmeye koyuluyorlar. Bazen katılım, orada öylece durup birinin kendisi için yapmaya gerek duyduğu şeyi sizin için yapmasına izin vermek sanırım.

Liste Madde 3: Mezunlar günü için bir elbise dik. Neredeyse bitti bile.

Bölüm 21

Bir çocuğun sizden hoşlandığını gösteren beş ipucu:

1. Size şarkı söyler ya da belli şarkıların ona sizi hatırlattığını dile getirir.
2. İpten yapılmış bir takı gibi kendi hazırladığı, düşünceli hediyeler.
3. Ruh hâlinizi hemen kavrar.
4. Sizi daha fazla görebilmek için bir kulübe ya da bir aktiviteye katılır.
5. Öpüşmek. Hesap kitap yapmadan.

İki saat sonra büyükannemlerden ayrılıyorum. Candace'i babamla yani erkek kardeşiyle tanışması için pazar akşamı yemeğe davet ediyorum. Cumartesi günü döneceğini ama başka bir sefer geleceğini söylüyor. Ginnie'nin, bu yemek sınavından geçmemiz için soya kıymasından yapılmış rulo köftenin âlâsını pişirmesi gerekecek.

Eve vardığımda henüz okul dağılmamıştı ama annemin beni görüp görmeyeceği umurumda değil. Ev hâlâ Ginnie'nin sabah hazırladığı kahvaltıdan dolayı buram buram şurup kokuyor.

Oliver son sınıf öğrencisi. Dolayısıyla bugün sadece dört dersi var; birde evde oluyor. Üçüncü çalışında açıyor telefonu.

“Buyurun, ben Oliver Kimball.”

“Cidden böyle mi açyorsun telefonu?” diye soruyorum.

“Çağrı bilgisi. Numaranı gördüm ve bunun hoşuna gideceğini düşündüm.” Gülümsemesini işitebiliyorum sanki. “Dün gece için özür dilerim.”

“Ne?”

“Telefonda olan şey işte. Telefonla görüşme yapma görgü kurallarının tamamını çiğnedim. Kartal İzci rütbemin derhâl alınması gerek benden.”

Evet. İlk tartışmamız. İnternette oluşturduğu o grubu görünce her şeyi unuttum gitti zaten. Sanırım böyle oluyor bazen. Yani, kızmış olduğunuz birini onunla bu konuyu konuşmadan önce affedersiniz ve onun da sizi affettiğini farz edersiniz bir şekilde. “Endişelenme. Aramalıydım. Dün sana şey gön..”

“Şu güvercin. Gördüm. İlk sanal güvercinimdi. Bir daha ben asla aynı ben olmayacağım sanırım.”

Oluşturduğu gruptan bahsetmek istiyorum ama bir taraftan da istemiyorum; çünkü Jeremy’nin gölgesi bulaşmış o gruba. Dolayısıyla konuşmuyorum.

“Belirli bir şey için mi aramıştın yoksa şu güvercin için övgü mü istedin?” diye soruyor.

“Ne yapıyorsun?”

“Şu anda mı?”

“Evet.” diyorum.

“Eve yeni geldim. Şu tören arabasını bitirecek...”

“Süper. Ben de bunun için aramıştım işte. O arabanın hazırlanmasında benim de katkım olsun istiyorum gerçekten. Gelebilir miyim?”

“İyileştin mi?” diye soruyor.

“Evet, ruh sağlığım için izne ihtiyacım vardı.” Zaten, ruh sağlığınız için büyükannenizin gençlik aşkının meyvesi olan kızıyla tanış-

manızdan daha iyi bir şey yoktur. “Adresin ne?”

Bu görüşmenin benim biriyle-görüşmeye-başlamak-üzere-olma rutinim olduğunu fark edince biraz parfüm sıkıyor, saçımı tarıyor, dudağıma parlatici ve kirpiklerime de bir kat daha rimel sürüyorum. Oysa böyle bir şey yapmayacağım; tören arabası için çalışacağım. Arabanın anahtarlarını alıyorum. Tam evden çıkmak üzereyken annem ofisinden başını uzatıyor.

“Bu sabah kardeşini evde bıraktın.” Cep telefonundan saati kontrol ediyor. “Ve evde ne işin var? Okulun dağılmasına daha iki saat var.”

“Canım okula gitmek istemedi.”

“Bu mu yani? *Canın okula gitmek istemedi?* Bunun başının belaya girmesini önleyeceğini mi sanıyorsun?”

“Hiç umurumda değil.”

“Pardon? Bu tavır da ne oluyor?” Annem bir elini beline koymuş ve dudakları ince, çok ince değil ama bir çizgi hâlinde gerilmiş. Güzel görünüyor. Her zaman. Kızginken, mutsuzken, mutluyken. Bu imajını korumak için de çok uğraşıyor. Aslında bu, bizden beklentilerine de -nerede yaşıyor olduğumuz, nasıl giyindiğimiz, ilişkilerimiz- işlemiş durumda. Ama güzel döşenmiş evimiz kendimize ait değil ve ben birine Rodney amcanın evinde kira ödemededen oturduğumuzu söyleyecek olursam annem ölür. Ne zaman hayır kurumu mağazalarından alınmış olan kıyafetlerimi görse yüzünü buruşturur zaten; çünkü, eski ve rengi solmuş şeyler onun yüksek standartlarını karşılamaz. Amacın az para harcayıp daha çok harcıyormuş gibi görünmek olduğunu okumamış mıydım zaten blogunda?

“Yorgunum çünkü bütün gece boyunca ödev hazırladığım için ayaktaydım. Ha, bu arada, bilgisayarını kullandım. Ginnie benimkini şaka olsun diye almış. Umarım sorun değildir.”

“Şifremi nereden biliyorsun?” diye soruyor annem ama sonra endişesini gizlemek için gülümsemeye çalışıyor.

“Daha öncesinden hatırlıyorum. Tarayıcı geçmişinde gerçekten ilginç şeyler var, bu arada.”

“Niye tarayıcı geçmişimi kurcalıyorsun?”

“Birkaç güzel indirim arıyordum sadece. Şu *Çok Seksi! Çok Hespaplı!* sitesi çok şey öğretti bana, özellikle de benim hakkımda.”

Annem kızarıyor ve annemin yüzündeki bu renk değişimi, internet sırrından neredeyse daha çok şey kanıtıyor. Blogunun beni niye bu kadar çok öfkeliendirdiğini bilmiyorum. Bir annem olduğu için, büyükannemle Candace’in durumunda olmadığımız için, başımızı sokacak bir yerimiz ve Ginnie’nin pişirdiği yemeklerimiz olduğu için şükretmeliyim aslında ama şu anda düşünebildiğim tek şey, annemin blogunda benim hakkımda yazmış olduğu o yazı. Annemin beni nasıl gördüğünü görüyorum ve bu beni yaralıyor. Üstelik, dünyanın geri kalanıyla tüm dramlarımızı paylaşırken, niye kendi ailesinin onun aslında kim olduğunu öğrenmesine müsaade edemediğini bilmiyorum.

İçimdeki şiddetli arzuya karşı koyarak annemin arabasının anahtarlarını sıkıyorum avucumda. Anahtarları fırlatıp atmak yerine, “Arabayı alıyorum. Ne zaman döneceğimi de bilmiyorum.” diyorum.

“Mallory, bir saniyen var mı konuşmak için?”

“Seninle konuşmak için yok. Bunun hakkında da bir şeyler yazarsın blogunda diye çok endişeleniyorum.”

Hızla çıkıyorum kapıdan. Eminim annem şimdi bütün şifrelerini değiştirecek, kişiliğinin bu parçasını gizlemeye çalışacaktır. Öğrendiğim bu bilgiyi ne yapacağımı, bu blogun babamın canını da benimki gibi sıkıp sıkmayacağını, bunun sorunlarını daha da içinden çıkılmaz bir hâle getirip getirmeyeceğini ya da annemin para kazanıyor olmasının her şeyin hallolmasına neden olup olmayacağını bilemiyorum. Ama bunu Ginnie’ye söylemem gerekecek. Ginnie bunu öğrenince annemin bir ilişkisi olmadığı için rahatlayacaktır

ama annemin onun ilk kez regl olmasıyla ilgili yazısını okuyunca belki de o kadar rahatlamış hissetmeyecektir.

Arabaya biner binmez Oliver'ın adresini bildiğimi ama bu adrese nasıl gidileceğini bilmediğimi fark ediyorum. Sadece annemin arabasındaki navigasyon sistemi var. O da bir yeri bulmak için bugüne kadar kullandığım tek şey; cep telefonumun yanı sıra tabii. Elimle direksiyona bir tane indirince Oliver'ın vermiş olduğu ipi görüyorum parmağımda: Mavi ve yıpranmış. O olsa böyle davranmazdı şu anda. Hep sürücü saldırganlığı işte.

Nefesimi düzenlemek için bir saniye duruyorum öylece. Annemin seçimleri kendi seçimleri. Şu anda bunun için öfkelenmenin bir yararı yok; hele de bu kadar parfüm sıkmış, ruj sürmüş ve... Okulla ilgili bir iş için yola koyulmuşken. Evet, okulla ilgili bir iş. Ben de 1962'de herhangi bir kızın yapacağı şeyi yapıyorum: Benzinciye gidip yol tarifi alıyorum. Yazılı tarif.

Oliver'ın evi, Orange'ın Old Town bölgesinde. Sanırım bu bölge, ülkedeki olduğu gibi korunmuş tarihi bölgelerin en büyüklerinden biri. Kiliselerin, kütüphanenin ve postanenin onlarca yıl önceki görünümü korunmuş aynen. Chapman Üniversitesi buraya yakın olduğundan bazı evler öğrencilere kiraya verilmiş ama hepsi gölge veren ağaçları ve biçilmiş çimleriyle hoşluklarını koruyor.

Oliver'ın evi, kırmızı tahta kiremitli gri bir ev. Emlakçı babam bu evi görse, usta işi olduğunu söylerdi. Her ne kadar küçük olsa da sevimliliği bu noksanlığını telafi ediyor. Bizim evimiz daha büyük ama sokağımızdaki diğer evlere benziyor aynen.

Oliver evlerinin ön tarafındaki sundurmada, şaka yapmıyorum, bir sallanan sandalyede oturuyor. Elindeki bir şeyle oynuyor ve kalbim duracak gibi oluyor çünkü sanırım tahta oyuyor. Ben de mısır koçanı soymaya başlayıp ona bu eski taşra görüntüsünde eşlik etmek için hazırlanıyorum şu anda. Ama elindeki şey tahta değil, ip.

Sonra da başka bir şey daha fark ediyorum.

Oliver Kimball'ın evindeyim. Tek başıma.

Oliver turuncu PERSONEL tişörtünü yine piyasaya çıkarmış ama bu sefer tişörtün dökülmekte olan baskısının üst tarafına keçeli kalemle "pep" yazmış. Bu konuda bir şey söylememi bekleyerek bana sırtıyor. Dolayısıyla bu konuda hiçbir şey söylemiyorum. "Böyle bir evde yaşadığını hayal etmemiştim." diyorum.

"Kiralık. Annemle babam boşanınca annem eski tarzda hoş ve küçük bir yer istedi. Evin altında yaşayan kocaman bir kemirgen olduğuna eminim ben ama annem mahalleyi ve bahçesini çok seviyor."

"Bazen bizim evi geçip gidiyorum çünkü bizim oradaki evler birbirinin aynı."

"Ama bir garajınız var. Bizimse barakamız." Oliver ilk basamağa oturuyor. Oturuş şekli bile kendinden emin. "Yanakların pembeleşmiş."

Yüzüme dokunuyorum. "Yoldaki sıkıntıdan. Burayı bulmakta zorlandım da."

"Cidden mi? Ne zamandır burada yaşıyorsun ve bu bölgeyi bilmiyorsun demek?"

"Her zaman yol tarifi alıyordum." diyorum. "Bu yüzden dikkat etmemişim."

"Şu navigasyon şeyinde çıkmadı mı burası?" Kıkırdayıp başını iki yana sallıyor. "Navigasyon aleti filan kullanmıyorsun, değil mi?"

"Bu aralar hayır."

"Ama dün gece Friendspace için sorun yoktu."

Yanaklarım pembeden kırmızıya dönüyor. "Anlık bir dönüştü o."

"Hasta olmadığına emin misin?" Elini alınma koyuyor. Benim yanan tenim yanında Oliver'ın eli şaşırtıcı derecede serin. Utançtan, onun bana dokunmasından yanıyorum; hasta değilim.

Oliver'ı geri itiyorum. Dokunmak. İyi bir fikir değil. "Uzun bir gün geçiriyorum sadece."

"Saat daha bir çeyrek."

"Biliyorum. Sabah da bir sürü şey olabilir."

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

Hayır anlamında başımı sallıyorum. Elbette isterim. Annemin çevrim içi bir blog imparatorluğu olduğunu öğrendim ve daha önce varlığından haberdar olmadığım halamla tanıştım. Ama Oliver'ın kastettiği şey, istediği şey bu değil. Arkadaşlığımız hâlâ yeni ve onun önünde yeterince duygusal çöküş yaşadım zaten. Bu sorunları öğrenmesini istemiyorum.

Sanırım Jeremy'nin geri durma nedenlerini anlayabiliyorum. Oliver'ın görmesini istediğim şey bütün bu kaygıların gerisindeki normal kız. Beni sorunlarımın tanımlamasını istemiyorum.

"Sana bir şey yaptım." Oliver bir parça ipi göstermek için yumruk yapmış olduğu diğer elini açıyor. Aslında bu, saç örgüsü şeklinde örülmüş turuncu, siyah ve beyaz reklerde üç parça ip bu. "Bu, ın, okul ruhu ipi. Parmağına bağlaman için. Geçen gün arabada ne konuştuğumuzu biliyorsun çünkü. Hatırlamak. Ya da unutmak. Neyse işte."

Biri size, alana kadar ihtiyaç duyduğunuzu bilmeseniz bile, ihtiyacınız olan o tek şeyi verdiğinde ne dersiniz ki? Şu anda kalbimin yapmakta olduğu şeyi, aynı anda hem kırılmasını hem de patlamasını, kelimelere nasıl dökebilirim ki? "Teşekkür ederim."

Oliver bu ipi parmağıma bağlamama yardım ediyor. Parmağım-daki diğer ipi dişlerimle koparıp cebime koyuyorum. Oliver arka tarafa açılan bahçe kapısına yöneliyor. "Hadi, öyleyse. Sana Bessie'yi göstereceğim."

"Bessie?" Ellerimi ovuşturuyorum. "Evcil kemirgenin mi?"

"Tören arabamız." Oliver başını iki yana sallıyor. "Bir toplantı ka-

çırdın mı neler oluyor görüyor musun?”

Tahta kapıyı iterek açıyor Oliver. Arka bahçeleri sandığımdan da büyük. Sol tarafta mütevazı bir bostan, küçük bir çimlik alan ve üzerinde paslanmış, kocaman bir barakanın bulunduğu beton bir zemin var. Oliver beni barakaya yönlendiriyor. Bu barakanın üzerime yıkılacağından bu kadar endişe etmesem, bunun aslında bir garaj olarak sınıflandırılabilceğini düşünürdüm. Barakanın kapısının önüne bir şey koyup kapının açık kalmasını sağlıyor ve bir düğmeye basıp tavandan sarkan çıplak ampulü yakıyor Oliver.

Ardından da dikkatle bakıyor. İşte, küçük römorkumuz tüm ihtişamıyla orada duruyor. Römorkun tekerlekleri şeritler hâlinde kesilmiş turuncu bir süsle gizlenmiş ve tahta olan zemini de siyaha boyanmış. Bir kızın el yazısıyla kese kâğıdından bir tabela hazırlanmış. “PEP KULÜBÜ! PARLAK BİR GELECEK İÇİN TEZAHÜRATTA!” Oliver bir de tahta bir perde ekleyip yıldızlar çizerek süslemiş bu fonu. Telden yapılma sallanan bir süsten köpükten yapılmış “gezegenler” sarkıyor.

Oliver, kollarını göğsünde kavuşturup sanki yarattığı bu şey aslında ödüllü bir inekmiş gibi ona paha biçiyor. “Muhteşem değil mi? Süslü püslü bir şey değil ama kulüp için iyi bir çıkış olacak. Vance’in annesi de kostümleri hazırlıyor. Kız kardeşin evin annesi Jane olacak; Paige de Jetgiller’in seksi kızı, adını hatırlamıyorum ama. Pardon ya, sen de evin köpeği Astro olabilirsin belki.”

“Ve bu onuru senden alabilirim, ha?”

“Yo, ben George Jetson’ım. Baş karakter. Bir de şu robot hizmetçi karakteri var.”

“Kostümün yüzümü saklayacak bir başlığı olursa kabul ederim ancak.”

“Süper fikir. Senin o suratının bu muhteşem geçit törenini mahvetmesini istemeyiz.”

Oliver'ın omzuna bir yumruk atıyorum. Bu tören arabasının yaratılmasında ne kadar çok yer almak istediysen ortaya çıkan bu muhteşem şeyi de o kadar çok sevdim. Bessie, çok detaylı ya da havalı değil. Sadece bir hafta önce kurulmuş olan bir kulübün tören arabası. Aynen büyükanneimin yıllığındaki gibi bir tören arabası. Bu, o kadar klasik bir Amerikan geçit arabası ki bununla Watson'ın so-kağın alt tarafındaki dondurma salonuna gidip müzik kutusundan gelen müzikle dans edebiliriz. Sanki Oliver tüm bunları neden yapmak istediğimi biliyormuş da bu arayışımı iki buçuk metrelik açık kasa bir dorsenin sadeliğine yansıtmaya çalışmış gibi hissediyorum. "Bessie güzel." diyorum.

Oliver gülümsemesini gizlemek için başını öne eğerken tekere vuruyor ayağıyla. "İdare eder. Öğrenci Birliği'yle okul ruhuyla ilgili böyle şeyler yapmamıştım daha önce hiç, Blake ipleri eline almışken. Bu, benim için çok eğlenceliydi." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Bunu kimseye söylemeye kalkışma sakın."

Yemin eder gibi elimi havaya kaldırıyorum. "Okul ruhu itiraflın güvende."

Oliver malzemelerle dolu bir kutuyu karıştırıp simli bir süs atıyor bana. "Bunun korkuluklara dolanması lâzım. İşe yara bakalım." Bu süsü birlikte almadık. Bu da Oliver'ın tek başına alışverişe çıkıp bu süsü aldığı ya da başka birine aldırıldığı anlamına geliyor ve bu tören arabası için çok düşünüp taşındığını, çok emek sarfettiğini gösteriyor. Oliver'ın, kendi yaratmış olduğu tarza ters olsa da başladığı bir şeyin sonunu getiren biri olması hoşuma gidiyor.

Arada bir şakalaşarak, gülerек -gerçekten gülerек- ama çoğunlukla son rötuşlara odaklanmış bir şekilde yarım saat kadar çalışıyoruz. Birlikte bir şey asarken omzu ara sıra benimkine değiyor. Elbette bu barakada yalnız olduğumuzun; onun bir erkek, benim bir kız olduğumuzun ve her ikimizin de yalnız olduğumuzun farkındayım.

Ama burada bulunma sebebimiz bu değil; şu anda istediğim, gerçekten istediğim, en çok, belki biraz istediğim şey bu değil.

Oliver'ın verdiği süsü korkuluklara dolarken de kardeşimin söylediklerini hatırlıyorum: Ginnie tören arabasına yardım etmek için buraya geldiğinde, Jeremy'yle Oliver'ın bir kavgaya tutuştuklarını. Bunu nasıl soracağımdan ya da sorup sormamam gerektiğinden emin değilim ama ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Elbette.

“Eee, tören arabasına yardım için başka kimler gelmişti?” diye soruyorum.

“Bunu bekliyordum. Ginnie kavgadan bahsetti değil mi?” Oliver bir parça krepon kâğıdı koparıyor. “Önemli bir şey değildi. Aile içi aptalca bir şey. Nasıldır bilirsin işte.”

Bilmiyorum. Onları kavga ederken görmedim hiç. Hatta bir yerde şans eseri karşılaşmamışlarsa, konuştuklarını bile görmedim neredeyse. Bu sefer tesadüfen bir araya gelmediler. Jeremy tören arabasına yardımcı olmak istediği için gelmedi buraya. “İstersen bu konuda konuşabiliriz. Ama bundan bahsetmek zorunda değilsin.”

“Jeremy buraya seni görebilmek için geldi. Friendspace’e yazdığım şey için de çok öfkeliydi.” Oliver sert görünüyor ve ilk kez asabiliğe yakın bir şey görüyorum Oliver’da. “Yani, onunla konuşmak istersen konuşursun. Ama sadece beş kişi vardı burada ve her durumda tuhaf olur bu. Bu bize haksızlık ya da sana.”

“Haklısın.” diyorum. “Dün okulda konuştum bile onunla.”

“Evet, söyledi. Beraber gidiyormuşsunuz mezunlar gününe.” Oliver ellerini yumruk yapıyor. “Tabii bu beni hiç ilgilendirmez. Aranızdaki hiçbir şey ilgilendirmez beni. Demek istediğim şu ki bu biraz da bir iddia onun için. Umarım bunu biliyorsundur. Seni geri istemesinin nedeni, sana sahip olamamasıydı.”

“Bana sahip değil.”

“Niye o kadar öfkelendiğimi bilmiyorum ama sanki peşime düş-

müştü ve dedi ki...”

“Ne dedi?” diye fısıldıyorum.

“Sırf seninle birlikte olabileyim diye bu kulübe katıldığımı söyledi.” Oliver römorktan yere atlıyor. “Ki bu bir... Palavra.”

“Palavra?”

“Evet. Palavra. Doğru değil.”

“Mezunlar gününe onunla gitmiyorum.” diyorum.

Oliver beni duyuyormuş gibi görünmüyor. “Annem iki yıllık bir üniversitenin masraflarını bile karşılayamaz ve ben de okul takımlarında oynamıyorum. Bu yüzden de tüm bu aptal kulüplere ve gönüllü örgütlere katılmam *gerekıyor*. Nasıl bir geleceğim olacağını bile bilmiyorum ama elime geçen her fırsatta çok iyi, yıldız bir öğrenci olmazsam bir geleceğim olmayacağını biliyorum. Bu kulübe katılmamın nedeni bu, sen değilsin yani.”

“Asla böyle bir şey söylemedim ben.”

Duraksıyor. “Mezunlar gününe gitmiyor musun?”

“Gidiyorum. Ama Jeremy’yle değil.”

“Mesele de bu zaten. Fark etmemeli. Yaptığın hiçbir şeyin benim için bir önemi olmamalı. Ama öyle.” Oliver elini uzatıp şaşırtıcı derecede hızla çekiyor beni birden. Hükmedercesine sıkı tutuyor elimi. “Belki de kötü bir fikirdi bu.”

“Ne, tören arabasını bitirmek mi?”

“Hayır. Evet. Sadece... Burada olmak.” Barakanın kapısına doğru çekmeye başlıyor beni. “Yalnız kalmamalıyız.”

“Abartacak bir şey yok. Çalışıyoruz sadece.” Bu kuyruklu bir yalan ve her ikimiz de biliyoruz bunu. Aramızdaki gerginlik kokusunu alabildiğim, tadını hissedebildiğim bir şey. Pep kulübü ne ara bu kadar *yakıcı* oldu ki? “Niye böyle davranıyorsun?”

Oliver gözlerini dikip bana öyle bir bakıyor ki tüm dünyam bu bakıştan ibaret olana kadar kafamdaki ve kalbimdeki diğer tüm dü-

şünce ve kaygılara durmaksızın vurup onları yok ediyor bu bakış. “Böyle davranıyorum çünkü seninle geçirdiğim her an yapmayı düşünebildiğim tek şey bu.”

Bu sefer beni kendine doğru çekiyor ve bedenlerimiz -kollarımız, karınlarımız, omuzlarımız, bacaklarımız- ve ağızlarımız birbirine değiyor. Hiçbir incelik olmadan küt diye birbirine çarpan, Oliver’ın benimle pep kulübü hakkında ilk konuştuğu andan itibaren yapmak istediklerinin bu olduğunu bilen dudaklar. Oliver’ın vücudunun benimkine bu şekilde yaslanıyor olması çok hoş bir duygu. Herhangi birinin değil; başka kimse için gülmezken benim için gülen, unutmayı hatırlayayım diye bana bir ip vermiş olan, hoşlandığımı, *istediğim* ve beni isteyen *Oliver’ın* vücudunun. Arzulanmayı, her bir parçamın arzulanmasını, çok istiyorum.

Oliver bir parça geri çekilince parmaklarımı saçına geçirip onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarını emerek tadına varıyorum. Eğer konuşmazsak, nefes almazsak, sadece bedenlerimizi bu şekilde birbirine yakın tutarsak; gerçek gizlice süzülüp giremez aramıza. Kendimizi bırakıp düşünmeyebiliriz. Sadece hissederiz.

Ama hayır. Belirli bir uğraşım olmayabilir, ne tür bir kız olduğumu bilmiyor olabilirim ama kim olmadığımı biliyorum ve ben bu değilim. İster kelimenin gerçek anlamıyla isterse de mecazi anlamda olsun, Oliver’a parçalarımı veremem. Onunla bu kadar çabuk ve bu kadar hızlı beraber olmak, kalbimi sıcak tutkalla yapıştırırmaya benzer ve bu sadece hızlı bir onarım olur. İstedğim şey ama ihtiyaç duyduğum şey değil bu.

Bir araya geldiğimiz kadar çok kuvvetle geri çekiyorum kendimi. Ellerim dizlerimde eğiliyorum ve Oliver da küfrediyor. “Hayır. Hayır, unut gitsin. Hata ettim.”

“Bana gayet doğru geldi.” Gülüyorum; soğuk ve sahte bir gülüş bu. Oliver’ın haklı olduğunun farkına varıyorum: Sadece çok az gülüş komik bir şeye karşı verilen bir tepki.

Oliver tören arabasına bir tekme savuruyor. Simli süs hışırıyor. “Afilli bir laf bile ettim. Yemin ederim prova etmedim bu lafı.”

Bir elimi havaya kaldırıyorum. “Oliver, bir öpüşmeyi inceden inceye tahlil etmekte sorun yok ama bu, öpüştükten sadece iki saniye sonra öpüştüğün kişiyle yapılmaz.”

Oliver kafası ellerinin arasında bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyor. “Seni bu yüzden getirmediğim buraya. Böyle biri değilim ben. Ciddiyim Mallory, sen kuzenimin sevgilisisin...”

“Eski sevgilisi.”

“Ona sorarsan öyle değil.” Volta atmayı kesip sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi sesini alçaltıyor. “Bu, şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeydi.”

Doğruluyorum. Bir kule, bir yapı gibi dimdik ayakta durana kadar sırtımdaki tüm omurlar bir bir açılıyor. Öyle olduğunu hissetmesem de kontrollü görünmeliyim. Bir çocuğun, benimle öpüşmenin en büyük hatası olduğunu söylemesi insanın kendine güveninin artmasını sağlayan bir şey değil sonuçta. “Bak, burada çıldırma noktasına gelen tek kişi sen değilsin. Benim böyle biri olduğumu mu sanıyorsun, Oliver?”

“Seni öptüğüm için özür dilerim.”

“Özür dileme!”

“Pekâlâ. Pardon.”

“Kabahatin tamamı senin değil. Ben de buradaydım. Beni alet edevat kulübesine sürükleyen her çocukla öpüştüğümü mü düşünüyorsun?”

“Hayır.” Oliver’ın ağzı seğiriyor. “Seni alet edevat kulübesine sürükleyen bir sürü çocuk mu var?”

Oliver’a ters ters bakmaya çalışıyorum. Bunu yapmak için cidden çok çabalıyorum. Öfke; muhtemelen öpüşmemem gereken bir çocukla öpüşmemden kaynaklanan bir sonraki duygu katmanı, so-

rular ve belirsizlik için müthiş bir maske. Ama bu sefer Oliver eliyle kapıyor ağzını. Gözlerindeki gülümsemeyi görebiliyorum.

“Sen bir dingilsin.” diyorum.

“Hey, baraka uyarsa.”

“Sana yaptığım başkan adaylığı teklifimi geri alıyorum.”

Gülmesini bastırıp evet anlamında başını sallıyor. “Bu gece tören arabasını tamamlayacağım. Bu konuda endişen olmasın.”

“Benim de uykularım kaçacaktı zaten.” Yapmacık bir dehşetle gözlerimi kocaman açıyorum. “Patlamış tekerlekler, kaybolmuş süsler ve ciddi bir şevk kaybının yaşandığı tören arabası kabuslarından bahsediyoruz. Eminim Bessie’yi çok güzel yapacaksın.”

“Sana söz veriyorum.” Yüzü yeniden ciddileşiyor. Şu anda Oliver’ın ne düşündüğünü bilmek için neler vermezdim ki. Barakanın bu loş ışığında ne kadar da hoş görüldüğünü biliyor mu acaba diye merak ediyorum. Ayrıca, niçin *onun* nasıl görüldüğünü ve ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alıkoyamıyorum diye de merak ediyorum. Çünkü bu bir kriz anı, ya ufak bir şimşek çakacak ya da çıkmayacak.

Beni arabama kadar geçiriyor Oliver. Daha sakın bir ruh hâli içinde olmamıza rağmen; bu, durumun zorlu olmadığı anlamına gelmiyor. Muhteşem bir öpüşmeydi, acıklı bir şekilde muhteşem. Ama bu öpüşmeyi sarıp sarmalayan olayların muhteşem hiçbir yanı yok. İstedğim herkesi öpme konusunda özgür olmama rağmen, uzun bir ilişkisin ardından öpüşmenin yaşanmayacağı bir zaman dilimi olmalı, öyle değil mi? Anlık ilişkiler için sorun yok ama Oliver öyle değil ki. Onunla her gün konuşmak, onu defalarca öpmek istiyorum. Oliver’ı bu karmakarışık andan daha uzun süre istiyorum.

Onu istiyor muyum acaba? Herhangi birini istiyor muyum? Jeremy’yle ilk birlikte olmaya başladığımızda her şey mükemmel değildi ama Oliver’la da işlerin kötü bitmeyeceğini kim söyleyebilir ki? Hem belki de sadece bir şey, tüm erkeklerin istediği o tek şeyi

istiyordur Oliver. Tüm bu birlikte vakit geçirmeler, telefonda konuşmalar ve kuzeninin daha yeni ayrıldığı eski sevgilisini öptüğü için kendini kötü hissediyor gibi yapması zekice bir numara. İşte bu yüzden; Oliver’la böyle bir şey yaşamak için, bir başka ilişkiye bodoslama dalmadan önce diğer ilişkinin yasını tutmayı bırakmayı beklemeliydim. Hislerime göre hareket etmeden önce hislerimin gerçek olduğundan emin olmalıyım.

Gerçi şu anda hislerim gerçekten gerçekmiş gibi geliyor bana.

Bilmiyorum. Oliver’ın ne düşündüğünü bilmiyorum. Bunun yanıtının, olmasını istediğim yanıt olduğundan emin olmadıkça bu yanıtı öğrenmek istemiyorum. Oliver’ın ne istemesini istediğimi de bilmiyorum.

Güçsüz bir şekilde of çekene kadar nefesimi tuttuğumun bile farkında değildim. “Yarın geçit töreninde görüşürüz.”

“Evet. Hepimiz için ponpon aldım.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Pep konusunda yapmam, Mallory. Pep konusunda asla.”

Oliver binmem için arabanın kapısını açıyor. Ayrılmadan önce bir şey söylemem gerektiğini düşünerek camımı açıyorum çünkü tekrar şakalaşmaya başlamadan önce sadece öpüşmemiz hakkında konuştuk bir şekilde. Muhtemelen şu anda geldiğimiz nokta konusunda son bir söz söylemeliyiz, *aramızda* hiçbir şey olmadığı konusunda.

“Gidiyorum ben.”

Oliver kaportaya vurup ben yola koyulabileyim diye bir adım geri çekiliyor. Ben de arabayı çalıştırıyorum. Dikiz aynasından geri baktığımda bana el sallıyor.

Hepsi bu kadar.

Oliver’ın evinden ya da tören arabasından çok daha fazlasından uzaklaşıyormuşum gibime geliyor. Belki bu iyi bir şeydir.

Belki de değildir.

Bölüm 22

Öpüştüğüm çocuklar:

1. Travis: Dördüncü sınıfta, salıncakların arkasında.
2. Sam: Beşinci sınıfta, büyük kaydırığın önünde.
3. James: Yedinci sınıfta, hentbol sahalarının orada.

Evet, bir oyun parkı fahişesiydim ben.

4. Nate: Lise birde, ilk kez bir şenlik ateşi gecesinde öpüşmüştük. Dört hafta çıktık ve yedi kez öpüştük.

5. Jeremy: Disneyland turları sırasında, arabasında, odasında, bankada, taco restoranının tuvaletinde... Bir sürü yerde, birçok kez öpüştük.

6. Oliver: Alet edevat kulübesinde.

Eve geldiğimde, Ginnie mutfakta bir yemek kitabının sayfalarını karıştırıyor. Üzerinde futbol antrenmanında giydiği eşofman takımı ve bir mutfak önlüğü var. Keşke bu sabahki tartışmayı yaşamasaydık. Şu anda ona anlatmam gereken o kadar çok şey var ki.

Mutfak tezgâhımızın önünde duran yüksek taburelerden birine oturuyorum. Ginnie okumaya devam etmeden önce bana şöyle bir bakıveriyor.

“Şu an yapabileceğimiz iki şey var.” diyorum. “Bu sabahki tartışmamıza devam edebiliriz ama bu bizi muhtemelen daha da çok öfkeli edecektir. Üstelik, her ikimiz de söylemememiz gereken şeyler söylediğimizi biliyoruz ve üzgünüz, öyle değil mi?”

Ginnie önündeki yemek kitabının sayfalarını çeviriyor.

“Ya da ateşkes ilan edebiliriz ve ben de sana parti için aldığım şeyleri gösteririm. Birlikte yemek yaparız ve sana geçirdiğim çılgın günü anlatabilirim.” Ginnie’ye önce Oliver’dan mı yoksa büyükannemden mi bahsetmeliyim bilmiyorum çünkü büyükannemi anlattığımda tepesi atacak. Yoksa, önce annemin bilgisayarını mı göstersem Ginnie’ye? Ne de olsa blog bir açıklama gerektiriyor.

“Sahi, böylelikle de yine senin hakkında konuşabiliriz. Aman ne yenilik.”

Ama sadece benimle ilgili değildi ki. Bugün, şimdiye kadar yaşadığım *benimle* en az ilgili gündü. Bugün herkesin sorunu benim sorunum oldu. Bir de öpüşme var. Bu öpüşmeyi neyin altında listelemem gerektiğinden emin değilim henüz.

Ama, evet, daha dramatik bir hayatı olan büyük kardeş ben olduğum için benim hakkımda daha çok konuştuğumuz doğru. Ginnie’nin erkek sorunları yok, herkesle arkadaş ve bunun dışında kalan her saniyede de futbol oynuyor. Belki de daha verici olmalıyım. Bunu da listeye eklemeli.

Hayat listesine eklemeli bunu, büyükannemin listesine değil. “Gayet makul. *Senin* geçirdiğin çılgın günden bahsedebiliriz benimki yerine.”

Ginnie yemek kitabını kapatıyor. “Duyacağım en iyi özür bu mu yani?”

“Hey, ben bir özür bile almadım.”

“Tamam. Özür dilerim.” Ginnie, kitabı kenara itip mutfak tezgâhının üzerinden bana doğru uzanıyor. “Bugün ilk gerçek öpüşmemi

yaşadım.”

Bir saniye tepki vermiyorum çünkü Ginnie’den bahsedeceğimizi bilmeme rağmen böyle bir bomba patlatmasını beklemiyordum. “Bir saniye, bir saniye; ne?”

Haykırıyor: “Biliyorum! Buna inanabiliyor musun?”

“Elbette inanabiliyorum ama... Kiminle? Ne zaman? Nasıl?”

Ginnie mutfak tezgâhının arkasından koşturarak gelip yanımdaki tabureye oturuyor. Detayları anlatırken kollarını iki yana açıp taburenin üzerinde dengede duruyor ve olayı yeniden yaşıyormuş gibi görünüyor. “Bugün öğle yemeği için bir şeyler hazırlayıp paket yapmıştım çünkü buğday rüşeyminden yapılmış soğuk pankekin arasına sardığım soya sosisini şu Carl’s Jr. soslarına daldırıp yemeyi ne kadar sevdiğimi bilirsin.”

“İğrenç. Ama evet?”

“Ve çantamı okuldaki dolabımda unuttuğum için öğle yemeğinden hemen önce dolabıma koşturdum. O arada koridorda Bennett’i gördüm...”

“*Bennett*’la mı öpüştün?”

“Kiminle öpüşeceğimi sanıyordun ki? Neyse, dolabıma yaslanmış duruyordu ve balodan bahsetmeye başladık. Vereceğimiz davet için yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Çok hoştu. Sonra, baloya giderken bizim arabaya kimler biner diye konuştuk. Bazı anne babalar gelip merdivenlerde fotoğraf çekmek isterler diye de...”

“Ginnie.”

“*Sonra* herkes gitti ve zil çaldı. Bennett da bana ‘Evet demene gerçekten çok memnun oldum.’ dedi. Sonra da eliyle çenemi tuttu ve beni öptü. Okulun orta yerinde, Mallory. Acayip kısaydı, belki beş saniye ama bu, şimdiye kadar bir çocuğun bir kızı öpmeden önce söylemiş olduğu en güzel şey değil mi?”

Kendi öpüşme hikâyemi anlatmaktan vazgeçiyorum. “Ondan

hoşlanıyor musun?”

“Elbette. Beni öpmesine izin verdim, değil mi?”

“O zaman bu muhteşem bir şey, Ginnie. Vay, Bennett’in bunu yapmaya cesaret ettiğine inanamıyorum.”

“Biliyorum! Sence cumartesi gecesi tekrar öper mi beni? Yani, bugün beni öptüyse bunu yine yapmak isteyecektir, öyle değil mi?”

Mantıklı bir akıl yürütme bu ama aşkta hiçbir şey mantıklı değildir. Bennett yarın Ginnie’nin kalbini kırabilir ya da yeryüzündeki en tatlı çocuk olabilir. İki haftalık bir süre zarfında Ginnie’nin hem kalbi kırılabilir hem de yeni bir aşktan kaynaklanan heyecanları yaşayabilir ki böyle bir şey herkesin aklını karıştırmaya yeter. Biliyorum, bu kulağa çok tatsız tuzsuz geliyor. Üstelik, Ginnie mutlu ve birini benim kız kardeşimi sevdiğim gibi severseniz o kişinin gülümsemeye devam etmesi için her şeyi söylersiniz. “Elbette tekrar öpecek seni. Nabzını yoklamış.”

“Annem de böyle dedi.”

“*Anneme* söyledin mi?” Ginnie’nin kolunu tutuyorum. “Delirdin mi? Detaylara nasıl meraklıdır bilirsin. Emin ol, aç kurt gibi saldıracaktır daha çok bilgi almak için. Seninle seks hakkında konuşana kadar bekle de gör.”

“Parçalarımдан bahsederken bunu mu kastetti yani?” diye soruyor Ginnie.

“Evet, başlıyor işte.” Ginnie’nin kolunu sıkıp bırakıyorum.

“Şey, söylemek zorunda kaldım. Eve geldiğimde, ofisinde ağlarken yakaladım annemi ve onu neşelendirmek istedim.” Ginnie’nin rengi atıyor. “Babamla bir şey olduğu için ağladığını düşünmüyorsun, değil mi?”

Ginnie’ye annemin ağlamasının babamla ilgili olmadığını, bunun tamamen annemle ilgili olduğunu söylediğim konuşmamızın bir bölümü bu. Annem, ben sırrını öğrendiğim için ağlıyordu

muhtemelen. Ginnie bunu duymayı hak ediyor çünkü gerçek bu. Ama bugün Ginnie için büyük bir gün ve bu nedenle ben Ginnie'yi bu gerçekten korumak istiyorum. Ginnie'ye olan sevgimden dolayı yalan söylüyorum.

"Yok, okuldan sonra gördüm annemi. Regl olduğunu, Gap indirimini kaçırdığını ve web sitesinin donup durduğunu söyledi. Muhtemelen hepsinin birleşimi sonucu ağladı. İyi olduğundan eminim."

Ginnie'nin yüzündeki endişe kayboluyor ve tekrar sırtıtmaya başlıyor Ginnie. "Bennett dilini kullandı biraz."

"Aa, Bennett *sevgilin* demek!"

"Ne yapacağımı -ben de dilimi mi kullanmalıyım yoksa sadece Bennett'ın bunu yapmasına izin mi vermeliyim- bilemedim."

Buzluktan bir kutu çilekli yoğurt çıkarıp iki kaşık saplıyorum yoğurda. "Pekâlâ, küçük kardeşim. Yaşın geldi. Seninle dil kurallarını paylaşmamın zamanı artık. Kural bir: Az ama öz."

*

Cuma günü, okul açısından, şaka gibi. Öğleden sonra saat ikide başlayacak olan geçit törenine yetişebilmek için dersler otuz dakikaya indiriliyor. Bay Hanover, kullandığım internet kaynakları yüzünden yazıp vermediğim kaynakçadan dolayı C- verdiği ödevimi bana geri veriyor. Ödevimi alınca öpüyorum çünkü daha kötü, çok daha kötü bir not alabilirdim. Teknolojiyi kullanmama konusunda kendime verdiğim izin süresince vazgeçtiğim şeylerin sonuçları arasında en uzun yansıması olan bu not olacak. Bu durumda genel not ortalamamı B'ye yükseltebilirim kendimi şanslı sayacağım.

Geçit törenine otobüsle giden sadece birkaç lise üç öğrencisinden biri de benim. İstedğim şey de buydu aslında: Onca hengâmeden önce birazcık huzur. Mezunlar günü geçit töreni, Orange'da

önemli bir gelenektir. Circle'ın ve Chapman Caddesi'nin büyük bir kısmı trafiğe kapatılır, ilkokul ve ortaokul çocukları da gelip geçit törenini izleyebilsinler diye okullar erken kapatılır. Her yıl mezunlarının ve büyük kulüplerin tören arabalarının yanı sıra bir de bando takımı olur ve yerel bir Cadillac bayii de okul yönetimini taşır. Artık bir sürü şeyin aslında "uğraşım" olduğunun farkına varmaya başladığımdan, geçit törenlerinin daha önce bu listede yer almadığını söylemeliyim.

Muhtemelen de bu listeye eklenmeyecek geçit törenleri.

Her şey kesinlikle muhteşem *görünüyor*. Son sınıf öğrencileri anime temalı tören arabalarıyla tartışmasız birinciler. Vintage dükkanlarından biri de mezunlar günü kral, kraliçe, prens ve prensesi için bir tören arabası hazırlamış. Bu tören arabasında el sallayan birkaç 1993 yılı mezunu da var. Asla bitmeyecekmiş ve bitmemesi gerekirmiş gibi görünen güzel bir Kaliforniya günü yine. Üstelik, sadece bir haftadan biraz fazla bir süredir bir okul örgütünde yer alıyor olsam da kendimi daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde bu büyük resmin bir parçası gibi hissediyorum. Bu okulda sadece birine ait olduğumu hissetmek yerine, küçük de olsa bir şeyin sahibiyim artık. Üzerimde de vintage hırkam var. Üç yıkamadan sonra bile kurtulamadığım toz kokusunu unuttun gitsin; bu hırkayla muhteşem *görünüyorum*.

Sorun, buradaki atmosfer değil; beni iterek geçen insanların sayısı, bir sürü isim, hikâye ve durum. Normalde Jeremy'yle birlikte bu kalabalığın içinde töreni izliyor olurdum, törende aktif bir biçimde yer alıyor değil. Bunca ilgili öğrencinin yarattığı kalabalık bunaltıcı. Üzerinde sınıflarıyla, gruplarıyla ilgili şeyler yazılı tişörtler giymiş kızlar ve taşlarla süslenmiş Burger King taçları takan erkekler var. Üzerinde O yazan hırkamla bu kalabalıktan soyutlanmış durumdayım aslında ama pep kulübü sekreteri olarak burada bulunmak görevim. Büyük bir grup içinde ayrı olmak en zor yalnızlık olsa da

hayatımda son günlerde olan diğer bir sürü şey gibi bunu da yapıp yapamayacağımı görmek için burada bulunmayı istiyorum.

Henüz devre dışı kalmamış olan Jeremy radarım, Jeremy'nin yıldız takımı amigolarının tören arabasının yanında Isaac Stevens ve onun lise iki öğrencisi olan kız arkadaşıyla konuşmakta olduğu sinyalini veriyor. Tuhaf olan, aynı ortamda olmamıza rağmen Jeremy'nin ne kadar güzel koktuğunu ya da ne kadar iyi öpüştüğünü düşünmüyor olmam. Kendimi buruk anılarla ve "olabilirdi"lerle yiyip bitirmiyorum. Jeremy'yi görmek hâlâ kolay değil benim için ama sanırım işin en zor, en acı veren kısmını atlattım. Parmağımdaki ipe dokunuyorum. Oliver haklıydı: Unutmayı hatırlayabilirsiniz.

Oliver. Kalabalığı tarayıp Oliver'ın tören arabamıza yaslanmış durmakta olduğunu görüyorum. Bir ayağını tören arabasına atmış, koltuğunun altında da ponponlar var. Yanında Vance var ve birlikte kalabalığı tarıyorlar... Beni arıyorlar.

Sırtımdan ter damlacıkları süzülürken kalabalığı yaparak ilerliyorum. "Selam! Bessie muhteşem görünüyor!"

Oliver'ın üzerinde George Jetson kostümü var: Fütüristik beyaz bir gömlek, mavi pantolon ve harika bir turuncu peruk. Gözlüklerini çıkarmış. Şimdiye kadar gördüğüm en seksi çizgi film karakteri bu. "Ciddi misin? Ben bu kostümü giymişim ama iltifat alan *Bessie*?"

"Sen de muhteşem görünüyorsun." Boğazımı temizliyorum. "Ya da kostümün."

"Evet, tabii, muhteşem görünen ben değilim." Vance tüylü gri göğsünde kollarını kavuşturuyor. Kostümleri hazırlayan annesi olmasına rağmen, bu köpek Astro kostümü içinde sıkışıp kalmış Vance. "Keşke bunun yerine şöyle güzel bir karate çizgi filmi seçseydik."

Oliver ponponları Vance'in eline tutuşturuyor. "*Jetgiller* yerine karate çizgi filmi mi? Vance, hayır. İnan bana, bu şimdiye kadarki en iyi fikir."

“Bu senin fikrin.”

“Bak sen! Evet, öyle. Şimdi gidip Judy’yle Jane’i bul bakalım. Geçit töreni birazdan başlayacak.”

Vance, kuyruğu bacaklarının arasında, ağır adımlarla ilerleyerek uzaklaşıyor.

Oliver peruğunu düzeltiyor. “Kostümün kamyonun kasasında. Buna hazır mısın?”

“Başkan sen olabilirsin ama unutma ki bu kulübü ben kurdum. Doğuştan hazırım ben.”

Oliver, Vance’in ailesinin incelik gösterip römorkumuzu bağladıkları kamyonun kapısını açıyor. Vance denilen bu çocuk sanıldan daha önemli bir kulüp üyesi olup çıktı. Kamyonun kasasında maviye boyanmış, buzdolabı ebadında bir kutu var. Kutunun ön yüzüne beyaz bir mutfak önlüğü takılmış. Üzerinde de saç bandına iliştirilmiş bir anten ve bir hizmetçi şapkası duruyor. “Buyur bakalım, hizmetçi Ruby.”

“Off. Bu... Bu çok şey istemek ama.”

“Hadi, uzatma da gir içine.”

Hırkamı çıkarıp gri tişörtüm ve kotumla kalıyorum. Yere çöme liyorum, Oliver da kutuyu başımdan geçiriyor. Kollarımı tam olarak eşit kesilmemiş olan deliklerden çıkarıp başımı da üstteki deliğe sokuyorum. Oliver şapkayı ve anteni ekleyerek kostümümü tamam lıyor. Sonra da saçımı düzeltiyor (Ama bu tüylerimin diken diken olmasına neden olmuyor, hayır, bir parçacık bile ürpermiyorum.).

Bir dakika boyunca birbirimizi inceliyoruz. Her ikimiz de komik kostümler içindeyiz. Sonra Oliver kulağını kaşıyor ve “Şey, Mallory. Düne gelince...” diyor.

“Dert etme.”

“Hayır, dert ediyorum.” Alnı kırıyor. “Bir şeyi netleştirmek istiyorum.”

Kalabalıkta bir uğuldama, bir hareketlenme oluyor. Arabalar çalışmaya başlıyor, gruplar bir araya toplanıyor. İkimiz öylece duruyoruz.

“Söylemek istediğim şeydu... Bak. Ben... Pişman *değilim*.”

“Pişman değilsin?” Aynen vücudumun bu kocaman kutunun içinde hissettiği gibi sesim de zor çıkıyor.

“Doğru.” Oliver bakışını sabitliyor. Ah o gözler. “Değilim.”

Pişman değil.

Biri kolumu yakalayıp beni arkaya döndürüyor. Bu, Jane kostümü içindeki Ginnie. Paniklemiş görünüyor. “Acele etseniz biraz? Römorklar hareket etmeye başlıyor.”

Her yanda bir curcuna var: Amigolar hoplaya zıplaya sıraya giriyorlar, çizgi film karakterleri römorklara tırmanıyorlar. Fakat Oliver önümde durmuş, benden veremeyeceğim bir yanıt bekliyor hâlâ.

Oliver kostüm için özür dilemiyor burada, öyle değil mi? Hayır, ayak parmaklarıma kadar uyuşuyorum ve ayak parmakları yalan söylemez. Belki de o öpüşme Oliver’ın hayatında şimdiye kadar yaptığı en aptalca şey değildir zaten. Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve yere bakıyorum.

Ginnie, beni iterek römorka çıkarıyor ve Oliver’la konuşma işimizin şu an suya düştüğünü, bunu ancak daha sonra konuşabileceğimizi anlıyorum. O konuşmanın nereye varacağı konusunda hiçbir fikrim yok gerçi. Ancak dönüp arkama baktığımda... Arkama baktığımda, Oliver’ın hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyor olduğunu görüyorum. Bando takımı çalmaya başlıyor, kalabalık alkış tutup tezahürat yapıyor ve amigolar da ellerindeki ponponları sallıyorlar çılgınca ama Oliver kımıldamıyor.

“Başkan Oliver, kız kardeşime bakmayı kesip ben popona bir suikast düzenlemeden önce bin şu römorka!” diye bağırıyor Ginnie.

Vance’in babası kamyonu çalıştırıyor. Sonunda, Oliver’ın ağzının

sağ köşesine gelip konuyor o gülümseme. Hiç zorlamadan, büyük bir zarafetle römorkun üstüne zıplıyor Oliver ve ben içimden keşke şu kutu şeklindeki robot olmak yerine Jane Jetson olsaydım diye geçiriyorum. En azından çizgi film karakterleri olarak evli olurduk o zaman.

Baloya birlikte gidiyor olsak çok daha güzel olurdu. Bir kavalye-min olmaması ne kadar da kötü...

Mallory. Bir kavalyeeye ihtiyacın yok.

Bunu söyleyen Ginnie miydi diye bakmak için ardıma dönüyorum ama Ginnie römorkun kamyonu bağlı olduğu tarafta, Cardin'le gülüyor. Yanımda başka kimse de yok. Bu sesin kafamın içinden geldiğinin farkına varıyorum.

Bir kavalyeeye ihtiyacım yok. Bu kavalye hiçbir şeyi çözmeyecek çünkü. Sadece şu liste yüzünden bir sevgili bulmam gerekiyor şu anda. Oliver öpüştüğümüz için pişman olmayabilir ama bundan hâlâ emin değilim. Aramızda olup biten hiçbir şeyden emin değilim.

Oliver ponponunu sallıyor ve geri kalan herkes de tezahürat yapıp zıplıyor. Bense bu kalabalıkta, bu römorkta yalnızım. Önümden gelip geçen yüzlere bakmıyorum. Jeremy'yi görmüyorum, dönüp Oliver'a bakmıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Aslında gün doğmuyor olmasa da içimdeki uyanışı fark edebiliyorum. Bu nedenle de kafamdaki sesi bastırıp erkek merkezli olmayan başka bir konu bulmaya odaklanıyorum uzun uzadıya düşünmek için.

Hiçbir şey bulamıyorum. En azından deniyorum ama.

Bölüm 23

1960'ların başlarına dair yemek kitaplarında ve internette (Bunun için onu affediyorum) yaptığı kılı kırk yaran araştırmalardan sonra Ginnie'nin vereceğimiz davet için hazırladığı menü:

1. Karides kokteyli.

2. Ekmek ve yeşil elmayla servis edilecek peynir fondü. (Peynire yakın durulması gerektiği için küçük bir bar masası hazırladık. Hayat için önemli bir kural aslında. PEYNİRE YAKIN DUR.)

3. Minik ay çörekleri şeklinde sarılmış sosisli börekçikler. Pillsbury milföy hamuru ve kokteyl sosisle hazırlanan bu böreklerle 'battaniyeli domuzcuk' da deniyor. Bu lezzetli böreklerin bu şekilde adlandırılması, sanki sırf bir şeyler atıştırabileyim diye uyuyan bir domuzu kesiyormuşum izlenimi yaratıyor. Gerçi durum özünde bu olabilir.

4. Jöle şöleni. Küçük kaplarda servis edilecek olan pembe jöle ve krema karışımının üzeri maraska kirazıyla süslenecek.

5. Dilimlenmiş jambon ve peynir topuyla birlikte ik-

ram edilecek Ritz krakeri.

6. Krem peynir doldurulmuş kereviz sapı. Evet, doğru okudunuz. Bunu ben uydurmuyorum.

7. Yumurta dolması.

8. Doldurulmuş mantar. Mantar deyince sadece sağlıklı şeyler seçtiğimizi sanmayın. Sosis ve krem peyniri karışımıyla doldurulmuş mantarlardan bahsediyoruz.

9. Patlamış mısırdan üretilen Rice Krispies atıştır-malıkları. Altmışların başlarında Rice Krispies'in olduğunu bilmiyordum ama şu iğrenç kerevizi telafi edecek doğru dürüst bir şeyimiz olduğuna çok memnun oldum doğrusu.

10. Dondurmalı punç¹.

Takımımız o geceki Amerikan futbolu maçını kaybediyor. Amerikan futbolu kurallarını bilmediğim için maç hakkında pek bir yorum yapamayacağım ama büfedeki Kettle Korn mısırları harika gerçekten. Cumartesi sabahı ailecek Ginnie'nin futbol maçına gidiyoruz. Ginnie maçta iki gol atıyor ve saat ikiden önce evde olup akşam vereceğimiz davet için hazırlıklara başlıyoruz. Altmışların başında ikram edilen kokteyl yiyeceklerinin iyi tarafı, aslında çok fazla aşçılık gerektirmemesi. Anlaşılan o ki ikram ettiğiniz yiyeceği süslü bir kürdana takıp servis ettiğiniz sürece o yiyeceğin pahalı ve üst sınıf olduğu düşünülüyormuş. Bu da eğer minik sosislerin belirli bir sınıfa karşılık geldiği bir dönem var olmuştusa benim yanlış zamanda doğmuş olduğumu kanıtlıyor.

Konuşmamız gerektiğini bildiğim hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz Ginnie'yle. Pazar günü Ginnie'yi bir bilgi bombardımanı-

1 Genellikle beş farklı içecek ve meyve parçacıklarıyla hazırlanan, alkolü ya da alkol­süz bir çeşit kokteyl. (ç. n.)

na tutmayı planlıyorum, vereceğimiz davet ve balo geçtikten sonra. Ginnie'nin uzun zamandır kayıp olan halasını, blog yazan annesini ve ilk randevusunu aynı gün içinde dert edinmesine gerek yok. Belki de teknolojiyi yeniden kullanmaya başlayana kadar bekler, bunları ona mesaj atarım. Yvonne'un dediği gibi, bu şekilde daha az tuhaf olur.

Ginnie mini sosislere kaşlarını çatarak bakıyor. "Bir daha başka bir zamanla bağ kurmak istediğinde devrim öncesi Fransa'yı seçebilir misin? Ya da benim de yiyebileceğim şeyler olsun diye bir hippie komünü filan deneyebilir miyiz?"

"Bunu yemene kimse engel olmuyor." diyorum.

"İzlediğim sosisin içinde ne olduğunu anlatan belgesel engel oluyor." Yüzünü buruşturuyor. "Ama sanırım Bennett et seviyor. O mutlu olacaktır."

"Bu gece onunla oynadığında mutlu olacak Bennett."

"Göreceğiz." diyor Ginnie gizemli bir şekilde.

Bugün bu liste işini sonlandıracağım muhtemelen. Beş maddeden üçünü gerçekleştirdim ve bu gece Ginnie'yle Bennett sıkı fıkı olduklarında sevgili maddesi de hallolmuş olacak. Geriye düşünecek tehlikeli bir şey yapma maddesi kalıyor sadece. Bu da Ginnie'nin şu anda hazırlamakta olduğu krem peynir ve sosis karışımını yemeyi içerebilir aslında.

Saat dördü biraz geçe kapının zili çalınıyor. Ginnie, bileklerine kadar trans yağa batmış olduğundan, eski bir Beach Boys şarkısını ıslıkla çalarak holü hızla geçiyorum. Gelenin kim olduğunu görünce ıslığım yarım kalıyor.

Kapıda büyükannem duruyor. Elinde, içinde elbisemin olduğunu tahmin ettiğim büyük bir şapka kutusu var. Bu muhteşem bir an, bir devir teslim anı olabilirdi; uzun zamandır görmediğim halam, büyükannemin yanında durmuyor olsaydı. Ginnie'ye hâlâ varlığından bahsetmediğim halam.

Şu süslü kürdanları silah olarak kullanılmasınlar diye saklamam gerek şimdi.

“Aa, evdesin! Mezunlar günü için bir şeyler yapmak üzere dışarda olursun diye düşünmüştüm. Bunu bırakıp belki annenler evdedir diye bir bakacaktım.”

“Vereceğimiz davetle ilgili son anda çıkan birkaç şeyi halletmek için dışarı çıktılar. Ginnie evde ama.”

Büyükannem başını iki yana sallıyor. “Hayır, stresli şimdi o. Balodan önce...” -Candace’e şöyle bir bakıyor- “Bizim için endişelenmesine gerek yok. Anlıyorsun ya.”

Candace, desteğe ihtiyacı varmış ama izinsiz içeri girmek istemiyormuş gibi yavaşça kapının kasasına yaslıyor elini. Burası erkek kardeşinin evi ve neredeyse kardeşiyle tanışacaktı. Ama şu anda babamdan ya da büyükannemin, evlatlık vermeyip yanında tuttuğu çocuğunun hayatıyla hep ilgilenmiş olduğu gerçeğinden bahsetmeyeceğiz. Candace’in evli olup olmadığını; çocukları olup olmadığını; çocukları varsa çocukların annelerinin hiç tanımadıkları büyükanneleriyle tanışmak için burada olduğunu bilip bilmediklerini ya da Candace’in büyükannemle dikiş becerisinin yanı sıra başka ortak yanlarının olup olmadığını bilmiyorum hâlâ. Hatta Candace büyükannemi sevmiyor bile olabilir.

Bunun Ginnie’yi üzmesini istemediğim için de verandaya çıkıp evin kapısını kapatıyorum. Büyükannem kutuyu açıyor ve kutunun içinden çıkardığı muhteşem, kabarık, saten elbiseyi bir kol boyu ile ride tutarak sallıyor. “Kızma ama bel kısmına işlemeli siyah bir parça ekledim alttan. Candace de bana yardım etmek zorunda kaldı. Bu elbiseyi ilk diktüğimde böyle görünmesini istiyordum.”

Büyükannemin uzanmış olan elinden elbiseyi alıyorum. Elbisenin beden kısmına siyah kristal boncuklar işlenmiş ve kabarık, beyaz etek kısmına da tül eklenmiş. Elbise bu hâliyle de o döneme

uygun ama şirinliğin yerini eski tarz bir çekicilik almış şimdi.

Candace de bir çift uzun, siyah eldiven uzatıyor bana. “Ve büyükannen altmışlar modasını istediğini söylediği için gidip bunları da bulduk sana.”

Orada, ön verandada, durmuş bir şey yapmamı ya da bir şey söylememi bekliyorlar. Ama ağızımdan tek bir kelime bile çıkmıyor çünkü...

1. Elbise o kadar güzel olmuş ki. Hem bu gece kendimle olan randevumda giyeceğim bu elbiseyi.

2. Burada, bizim evdeler ama benden başka kimsenin Candace'den haberi yok.

“Teşekkür ederim.” diyorum. “Benim için bunu yaptığına inanmıyorum.”

“Elbette yaptım.” diyor büyükannem. “Gerçi, bugün bu elbiseye harcadığımız emekle sana yeni bir elbise dikebilirdik.”

“Hayır, böylesi daha iyi.” Kumaşı okşuyorum. Gözlerime yaşlar doluyor ama bunun nedenini bilemiyorum. Bu elbise; listenin bir özeti, başarmayı umduğum her şey, unutmayı umduğum her şey gibi. “Bu, daha anlamlı.”

Büyükannem sesimdeki duygusallığı fark etmiyor ya da etmiş olsa bile bunu göstermiyor. “Candace’i havaalanına bırakacağım. Birkaç hafta sonra tekrar gelecek. O zaman Rodney’yi de alıp hep birlikte ailecek bir akşam yemeği ya da öyle bir şey ayarlayacağız.”

“Bir parça yoğun geçti.” Candace çekingen bir şekilde gülümsüyor. “Ama seninle tanışma şansını yakaladığıma memnun oldum, Mallory. Baloda iyi eğlenceler.”

Candace’i kucaklamalıyım, bunu yapmam gerektiğini biliyorum. O benim halam ve annesiyle son gününü elbisemi dikerek geçirdi. Ama bu yönden büyükanneme benziyorum, duygularımı göstermekte pek iyi değilim. Bu yüzden de orada bir aptal gibi durup

“Sana da.” diyorum.

Sana da. İşte tüm söylediğim bu Candace’e. İğrencim.

Evin kapısı açılıyor ve Ginnie kapıdan başını uzatıyor. “İçeri davet etmeyecek misin? Büyükanne! İhtiyaç duyduğumuz kişi tam da sensin. İçeri gelsene, bu jöle doğru dürüst durmuyor.”

Büyükannem kadar suçlu görüldüğümü biliyorum. Candace de boş bir ifadeyle gözünü dikmiş Ginnie’nin saçına -kendi saçına- bakıyor. Bir işaret, bir belirti almak ümidiyle büyükanneme işaret ediyorum ama hiçbir tepki yok.

Ginnie aptal değil. Bu kadının kim olduğunu soracak. Bu nedenle daha önce yapmış olmam gereken şeyi yapıp Candace’in koluna giriyorum. “Ginnie. Bu senin için tam bir şok olacak ve ben de yeni öğrendim ama bu Candace. Şey, büyükannem lisedeyken doğurmuş onu ve evlatlık vermiş. Yani Candace bizim halamız. Buraya ziyarette gelmiş ve mezunlar günü elbisemin üzerine boncuklar dikti.”

Evet. Bu her şeyi özetliyor işte.

Ginnie eliyle ağzını kapıyor. “Cidden mi?” diye soruyor büyükanneme.

“Mükemmel değildim.” diyor büyükannem kırılgan bir sesle. Evet, bunu bizden bir sır olarak saklamasının nedeni bu işte. Uzun zaman önce aptal bir çocuğa parçalarını vermiş olduğu için ona olan saygımızı yitireceğimizi sanmış. Ama onu böyle olduğu gibi görünce gerçekten ona çok daha fazla saygı duyuyorum şimdi.

Büyükannem hep herkesten daha büyük, efsanevi biri gibi gelmiştir bana. Ama o da benim gibi bir kız sadece, sevgisini muhtemelen hak etmemiş birini sevmiş bir kız. Ayrıca, büyükannemin gençlik yıllarının planlandığı gibi gitmediğinin “kanıtı”, benim mezunlar günü elbisemin yeniden tasarlanmasına yardımcı oldu. Hoş bir tesadüf bu aslında.

Böylesi anlarda sıcacık şeyler düşünebilirim ama ne hissettiği-

mi söylemeye kalkıştığımda bunlar çok aptalca ve sıradanmış gibi gelir kulağa. Halama onu ne kadar takdir ettiğimi ya da büyükan-neme onun tanıdığım en güçlü kadın olduğunu söyleyemesem de büyükannemin elini yakalayıp sıkıyorum hafifçe. Duygusal olarak yapabileceğim tek şey bu şu anda ama büyükanmem de benim elimi sıkıyor. Onun da bir şey söylemesine gerek yok. Elbise çok şey anlatıyor zaten.

“Büyükanne, seni tenis oynarken gördüm. Elbette mükemmel değilsin.” Ginnie hızla merdivenleri inip büyükannemi kucaklıyor. “Bu sırrı saklamak zor olmuştur.”

“Öyle...” diye fısıldıyor büyükanmem. “Ama şimdi bu sırrın orta-ya çıktığına çok memnunum.”

Ginnie sonra Candace’i kucaklıyor. Hiç konuşmadan, gidip sarılıyor Candace’e. “Seninle tanışmak güzel. Bu gece bir parti veriyoruz. Umarım partiye kalabilirsin.”

Ginnie Candace’i kucaklarken Candace hareketsiz duruyor. “Uçağım sekizde kalkıyor.”

“Süper! Bu, iki saatimiz var demektir. Babamla tanıştın mı?”

Candace hayır anlamında başını sallıyor.

“Seversin onu. Kardeşin olduğu için başka şansın da yok zaten. Ve açsan bir sürü retro yiyeceğimiz var. Ya da benim gibiysen ve mideni hayvan etiyle mahvetmemeyi tercih edersen meyveli buzlu bir içecek hazırlarım sana.”

Ginnie, Candace’i bırakıyor. Ben tam Ginnie’nin beni kucaklayacağı düşünürken, Ginnie koluma bir yumruk atıyor. “Bu bana söylemediğin için.” Tekrar vuruyor koluma. “Bu onları içeri davet etmediğin için.” Kolunu geriye doğru çekiyor. “Bu da şu aptal listen için.”

Kollarımı kaldırıp Ginnie’nin yumruğunu bloke ediyorum. “Sana söyleyecektim ama ilk öpüşme heyecanını çalmak istemedim!”

“İlk öpüşme mi?” Büyükanmem sırtıyor.

Ginnie gözlerini deviriyor. “İçeri girin. Kavalitem gelmeden önce anlatacağım ama o gelince tuhaf tuhaf davranmayın! Candace hala, beni hızlı bir şekilde tanımaya başlamak üzeresin.”

Kız kardeşimi sevmemin 40,345. nedeni: Yukarıya bakın.

*

Daha önce hiç böyle bir davete katılmamış olduğumdan, böyle bir davetten ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Çoğu davet, uzun yıllardır kayıp olan halanızın kapınıza gelip size büyükannenizin elli yıl önce giymiş olduğu ve göz kamaştırıcı bir hâle dönüştürülmüş olan mezunlar günü elbisesini vermesiyle; anne babanızın bundan yirmi dakika sonra eve gelip hayatlarının şokuyla karşılaşmalarıyla; bunun peşinden de herkes aceleyle kereviz keser, dondurmalı punch’ı karıştırır ve evet, davette ikram edilecek tüm yiyeceklerle kürdan takarken bir sürü soru, gözyaşı ve derin tartışmayla başlamıyordur muhtemelen.

Tahmin edebileceğiniz gibi, doldurulmuş mantarlar bir parça hayal kırıklığına yol açan bir şey oluyor bundan sonra.

Candace kapıda durmuş; babamı, annemi, *annesini* kucaklıyor... Ortamı gözünüzde canlandırmışsınızdır işte. Herkes kucaklaşıp duruyor. Annem daha şimdiden Candace’in yirmi fotoğrafını çekti bile. Bu fotoğrafların birinde Candace’le büyükannemin elleri birbirine dolanmış durumda. Annemin bu fotoğrafı bir sonraki blog yazısında kullanacağından eminim. Babam, sanki Candace kapımıza bırakılmış yeni doğmuş bir bebekmiş gibi Candace’in başına hafifçe vurup duruyor.

“Birkaç hafta sonra görüşürüz!” diye sesleniyor annem, babam özel bir elveda için Candace’i bir köşeye çekerken. Babam Candace’le ilk tanıştığında bir bebek gibi avazı çıktığı kadar bağırarak ağ-

ladı. Babamın duygularını bu kadar açık göstermesi de hepimizin içini parçaladı.

Büyükanmem başını omzuma yaslıyor. “Şey, geçen gün bana bahsettiğin şu listeyi tamamladın mı?”

“Neredeyse.”

“Gençliğimin iyi olduğunu düşündüğün için böyle bir ideale kapıldığını biliyorum. Umarım büyük sırrım bunu mahvetmemiştir.”

Mahvetmek doğru kelime değil. Tezimin tamamen doğru olmasına biraz canım sıkıldı. Bu listenin beni daha basit bir zamana götüreceğini sanmıştım ama hayatımı bazı açılardan daha da karmaşıktırdı. “On altı yaşında olmak şimdi de çok farklı değil, değil mi?”

“Ergenlik defalarca sahnelenen bir trajedidir. Değişen tek şey, sahnedeki dekordur.”

Büyükanmemin gömleğimin altında durmakta olan yüzüğüne dokunuyorum. Büyükanmem haklı. Bu oyundaki temel sorun dekor -bilgisayarım, telefonum- değil. Yani, demem o ki elli yıl önce büyükanmem de bu berbat duyguları yaşamış. O zamanlar henüz internet bulunmamış olabilir ama aşk ve gönül yarası varmış.

Listeyi gerçekten tamamlamama gerek var mı ki? Neyi kanıtlayacağım şimdi?

Babam büyükanmemin Mini Cooper’ının bagaj kapısını kapatıyor. “Acele etsen iyi olur, anne.”

Büyükanmem başıma bir öpücük konduruyor. “Candace Los Angeles Uluslararası Havalimanı’ndan uçuyor, dolayısıyla bu güzel elbiseyle yapacağın girişi görmek için yetişemeyeceğim.”

“Fotoğraf çekerim.”

“İyi olur bu. Daha fazla dejavu kaldıracabileceğimden emin değilim.”

“Elbisenle gurur duymanı sağlayacağım.” diyorum.

Büyükanmem gözleri yaşlı, gülümsüyor. “Mallory. Her gün gurur

duymamı sağlıyorsun sen.”

Kucaklaşma topluluğu tekrar bir araya geliyor ve sonrasında büyükannemle Candece gidiyorlar. Ginnie’yle benim sadece otuz dakikamız var. Hazırlanması ve son hazırlıkları tamamlaması için Ginnie’yi eve doğru yönlendiriyorum. Misafirler yavaş yavaş gelmeye başladığında, üzerimde hâlâ beyaz gömleğim ve pötikareli kapri pantolonum var. Büyükannem saçımı şık bir topuz yapmıştı; takma kirpiklerim gözümde ve gözkapaklarıma da belirgin bir şekilde likit göz kalemi çekmiştim ama vintage bir elbiseyi -vintage yiyecek de olsa- lekelemek her dönemde bir ev kadınının kâbusu olmuştur.

Üstelik, bu davet Ginnie’nin arkadaşları için. Paige, Yvonne ve Cardin gelecek. Oliver’ı davet etmek için bir türlü zaman bulamadım. Son günlerdeki konuşmalarımız bir şekilde hep aniden kesildi çünkü.

Bennett elinde bir buket çiçekle gelince Ginnie merdivenlerden aşağıya iniyor. Bennett aval aval Ginnie’ye bakıyor. Belli ki kız kardeşimin kısa yeşil elbisesine ya da o elbisenin altından görünen bacaklarına hayran kaldı.

Cardin, ben mutfakta sebze doğrarken gelip beni buluyor.

“Elbisen nerede?” diye soruyor.

Bir kereviz sapını daha kesiyorum. Krem peynirli kereviz sapları menünün sürprizi oldu gerçekten. “Dondurmalı punch’la bir anlaşmazlık yaşamak istemedim. Muhteşem görünüyordun.”

Cardin eliyle göğsündeki bir şeyi temizleyip omuz silkiyor. “Bunu iki hafta önce Laguna’daki bir partide giydim. Bu, bu yıl katıldığım dördüncü mezunlar günü balosu. Dönüşümlü olarak giymek için daha çok elbiseye ihtiyacım var.”

“Ya da daha az erkeğe. Bunu nasıl becerdiğini bilemiyorum doğrusu.”

“Son bir yıldır kendini rafa kaldırdın tatlım. Biraz ortalara çıkar-san sağına soluna erkekler üşüşecektir.”

“Bundan pek emin değilim.”

“Dün tören arabasının yanında Oliver Kimball’ın ağzının suyu akarak sana bir şeyler anlattığını gördüm. Hayırdır?”

“Sadece ponpon verdi bana.” diyorum.

“Bugünlerde böyle mi diyor çocuklar buna?”

“Sandığın gibi değil.”

“Tabii, tabii.” Cardin kolunu tezgâha dayıyor. “Jeremy’yle ettiği o kavganın detaylarını öğrenmek için ölüyorum hâlâ.”

“Bunu *bana* sorma. Orada değilim.”

“Ben oradaydım.” Kerevizini krem peynire batırıyor. “Öyle böyle değildi. Bir sürü bağırış çağırış ve Mallory’nin onurunu korumak söz konusuydu.”

“Cidden mi?” Yiyecekleri düzenlemeyi bırakıyorum. Bir yanımda bu haberi korkunç buluyor. Diğer yanımsa... Diğer yanımda tüm detayları öğrenmek istiyor. Oliver bana daha çok şey anlatabilirdi ama barakadaki öpüşme araya girip buna engel oldu. “Neler duydu?”

“Önce temel şeylerden bahsettiler. Oliver, ayrılığınızın hemen ardından Jeremy’nin başka bir kızı mezunlar günü balosuna götürecek olmasına çok öfkelenmişti çünkü bu sana saygısızlıkmuş. Jeremy de Iowalı o kızı...”

“Illinois.” Indiana mıydı yoksa? Bunu unutmam tuhaf.

“Sonra da Oliver bunun tek nedeninin o kızın uçağa yetişmek için işten çıkamayacak olması olduğunu söyledi ve bunun üzerine de Jeremy...”

“Bir saniye, bir saniye; ne? Yani, Jeremy değil de kız mı ekmiş?”

Cardin bir şey söylemiyor. “Ginnie bu kısmını anlatmadı mı sana?”

Bunun için kız kardeşime kızamam. Benim ona annemi anlatmama sebeplerimle onun bana bu kısmı anlatmamasının sebepleri aynı: Sevgi, koruma. Hem kavga ediyorduk ve... Ne yani, Jeremy’nin

standart kızı mı olmuşum *yine*? Jenny gelemeyeceği için mi bana onu davet etmediği yalanını söyledi Jeremy yani? Bu iş neredeyse komik bir hâl almaya başlıyor. Evet, neredeyse komik.

“Önemli değil.” diyorum. “Jeremy’yle ayrıldık. İstedliğini yapabilir.”

“Sen de yapabilirsin.” Cardin elindeki kerevizi bir silah gibi bana doğrultuyor. “Söylemeye çalıştığım şu ki bir sevgilin yok; Oliver Kimball da seksi bir çocuk ve...”

“Jeremy’nin kuzeni.” diye tamamlıyorum Cardin’in cümlesini.

“Hayır. Seksi bir çocuk ve sana ilgi duyuyor. Yeni çıktığın ilişki bir fiyaskoydu zaten. Oliver’a karşı bir şeyler hissediyorsan bu konuda bir şey yap. Kuzen, arkadaş, kardeş... Söz konusu aşk olduğunda kural yoktur.”

“Her şeyin bir kuralı vardır.” diyorum.

Cardin’in kavalyesi mutfak kapısından içeri uzatıyor başını. “Fotoğraf çekiyorlar.”

Cardin eliyle dur işareti yapıyor çocuğa. “Bir saniye sonra geliyorum, sevgilim.”

“Sevgilin mi?”

Cardin göz kırpmıyor bana. “Hepsi benim sevgilim.”

Cardin’le ben, bir kâğıt bardak mezarlığı gibi görünen boş salona yöneliyoruz. Makyaj yapmış olan ve pırıl pırıl parıldayan Ginnie de koşturarak geliyor. Yanaklarını sıkıştırmak, ne kadar kadınsı ve güzel görüldüğüne dair bir şeyler söylemek istiyorum ona. Ginnie bana bakıp burnunu buruşturuyor.

“Mallory, saçına krem peyniri bulaşmış. Hazırlan. On dakika sonra bir sürpriz geliyor sana.”

“Bu sürpriz Eduardo olmasa iyi olur.” diye bir şaka yapıyorum ama Ginnie çoktan arkadaşlarının yanına dönmüş bile. Cidden, Eduardo olmasa iyi olur bu sürpriz.

Çiftler fotoğraf çekilmeye başlamadan önce, koşarak

merdivenleri çıkıyorum. Bu işten kaytardığıma memnunum. İçimi derin bir korku kaplamaya başlıyor. Bu balo, son iki hafta için yaptığım planımın sonu. İki hafta hiçbir şey değil -iki haftadan daha uzun süren soğuk algınlıkları var- ama süre boyunca hayatı idame modundaydım ve bu gece resmen olmasa da son. Umarım bu noktadan sonra bir sonsuza kadar mutlu oldular kısmı vardır.

Fermuarı çekebilmek için kürek kemiklerimi bir araya getirmiş, yalpalayarak elbisenin etek kısmına girmeye çalışırken; büyükanne-min elbisesi çok daha darmış gibi geliyor. Elbisenin içine girmeyi başarinca, omzumun üzerinden kapının arkasına tutturulmuş olan boy aynasına şöyle bir göz atıyorum. Aynadan bana bakan çilli sırtlı, narin kollu ve gizemli gözlü kız o kadar otantik ki elli yıl önceki Seventeen adlı bir gençlik dergisinden fırlamış olabilir. Aynadaki bu görüntüyü bir eczaneden aldığım, bir daha asla sürmeyecek olduğum kırmızı rujla tamamlıyorum.

“Mallory!” diye sesleniyor Ginnie. “Acele et! Sürprizin geldi!”

Annemin inci kolyesini takabilirim ama tercihim büyükanne-min kolyesinden yana kullanıyorum. Bu kolye, listenin -bu liste teknik olarak her ne kadar temsil ettiğini düşündüğüm şeyi temsil etmese de- bir sembolü oldu. Belki de bu listenin asıl faydalarını diğer taraftan göreceğim. Belki de tüm gece boyunca kendimi bir ezik gibi hissedip bir dahaki sefer büyükanne-min eşyalarını karıştırırken bu kadar meraklı olmamam gerektiğini hatırlatacağım kendime.

Ginnie sevgilisini baloya getireceği için ve tehlikeli bir şey yapma konusunda fazla kafa yormak gerekmediği için şans benden yana. Dolabımdaki bir ayakkabının içinden cep telefonumu çıkarıyorum. Listeyi tamamladığımda cep telefonumu geri almak için orada saklıyordum ve Ginnie de teknolojik neyim var neyim yok silip süpürürken telefonumu bulamadı.

Aşağıya indiğimde ailemi evimizin önüne park etmiş bir limuzine bakarken buluyorum. Babam ellerini başının arkasına koymuş;

annem çıldırmış gibi kıkırdıyor.

“Bennett sana mı getirmiş bunu?” diye soruyorum.

Ailem bana dönüyor. Annem nefesini tutuyor, babam *daha çok* gözyaşına boğuluyor ve Ginnie gülümsüyor. “İşte vintage kraliçesi.”

“Güzel görünüyorsun.” diye bir cümle dökülüyor babamın ağzından.

“Acele edin, iki kardeşin bir fotoğrafını çekeyim.” diyor annem.

Bu fotoğrafın internete konulacağını bilmeme rağmen, poz verip gülümsüyorum. Bu konuyu yarın etraflıca konuşabilirim annemle. Bu balo konusunda yeterince kaygılıyım zaten ve çok dayanıklı deodorantım da ancak bir yere kadar işe yarar.

“Bennett nerede?” diye soruyorum.

“Benzin almayı unutmuş. Birazdan döner.”

“Bir limuzininiz varken niye benzine ihtiyaç duyuyor ki?”

“Bu limuzin benim için değil. Senin için.” diyor Ginnie.

“Ne?”

Babam kollarını benim ve Ginnie’nin omzuna atıyor. “Ginnie, annene ve bana bir sürpriz yapmış. Seni bırakıp şehre ineceğiz.”

Ginnie’ye bir bakış atıyorum. Omuz silkiyor. “Aslında Bennett’la kendim için kiralamıştım bu limuzini ama düşündükçe, buna ihtiyacımız olmadığına karar verdim. Annemle babamın daha çok işine yarayacaktır.”

Bu, Ginnie’nin anne-babamızın-evliliğini-kurtarma-planının başka bir parçası. Uç bir parçası. Bu gece Ginnie’ye -o, anne babam evlilik yeminlerini tazelesinler diye bir düğün şapeli kiralamadan önce- gerçeği anlatmam gerekecek.

Şoför inip limuzinin kapısını açıyor. Resmi bir baloya yalnız gitmekten daha can sıkıcı bir şey olamayacağını düşünüyordum ama yanılmışım: Anne babam bir limuzinle bırakacak beni baloya.

Sağ ol, Ginnie.

Bölüm 24

Bu baloya gitmektense yapmayı tercih edeceğim şeyler:

- 1. Tuvaletleri ovmak.*
- 2. Depolardaki hamam böceklerini yemek.*
- 3. İstersem bu liste uzayıp gider.*

Bir limuzinde oturmuş, anne babamın karşımdaki koltukta birbirlerini sokulmalarını izleyerek bir okul balosuna doğru gidiyorum. Olur da kusmam gerekirse diye çoktan şampanya kovasını yakınlarda bir yere koydum.

Annemle babam “dışarı çıkmak” için giyindiler: Babamın üzerinde soluk bir kot ve kısa kollu, önden düğmeli bir gömlek var. Bir de papyon takmış. Bu kıyafeti dövmelelerine uygun ama yaşına pek uygun değil gibi görünüyor. Annemin üzerindeyse hatlarını ortaya çıkaran dekolteli siyah bir elbise var. Annemle babam, lüks bir araç olan kozalarında birbirlerine sarılmış, yeni yetmeler gibi kıkırdıyorlar. Aslında bu, tam da Ginnie’nin istediği şey. Benim de anne babamın iyi geçiniyor olmalarına memnun olmam lazım ama annemin blogunu öğrendiğimden beri annemin yaptığı her şey sinirime dokunuyor.

Limuzinin koyu renk camından dışarıya bakıyorum. “Beş dakikalığına birbirinizden ayrı duramaz mısınız siz?”

“Bu ilişkimiz için iyi bir şey. Sarılmak önemlidir.” diyor annem.

“Kulağa çok hoş bir blog yazısı başlığı gibi geliyor bu.” diyorum alçak sesle.

“Mallory...” diye iç geçiriyor annem. “Tatlım, bu konuyu açmanın zamanı değil şimdi.”

“Yaa, öyle mi? Babam biliyor mu?” Oturduğum yerde dikleşiyorum. Öfkelenmeyeceğime, bu konuyu daha sonra gündeme getireceğime söz vermiştim kendime ama bu dar ve kapalı alanda kendimi kontrol edemiyorum. Her zaman bizim önümüzde kavga etmelerine, Ginnie’nin aslında ne düşündüğüne ya da benim internette ne gördüğüme dair bir fikirleri olmamasına rağmen şu an sanki mükemmel bir çiftlermiş gibi bu kadar mutlu görünmelerinden nefret ediyorum. “Baba, annemin blogunu okuyor musun?”

“Şey.” Babam anneme bir bakış atıyor. “Bir blogu olduğunu biliyorum. Ben, genellikle, şey...”

“Sorun değil, Kevin. Blogumu okumadığını biliyorum.” diyerek omuz silkiyor annem.

“Belki de okumalısın.” diyorum, babamın şu anda bu kadar budala olmasına kızgın bir hâlde. “Okusan, annemin benim ayrılığım hakkında bir yazı yazdığını ve öz saygımın düşük olduğunu söylediğini öğrenmiş olurdun.”

Annem ellerini kucağına koymuş döndürüyor. “Konuyu saptırıyorsun. Senin için endişe ettiğimden yazdım o yazıyı.”

“Bunu en iyi arkadaşınla konuş öyleyse. İnternetteki binlerce yabancuya benden bahsetme.” Kafamı iki yana sallıyorum. “Son iki haftadır teknolojiyi kullanmamamın nedeninin Jeremy’yle yaşadığım şey yüzünden olduğunu biliyor muydun? İnternette herkesin özel hayatım hakkında konuşuyor olmasından dolayı olduğunu? Bir ara

bir zayıflık yaşayıp bilgisayarını kullandım ve bir de baktım ki sen de benim hakkımda konuşuyorsun internette. Hem de daha kötü şeyler söylüyorsun. Bunu yapmaya hakkın yoktu.”

“Bir kupon blogunda niye Mallory hakkında şeyler yazdın ki?” diye soruyor babam.

Annem hangimizi daha önce yanıtlaması gerektiğini bilemez bir hâlde önce babama, sonra da bana dönüyor ve çaresiz bir şekilde bakıyor bana. “Mallory, özür dilerim. Kimseyi kırmak istemedim. Okuyucularımı arkadaşlarım olarak görüyorum ve bir öğüde çok ihtiyacım vardı. O blog... O; bir anne veya bir eş olmaktan ya da babanın işinden farklı bir şey. O, benimle ilgili bir şey. Anlıyor musun?”

Dudağımda ruj olduğunu hatırlamak için geç kaldığımdan, dudaklarımı birbirine sürüyorum. Annem blogunda bana danışmadan benim ilişkim hakkında yazabilir mi? Kesinlikle hayır. Annemin internette benim hakkımda neler yazmasından rahatsızlık duymayacağıma dair sınırları da belirlememiz gerekecek. Kendine has “bir şey”e; büyütüp geliştireceği, bağlanacağı bir şeye sahip olmaya hakkı var mı? Kesinlikle var ama annemle aramda bir bağlantı kurmama neden olan şeyin, onu anlamamı sağlayan şeyin bu olduğuna inanamıyorum. İnternette var olmak onun için sahici bir şey, değerli bir şey. “Evet, tamam.”

“Bazen bu blogun ne kadar büyüdüğünü, bir okuyucu kitlem olduğunu unutuyorum.”

Babam başını iki yana sallıyor. “Ne kadar büyük bir blogdan bahsediyoruz?”

O kol düğmelerinin satışıyla ilgili yalan söyleyebileceği kadar büyük bir blogdan söz ediyoruz, diye düşünüyorum. Annem bu konuya değinecek mi diye merak ediyorum. Babamın *Çok Seksi! Çok Tutumlu!* adlı blogun ne kadar başarılı olduğuna dair hiçbir fikri yok çünkü.

“Çoğunlukla kuponlar hakkında yazıyorum ama bazen senin antikalarından da haftanın fırsatı diye satışlar yapıyorum.” diyor. “Hat-ta şu senin kol düğmeleri geçen haftanın fırsatıydı.”

“O antika kol düğmelerini on dört bin dolara blogunda mı sattın yani?” diye soruyor babam.

“Sana söylediğimden biraz daha aza satmış olabilirim.”

“Ne kadar aza?” diye soruyor babam.

“Bilmiyorum.” deyip duraksıyor annem. “Yedi-sekiz bin kadar.”

Babamın çenesi geriliyor. “Mallory’nin niye bu kadar üzüldüğünü anlıyorum. Sen bu aileye yalan söyledin.”

“Kevin, ben...”

“Reklamlardan kazandığını söylediğin o parayı harcadım bile ben.” Babamın sesi yükseliyor. Yine o tuhaf kavga etme hâllerine girmeye başladılar ama bu arabadan çıkış yok. “Paramız olduğunu düşündüğümünden krediyle römork aldım, stant alanını büyüttüm...”

“Baba.” diyerek babamın sözünü kesiyorum ama niye annemi savunmaya geçtiğimden emin değilim. Belki “kendine has bir şeyi olmasını” istemesini anladığım için, belki niyetinin kötü olmadığı-nın farkına vardığım için olabilir. Sonuçta, yardım isteyen bir anne olarak yazmıştı. Her ne kadar internette kupon araştıran herhangi birinden olsa da istediği şey yardımdı sonuçta. “Annemin o parayı hâlâ elinde tuttuğundan eminim.”

Evet anlamında başını sallıyor annem. “Bloguma birkaç sponsor buldum birkaç ay önce. Şimdi bundan gelir elde ediyorum. Öfkelen-me lütfen. Eve ekmek getirenin kendin olmasını istediğini biliyorum ve zaten de öyle ama fazladan para kazanmak için bir fırsat olduğunu gördüm ve...”

“Bunun benim için bir sorun olmayacağını anlamana yetecek kadar rüştü mü ispatladığımı sanıyorum. Ne kadar başarılı olduğunu örtbas etmek için benim kaç para kazandığım konusunda yalan söy-

lemene gerek yok.” diyor babam, şaşkın bir hâlde. “Sana bağırmalı mıyım yoksa seni öpmeli miyim bilemiyorum doğrusu.”

“Lütfen ikisini de yapma.” diyorum.

“İşin için elinden gelenin en iyisini yapıyorsun hep.” diyor annem. “Buna gölge düşürmek istemedim.”

“Bu işin *faal* olmasının tek nedeni sensin.” diyor babam.

Annem burnunu babamın omzuna sürtmeye başlıyor.

Onlar tekrar yüz seksen derecelik bir dönüş yapıp birbirlerine sokulmaya başlamadan önce araya giriyorum. “Bir şey daha var.” diyorum. “Ginnie’nin niye bir limuzin ayarladığını biliyor musunuz?”

“Baloya yalnız gitme konusunda kendini kötü hissetme diye canım.” diyor babam.

“Hayır. Başta, sırf bilgisayarını gizemli bir şekilde kullanmandan dolayı, bir ilişkin olduğunu sandı anne.”

“Niye böyle dü...” diye söze başlıyor annem.

Elimi kaldırıp annemi susturuyorum. “Önemli değil. Ayrıca, çok kavga ettiğinizden dolayı boşanacağınızı da düşünüyor.”

“O kadar çok kavga etmiyoruz.” diyor babam.

Limuzin yavaşlayıp okulun park alanına giriyor. Limuzinin koyu renk camını aralıyorum. Sertçe esen rüzgâr içeriye giriyor. Önümüzde resmî kıyafetler içinde bir grup çocuk koşuyor ve onların kahkahası ortamdaki gerilimi daha da kamçılıyor.

“Canım iyiyiz biz.” diyor annem. “İyiden daha da iyiyiz. Sadece duygularımızı çok açık bir şekilde ifade ediyoruz...”

“Bu konuşmayı yapman gereken kızın ben değilim.” Limuzinden inip başımı açık olan kapıdan içeriye uzatıyorum. “Limuzin kiralamak isteyen Ginnie’ydi. Belli ki olup bitmekte olan bir şey onu endişelendirdi. Belki yolun geri kalan kısmını bu şeyi anlamaya çalışarak geçirirsiniz.”

Annem iç çekiyor. “Sanki ebeveyn olan senmişsin gibi konuğu-

yorsun.”

“Yaa.” Gülümsüyorum. “Blogundaki bir sonraki yazının konusu bu olsun.” Arabanın kapısını çarpıp önümde belli belirsiz görünmekte olan büyük spor salonuna dönüyorum. Limuzin hareket ediyor. Anne babam açılır tavandan başlarını çıkarıp “Seni seviyoruz!”, “Bizi gururlandırıyorsun!” gibi şeyler söylüyorlar bana seslenerek ama kısa bir süre sonra sesleri rüzgâra karışıyor.

Anne babamla geldiğime memnunum. İlişkileri birçok açıdan mükemmel değil ama gerçek bir ilişki onlarınki. Zaten amaç da gerçeklik olmalı muhtemelen, mükemmellik değil. Her ilişkinin kusurlu bir tarafı vardır. Yapmanız gereken şey, bu kusuru nasıl onarabileceğinizi bulmaktır. Denemekten vazgeçmeyin. Bu görüş açısı, Jeremy’yle aramdaki meseleleri halledebilirdi. Oliver’la aramdaki meseleleri halledebilir *hâlen*. Tabii, bunu istersem. Oliver bunu istiyor mu acaba?

Omuzlarımı dikleştirip elbisemin eteğini düzeltiyorum sallayarak. Yalnız başıma -hatta bir gruba askıntı bile olmadan ya da arkadaşlarımla bile yürümeden- bir baloya gitmek, ne kadar güçlü ve bağımsız olduğumu kanıtlamanın iyi bir yolu gibi *görünmüştü*. Sanayi Devrimi sırasında çocukların günde on iki saat çalışmasının da iyi bir fikirmiş gibi *göründüğünden* eminim. Vay, öğrendiğim bir şeyi gerçek hayata uyarladım. Bay Hanover’dan bana daha fazla not vermesini istemeliyim.

Beni sıcak tutan tek şey, üzerimdeki siyah hırka. Bu yüzden koşturarak balo salonuna girip biletimi kapıda duran Öğrenci Birliği’nden iki lise bir öğrencisinin eline tutuşturuyorum.

“Tek misin?” diye soruyor kızlardan biri. Bu soru gayet gerçekçi ama yine de insanın canını sıkıyor.

“Evet.”

“Pekâlâ.” Gülümsüyor. “İyi eğlenceler!”

Eğlence mi? Bunun eğlenceyle ilgisi yok. Holde durup beş dakika boyunca içeri girmek konusunda kendimle konuşuyorum gerçekten. Öğrenci Birliği'nden olan kızlarının gözlerini dikmiş bana bakıyor olmaları da hiç umurumda değil. Balo salonunun dışında bir masanın başında durmuş bilet satıyorlar alt tarafı. Kim oluyorlar da beni yargılayacaklar?

Bunu yapıyor olduğuma, Jeremy'nin onca hilekârlığından sonra bir baloya yalnız başıma geldiğime inanamıyorum. Bu, sadece aptalca bir şey değil... Tehlikeli de. Sosyal açıdan tehlikeli. Zaten bu liste de bir sosyal deney değil miydi sonuçta? Bunu, tehlikeli bir şey yapmak olarak sayabilirim. Hayır, hayır; kesinlikle öyle *sayacağım*. Mallory Bradshaw, tehlikelerin ve kavalyesizliğin kadını.

Listeyi tamamlamaya çok yakınım şu anda. Sadece kız kardeşimden sevgili konusunun hallolduğuna dair bir onay almam gerekiyor. Hayatımda ilk kez önemli bir şeye başlayıp bu şeyi *bitirdim*. İşte, bu kendine güven duygusu sonunda beni spor salonunun açık olan kapısından içeri iten şey oluyor.

Beyaz ve gümüş rengi balonlardan bir kemer hazırlanmış ve spor salonunun tavanından da süsler ve yıldızlar sarkıyor. Dekorasyon komitesi, Disney prenseslerini de ekleyerek geçen yılın çizgi film temasını bu yıla nakletmişler. Biri, Disneyland'e çok yakın yaşadığından, bir anlaşma yapmış olmalı; çünkü kral ve kraliçe için hazırlanmış olan tahtları geçen yazki Disney geçit töreninden hatırlıyorum.

Müziğin temposu bir kez daha duyuluyor, derin bir nefes daha alıyorum, ayaklarım hareket etmeye başlıyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor ve... Hepsi bu işte. İçerideyim. Müzik geldiğimi belirtmek için durmuyor. Bir başıma lise üç mezunlar günü balomdayım.

Yalnız.

Yapayalnız.

Sap gibi.

Bunun en şaşırtıcı kısmı ne peki?

Bu, bir sorun değil.

Kimse bana bakmıyor ya da beni yargılamıyor, hatta beni düşünmüyor bile. Bu, sadece bana ait bir anmış gibi sanki. Buraya bir kavalyle gelmiş olsam iyi vakit geçiriyor mu diye endişelenir, benim hakkımda ne düşündüğünü ve elbisemi beğenip beğenmediğini düşünüyor olurdu. *Ben* elbisemi beğeniyorum. Bu da yeter de artar bile.

Yalnızlık bana yakışıyor.

Ama o kadar da yalnız değilim tabii. Kız kardeşim bir masada oturmuş, parmağını bir su bardağına sokmuş, suyla oynuyor. Bennett ortalarda görünmüyor. Ginnie beni görünce homurdanıyor. Umduğum karşılama bu değildi elbette.

“Niye bu kadar geciktin?” diye soruyor Ginnie.

“Limuzinde anne babamla konuştum.”

Birden sırtıtmaya başlıyor Ginnie. “Eee? Nasıl buldular limuzini?”

“Sevdiler.” Ginnie’nin suda dönüp durmakta olan parmağını izliyorum. Büyükannemin zamanında olsaydı bardaktaki su değil, punch olurdu ama okul yönetimi suya alkol karıştırmanın daha zor olduğunu öğrenmiş sonunda. “Ginnie, annemin bir ilişkisi yok.”

Ginnie’nin suyun içindeki parmağı hareketsizleşiyor birden. “Nereden biliyorsun?”

“Sürekli internette olmasının, gizemli davranmasının ve endişelendiğin diğer her şeyin nedeni bir blogu olması.”

“Bir *blogu* mu var?”

“Yani, bir blogdan daha fazla bir şey bu aslında. Bir iş. Kupon, satış... Geçen gün teknoloji orucumu bozduğumda öğrendim ben de.”

“Bu ne anlama geliyor yani?” Ginnie kaşlarını çatıyor. “Annemle babam annemin blogu yüzünden mi kavga ediyorlar?”

“Annemle babam kavga ediyorlar çünkü annemle babam kavga ederler.”

Ginnie bardaktan çıkardığı parmağını bir peçeteyle kurulayıp ellerini kucağında kavuşturuyor. “Boşanacaklar mı yani?”

“Ginnie... Hayır. Sanırım ilişkileri olduğundan daha kötü görünüyor çünkü duygularını alenen göstermeye meraklılar, alenen öpüşüyorlar ve kavga ediyorlar. Ama senin aile uyumu yaratmak için ne kadar çok uğraştığının gayet farkındalar ve sanırım bu daha iyi iletişim kurmaya çalışmalarını sağlayacaktır.”

“Gerçekten mi? İyiler, öyleyse?”

“Fena değiller. Ben buna fena değiller derim.”

“Şu kumruları almama gerek yok öyleyse?” diye soruyor.

“Paran cebinde kalabilir belki.”

Ginnie başını oldu der gibi sallıyor. “Demek ki limuzin kiralama-sam da olurmuş. O zaman Bennett’ı ekme şansım da olurdu.”

“Yo, hayır! Randevunuz ters mi gitti? Yine öpüştinüz mü?”

“Öpüştük. Ama sonrasında buraya gelirken yolda bana saldırdı resmen. Dolayısıyla ben de...” Hınzırca gülümsüyor. “Burnuna bir yumruk indirdim.”

“Hadi canım, dalga geçiyorsun.”

“Hayır. O da kendini tamamen kaybetti.” Ginnie bir of çekiyor. “O kadar çok kanamamıştı oysa.”

Oturduğum yerde çöküyorum. “Yani, Bennett sevgilin olmayacak tahminimce.”

“İı, evet.” Ginnie hafiften kıkırdıyor önce ama sonra kahkahalar atarak iki büklüm oluyor. “Ama onu istiyorsan, hâlâ lavaboda.”

Ben de iki büklüm olmuş bir şekilde sarsıla sarsıla Ginnie’yle birlikte gülüyorum. Çöpçatanlığımın bizi getirdiği nokta bu işte: Kız kardeşim mezunlar günü balosuna birlikte geldiği kavalyesinin yüzünü yumrukladı. Bu sağlıklı, kalıcı bir ilişkinin tam zıttı aslında.

Liste işi de buraya kadarmış, ne yapalım.

“Bir sevgili istiyorsan hâlâ birini bulabileceğine bahse girerim.”
Ginnie parmağıyla dans pistini işaret ediyor. “Oliver orada.”

Çekip indiriyorum Ginnie’nin elini. “Parmağınla gösterme!”
“Niye? Buraya bakıyor.”

Ani bir hareketle başımı geri çeviriyorum. Oliver kalabalık bir grupla birlikte, yüksek sesli müziğin ritmine uyarak zıplıyor. Balodaki tek papyon ya da kuşak takan kişi o. Kuşağı, damının kıyafetine uysun diye, kırmızı ve parlak hatta. Carmen vücut hatlarını ortaya çıkaran mini elbisesiyle çekici görünüyor. Bu, sadece onun taşıyabileceği türden bir elbise.

Oliver beni görüp bana eliyle gel işareti yapıyor. Umarsız bir şekilde omuz silkerek yanıtlıyorum onu. Bu hafta sonu, konuşmadan iletişim kurma konusunda ustalaşıyoruz gerçekten. Oliver, birbirlerinden romantik olarak hoşlanıyor olsalar da olmasalar da başka bir kızla geldi buraya. Aralarına girmeyeceğim. Sırf Ginnie bir sevgili bulmayı beceremedi diye de birden bir sevgili bulmaya çalışmayacağım.

Ayağa kalkıp gözlerimle salonu tarıyorum.

“Oliver’la dans mı edeceksin?” diye soruyor Ginnie.

“Hayır. Jeremy’yle.”

“Fazla ileri gidiyorsun artık. Kazandın, ilerleme kaydettin. Mal-lory, zafer kazandın sen. Teknolojik aletlerinin tümünü geri çıkara-cak, Friendspace sayfanı tümüyle düzeltecek ve...”

“Evet, el koyduğun her şeyimi sabah odamda görmeyi umuyorum ve buna kafası sallanan biblolarım da dâhil. Ama yine de bunu yapmam gerekiyor.”

“Sırf bir maddeyi işaretlemek için eski sevgiline dönecek kadar çok önemsiyorsan bu aptal listeyi, hemen gidip Bennett’ı lavabodan çıkarıyor ve onunla oynamaya başlıyorum.”

Ginnie’nin omzuna vuruyorum birkaç kez. “Bu tavrın için müte-

şekkirim ama elbisene kan bulaştırmamı istemem.”

Anı yaşayana kadar bunu ben de bilmiyordum ama burada bulunmamın nedeni aslında Jeremy. Kalabalığın arasından Jeremy’nin masasına doğru ilerliyorum zar zor. Jeremy’nin benim ona doğru yaklaşmamı izlemesini izliyorum bir taraftan da. Kolunu yanında oturan kızın sandalyesine atmış. Demek ki bu kızla gelmiş baloya. Baloya birini getirmiş. Baloya gerçekten birini getirmiş olduğuna inanamıyorum.

“Selam, Jeremy. Dans edebilir miyiz?”

Jeremy yanındaki kıza doğru eğilip bir şey fısıldıyor ona. Kız gülümseyip başını evet anlamında sallıyor. Bu, o. Jenny. Diğer kadın. Gerçekten burada. Onu getirmiş Jeremy.

Bu kız benden daha güzel değil. Saçları siyah ve tel tel; üzerinde banal, vücudu saran siyah bir elbise var ama dişleri ve cildi hoş. Ondan nefret etmem gerekir. Gözlerini oymak istiyor olmam gerekir. Bu kıza dostça gülümsediğim yok ama ona karşı karışık duygular içindeyim bir şekilde. Jeremy’yle sorunumuz bu kız değildi ki. O, sorunlarımızın bir dışavurumuydu sadece.

Jeremy’nin sanal alemde çapkınlık yapmış olması benim hatam değil. Diğer yönlerimi, daha önemli olan yanlarımı, görmemiş olması benim hatam değil. Ama uzun süre düşündüm, yaşadığımız şeyin olduğundan daha fazlası olduğuna ikna ettim kendimi. Elbette yaptım bunu. Jeremy benim ilk aşkımdı. Yol yordam bilmiyordum. Onun bildiğini de sanmıyorum.

Slow bir parça çalıyor. *American Idol* yarışmasının eski kazananlarından birinin parçası bu ama hepsinin adını bir türlü aklımda tutamıyorum ben. Jeremy ellerini belime koyarken aramızdaki mesafeyi koruyor. Gerçi bu saygı benden ziyade bizi izlemekte olan damına yönelik olabilir.

“Hoş kız.” diyorum.

“Kesinlikle.”

“Buraya uçamayacak sanıyordum.”

“Uçmak mı?” Jeremy’nin elleri bir parça gevşiyor. “Aa, bu... Bu, o değil. Bu, Heidi. Irvine’de yaşıyor. Babası babamı tanıyor. Son anda böyle oldu.”

“Demek Jenny işten çıkamadı.”

“Bundan bahsetmek zorunda mıyız?”

“Hayır.” Kendimi daha da geri çekiyorum. “Hiçbir şeyden bahsetmemiz gerekmiyor.”

“Ne dememi istiyorsun?” Jeremy pufluyor ve bir tutam saçı yana devriliveriyor. Ne kadar da severdim o saçları. “Denedim. Her şeyi söyledim. Durum bu.”

“Bu ifadeden nefret ediyorum. Özünde, ‘Her şey berbat, dolayısıyla başının çaresine bak’ demek bu.”

“Hayır, demem o ki... Hiçbir şey değişmeyecek. Aramızda hiçbir şey değişmeyecek.” Ayak diriyor. “Değil mi?”

“Ben sadece... Sana bir şey söylemek için geldim buraya.” Gözlerimi sımsıkı kapıyorum, takma kirpiklerim yanağımı gıdıklıyor. Bunu söylerken ona bakamam. “Seni bağışlıyorum. Şey için... Başka bir kızla o şekilde ilgilendiğin için. Bir de internetteki tüm o laflar için.”

Derin bir nefes alıyor. “Ben de seni bağışlıyorum internetteki laflar için.”

Birden açıyorum gözlerimi. “Sen başlattın!”

“Benim sayfamda dingil dedin bana!”

“Çünkü *dingillik ettin*.”

“Evet. Tamam. Öyle oldu.”

Şarkı bitmek üzere. Biz de. Sona erdi. Bu sefer gerçekten bitti. Bu ayrılık açık bir yara gibi gelmiyor artık. Kabuk bağlamış ve iz bırakmaya başlamış bir yara gibi geliyor daha çok. Önünde sonunda bu yara kapanacak ama izini taşıyacağım hep. Oliver’ın dediği gibi;

ne olduğunu hatırlayacağım ama acısı geçecek.

“Son bir şey daha. Randevuyu sen mi iptal ettin yoksa Jenny mi?”

“Aslında, şey, gelecekti ama birkaç kez konuştuktan sonra çaba sarf etmeye değmeyecek gibi göründü. O da ikimizin de kendi yollarımıza gitmemizin iyi olacağı gibi bir şey söyledi.” Omuzları düşüyor. “Ben de öyle hissettim. O, sen değildi. Kendimi bir insanla değil, bir resimle paylaşıyormuşum gibi hissettim.”

Sanırım bu, Jeremy’den şimdiye kadar duyduğum en derin şey. “Yani aynı ay içinde hem kız arkadaşın hem de sanal eşin tarafından terk edildin.”

Jeremy tebessüm ediyor. “Bu kulağa çok hüzünlü geliyor.” Şarkı bitti. Jeremy’nin elleri hâlâ belimde ama kendimi geri çekiyorum. “Mallory, aramızdaki her şeyin bittiğini anlıyorum. Ama sadece bil diye söylüyorum, bu gece çok seksi görünüyorsun. Biraz eski moda ama seksi.”

“Teşekkürler.”

Sesini alçaltıyor. Jeremy istediğinde gayet kısık bir sesle konuşabilir. “Ve olur da tekrar bir araya gelmek istersen, sadece seks için bile olsa, bana uyar.”

Ona uyarılmış. Yani... Jeremy yeryüzündeki en romantik adam değil. Uzanıp ona sarılıyorum. Samimi, platonik, artık-eski-ve-hayallerimdeki-sevgilimsin türünden bir sarılma bu. “Muhtemelen böyle bir şey olmayacak.”

“Peki ya, Oliver?”

Geri çekilip aramızda büyük bir mesafe bırakıyorum. Bu mesafe hep olacak artık. “Oliver iyi bir arkadaşla ihtiyaç duyduğumda benim için iyi bir arkadaş oldu.”

“Aranızdaki tek şey bu mu yani?”

“Benimle Oliver arasında her ne varsa bu benimle Oliver arasında. Artık bana bunu soramazsın. İyi geceler, Jeremy.”

Tık tık sesler çıkarıyor spor salonunun tabanına vuran topuklarım. Benden başka kimse duymuyor bunu çünkü herkes dans ediyor, flört ediyor... Bir şey yapıyor işte. Çıkardığım seslerin -ayak-kabılarımdan, elbisemden, nefesimden kaynaklanan seslerin- fark eden tek kişi benim.

Hole çıkıp alnımı dolaplardan birine yaslıyorum. Jeremy'nin sadakatsizliğinin beni herkesin sırlarını ortaya çıkaran bu liste olayına yönlendirmesi ne tuhaf. Ama liste benim kendi sırrımdı sanırım, şu anda vazgeçmeyeceğim değerli bir sır. Elim göğsüme, büyükannemin kolyesine gidiyor. Zinciri -büyükannemin başka birine, sevgilisine, Candace'in babasına ait olduğunun sembolünü- çekip koparıyorum.

Listenin maddelerinden biri "bir sevgili bul"du. Büyükannemle yollarımız farklı olsa da sanırım her ikimiz de bu maddeyi yerine getirdik. Çünkü anlaşılan o ki büyükannem bir yazım yanlış yapmış. Bir sevgili bulmam gerekmiyordu. Büyükannemin bulması da gerekmiyordu. Olması gereken, sevgilimin cezasını bulmasıydı.

Tutarlı biriyim ben. Yalnız olmak sıkıntı değil benim için. Konfor alanımın dışına çıkmış olmamla ilgili bir sorun da yok. Üstelik, beni olduğum kız yapan bir sürü uğraşım var.

Listenin şu anda yanımda, çantamda, olmaması ne kötü. Liste yanımda olsaydı bir kalem çıkarıp her bir maddeyi seremoniyle işaretleylebilirdim. Pep kulübü? Halledildi. Davet? Verildi. Elbise? Olağanüstü oldu. Sevgili? Esaslı bir şekilde cezalandırıldı. Tehlikeli bir şey? Yalnız geldim.

Yanımda her şeyin sembolü hâline gelmiş olan liste olmadığından, cep telefonumu çıkarıyorum. Son iki haftada gelmiş olan mesajlara ya da e-postalara bakmıyorum. Teknolojisiz geçirdiğim bu süre zarfında çok şey kaçırdığımdan eminim ama hiçbir şey kaybettiğimi sanmıyorum. Şey, gerçi, Ginnie'yle internet üzerinden oynadığımız Scrabble oyununu kaybetmiş olabilirim. Bu çok kötü

oldu çünkü harfin üç katı puan kazandıran bir kutucuğa bir z harfi yerleştirmek üzereydim.

Babamın numarasına basıp telefonun çalışını dinlerken yerdeki karonun çevresine ayağımla daireler çiziyorum.

“Mallory?”

“Gelip beni alabilir misiniz?”

“Hemen mi?” diye soruyor babam. “Seni bırakalı yirmi dakika oldu sadece.”

“Biliyorum. Ama kavalylem ayağıma basıp duruyor dans ederken.”

“Kavalylem mi?” diye bağılıyor annem telefona doğru.

“Ya evet, elinde başka bir kızın ayakkabısıyla çıkıp gelen Beyaz Atlı Prens’in elindeki ayakkabı ayağıma oldu. Dolayısıyla sevgilimle kaçıyorum ben. Umarım sen iyisindir!”

“Mallory, kendini kötü hissetmene gerek yok!” diye tekrar bağılıyor annem. “Senin bağımsızlığınla gurur duyuyoruz...”

“Okula gelin sadece.”

Görüşmeyi sonlandırıyorum. Evet. Yirmi birinci yüzyıla tamamen dalmak istemiyorum henüz.

Büyükannemin elbisesinin dolaplara takılmamasına dikkat ederek olduğum yere çöküyorum. Elbisenin kabarık eteği çevreme yayılıyor. Baloyla işim bitti. Dışarı çıkmak için de çok soğuk. Dolayısıyla anne babamın çektiği arabamın görünmesini oturup beklemek için herhangi başka bir yer kadar uygun bu boş hol.

Telefonum çalışıyor. Arayanın kim olduğuna bile bakmadan yanıtlıyorum gelen çağırıyor. “Anne, şaka yaptım, tamam mı? Holde bekliyorum. Yakınlarda mısınız siz?”

“Aslına bakarsan bir hayli yakınlardayım.” diyor Oliver. “Hangi holdesin, onu söyle sen.”

“Yo, söyleyemem.” diyorum duygusuz bir sesle. “Yabancılarla ko-

nuşmam.”

“Bu ne kabalık! Alo, ben Oliver Kimball. Mallory’yle görüşebilir miyim lütfen?” Oliver’ın telefonundan baloda bangır bangır çalmakta olan müzik duyuluyor.

“Oymak beyin yüksek sesle müzik çalınan bir yerden insanlara telefon etmemeni hiç söylemedi mi sana?”

“Bir saniye.” Oliver sanki ayaklarını sürüyerek yürüyormuş gibi bir hışırtı geliyor telefonun diğer ucundan. “O konuda birazcık yalan söyledim. Görgü kuralları başarı rozeti telefonda konuşma adabını içermiyordu.” Oliver’ın sesi holde yankılanıyor. Birkaç saniye sonra başıma dikilip kalkmama yardımcı olmak için elini uzatıyor ve ayağa kalktığımda da bir daha bırakmıyor elimi. Papyonunu çözmüş, sevimli duran iğrenç kuşağını çıkarmış. Oliver sırtıyor, ağzı kulaklarına varıyor. Kalbim neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor.

“Kuşağına ne oldu?” diyorum telefona konuşarak.

“Pokerde kaybettim. Çılgın bir gece bu gece.”

“Ee, beni niye aradın? Dönmen gereken bir balo yok mu?”

Yüzündeki sırıtış yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. “Bu gece ne kadar güzel görüldüğünü söylemek için aradım seni. Yok, yok. Güzel değil, uhrevi. Uhrevi kelimesini kullanacağım.”

Verilebilecek esprili bir yanıt yok. Oliver çok içten. Söylediği şey, Jeremy’nin yaptığı seks için takılma teklifinden o kadar uzak, o kadar farklı ki. Telefonumu kulağımdan çekip bakışlarımı yere indiriyorum. “Teşekkür ederim.”

Oliver telefonunu smokininin iç cebine koyuyor. “Geçtiğimiz hafta her gün aradım bu numarayı.”

“Cidden mi?” Telefonumu kendimden uzaklaştırıp gözlerimi ekranına dikiyorum ama cevapsız çağrılara daha sonra bakmaya karar veriyorum. “Niye?”

“Telefonunu tekrar kullanmaya ne zaman başlayacağını görmek

için. Sanırım teknoloji atına geri bindin artık.”

“Sanırım.”

“Öyleyse artık mesajlaşabilir, komik fotoğraflar çekip bunları Friendspace’te paylaşabiliriz!” Oliver’ın sesi on iki yaşında bir kız çocuğunun sesi gibi çıkıyor.

“Ağır ol, turbo.”

Yüzü ciddileşiyor. “Ağırdan alabilirim.”

Oliver’a inanıyorum. Onun her şeyi yapabileceğine inanıyorum. Bu yüzden de, “Ama ağırdan da yavaş bir şeye ihtiyacım var benim. Tam bir donma gerek bana. Alet edevat kulübelerindeki rastlantılar konusunda endişelenmek zorunda kalmadan sadece kendime ayıracığım haftalara, aylara ihtiyacım var.” demek çok zor geliyor.

“Buna pişman olmadığımı söylemiştim sana.”

“Ama *ben* pişmanım. Haklısın. Aptalcaydı. Daha iyi bir şey istiyorum ben.” Ellerimi ısınabilmek için çıplak kollarımda bir aşağı bir yukarı dolaştırıyorum. Biraz önce istediğim donmayı hissediyorum şimdiden. “Şu anda seni o spor salonunda bekleyen çok hoş bir kız var ve anne babam da beni almak üzere bir limuzinle gelmek üzere-ler. Yani... Teşekkürler. İyi eğlenceler.”

Yalnız başıma gitmek, tehlikelerle dolu gecemi sonlandırıp kalıcı, sağlam bir karaktere sahip olmaya odaklanmak için arkamı dönüyorum. Büyükanneimin listesini gömüp kendi listeme başlamak için. Mallory’nin uğraşları listesine.

Oliver bana dokunuyor: Sadece iki parmağıyla tutuyor bileğimle dirseğim arasında bir noktayı. Bu, beni kulübedeki tutuşundan oldukça farklı. Oliver eğilip dudaklarını yanağıma hafifçe sürerken kendimi geri çekmiyorum. “Mallory, bir donma istiyorsun demek? Ben bir buzulum. Yavaş bir şey istiyorsun, öyle mi? Bir kaplumbağayım ben. Ama her gece telefonun başında bekliyor da olacağım, kendini hazır hissetmen ne kadar zaman alırsa alsın. İzci sözü.”

Elini kolumdan çekip geri geri yürümeye başlıyor koridorda. Arkadaşlarına, baloya birlikte geldiği kıza dönüyor.

Bana da düşünmek, katılaşmak ve hazırlanmak için zaman kalıyor. Tam olarak neye hazırlanmak olduğunu bilemiyorum. Ama söz konusu Oliver Kimball ise bunun bu bekleyişe değeceğini biliyorum.

Son Söz

Lise 3: Üç ay sonra

Mallory'nin uğraşları:

1. Antikaları kataloglamak, satmak ve takas etmek.
2. Kafası sallanan biblolar toplamak. Artık NBA basketbol oyuncularının biblolarını da topluyorum.
3. Dikiş dikmek (Tamam, bu sayılmayabilir).
4. Okul ruhu... Ruhunu canlandırmak.
5. Kız kardeşinin pişirdiklerini yemek. Organik yiyeceklere geçtim. Haftanın yarısında.
6. Hayır kurumu mağazalarından alışveriş yapmak.
7. Ailemle Disneyland turu yapmak: Sonunda annemi de bel çantası kullanmaya alıştırdım.
8. Uyduruk Friendspace grupları oluşturmak.
9. Tenis oynamak ama kazanabileyim diye sadece büyükkannemle.
10. İnsanları güldüren şakalar yapmak. Gerçekten güldüren şakalar.
11. Oliver Kimball için uyduruk başarı rozetleri icat

etmek. Çoktan hoşsohbet kişi, telefonda şarkı söyleme ve büyükanneleri baştan çıkarma rozetlerini aldı bile. Öpüşme rozeti? Bu çocuk OYMAK BEYİ bile olabilir.

12. Çok karmaşık ve önemli listeleri başarıyla tamamlamak.

Teşekkürler

Bu insanlar ve mekânlar, bu kitabın ortaya çıkmasının sebebidir. Teşekkür ederim:

Editörüm Caroline Abbey'ye nezaketi, sükûneti ve düzeltme süreci boyunca aklımdakileri bir kitaba dönüştürmemdeki yardımları için.

Temsilcim Sarah Davies'e, ortada henüz hiçbir şey yokken bu romanın nasıl olması gerektiğini anlamama yardımları için.

Bloomsbury'deki herkese. Cindy Loh, Regina Roff, Michelle Nagler, Melanie Cecka, Alexei Esikoff, Melissa Kavonic, Regina Castillo, Christine Ma, Katy Hershberger, Bridget Hartzler, Kim Burns, Rachel Stark, Beth Eller, Kaitlin Mischner ve Linette Kim. Ayrıca Alice Swan ve Scholastic UK. Kitap severler candır, sizler de kanıtısınız.

Orange şehrine. Kitabın ilk yarısı boyunca araştırma yaptım ve bu büyüleyici yeri bulduğumda tüm taşlar yerine oturdu. Villa Park ve Orange Lisesi'ndeki öğrencilere, kurguladığım Orange Park adlı okulla ilgili detaylarda yardımcı oldukları için. Ayrıca San Clemente Lisesi mezunlar günü törenini Orange topluluğuna uyarlamak dâhice bir fikirdi. Son olarak, rasgele sorularıma cevap verdikleri için Olde Town Plaza'daki işletme sahiplerine teşekkür ederim.

Çeşitli sosyal ağlarda sorularımı yanıtlayan okuyucularıma. Bu

siteler, Mallory'nin teknolojik yaşamdan altmışlara kaçışını araştırmama ironik bir şekilde yardımcı oldu. Bazı siteler, 1959-1964 yılları arasındaki *Seventeen* ve *Life* dergilerine ulaşmamı sağladı. Bunlardan bazıları; Betty Friedan'ın *The Feminine Mystique*, Rona Jaffe'nin *The Best of Everything*, Tom Brokaw'ın *Boom!* ve Dyna Moe'nin *Mad Men: The Illustrated World* adlı siteler.

Brett ve Kelly Taylor'a, Kaliforniya ile ilgili sorularımı cevapladıkları, Zach ve Jana Taylor ile Spencer ve Rachel Orr'a vahşi Kaliforniya maceralarından bahsetmedikleri için. Heather Fife'a, Kaliforniya tecrübelerini aktardığı için. Morgan ve Kaylee Taylor ile Sinclair Johnson'a, çocuklarla ilgili yardımları için. Irene Latham'a, sırlarımızla ilgili şiirsel tüyoları ve taslaklarım hakkındaki değerli yorumları için. Lisa Schroeder, Rachel Hawkins, Becca Fitzpatrick ve Emily Wing Smith'e, isimle ilgili parlak fikirleri ve kurgu konusundaki ipuçları için teşekkür ederim.

Anne ve babama, her zaman yanımda oldukları için teşekkür ederim. Rylee, Talin ve Logan'a teşekkür ederim.

Okurlardan Yorumlar*

** Okur yorumları www.amazon.com internet sitesinden alınmıştır.*

Süper eğlenceli ve biraz tuhaf! Genç bir hanımefendi için (bir genç kızı birazcık anlamak isterseniz beyler için de) ya da hatırlamak hoşuna gidenler için tam kararında bir kitap. :)

California Velveton

Çok sevimli! Kişilerarası ilişkilerimize teknolojinin ne yaptığına harika bir bakış ve lisenin herhangi bir yaşta kesinlikle zor olduğuna dair bir hatırlatma. “Romantizm” tomurcukları kitabın sonlarına doğru çok gerçekçi ve Mallory ve Oliver’ın bağlantısı öyle dürüst ki (kitabın ana odağı olmamasına rağmen) bir araya gelmelerini uzun süre bekliyorsunuz. Mallo’nun yanında, o gizli gülümsemeleri ve çılgın anları yeniden yaşamak için...

Bergen Carmanon

Bu kitaba bayılmışım. Normal Çağdaş Gençlik Edebiyatından daha komik ve ferahlatıcıydı. Karakterler ve dekor ilginç ve eğlenceli, öncül harikaydı. Kesinlikle tüm arkadaşlarıma tavsiye ederim!

Kflanon

Bu kitabı bir günden biraz fazla zamanda okudum . Çok eğlenceliydi. Anlatıcı çok komikti ve aynı zamanda karakterlerde bir derinlik vardı. Gülüyorken bile durup düşünmemi sağlayan bir hikâyeye bayılırım.

ByKaren A.

Mallory’nin erkek arkadaşı Jeremy, online bir kız arkadaş ile onu aldattığında, Mallory hayatını Jeremy’den arındırmanın en iyi yolunun onu demodernize etmek olduğuna karar veriyor. Büyükkannesinin 1962’de oluşturduğu bir hedefler listesinden esinlenen Mallory, teknolojiyi bırakmaya yemin ediyor ve daha basit bir

zamana geri dönüyor. (Erkek arkadaşların seni bilgisayar avatari ile aldatmadığı bir zamana) Ayrılıklar, özellikle erkek arkadaşın yalancı ve aldatan biri olduğunu öğrendiğinde çok zor. Ben ergenlik çağındayken ayrılmaların zor olduğunu düşünürdüm; bir de herkesin Facebook'ta veya Twitter'da ve başka ne varsa orada olduğunu ve SİZİN hakkınızda dedikodu yaptığını düşünün. Sonra okula gitmek ve onlarla yüzleşmek zorunda kalırsınız. Iyy! Bugün tüm gençler için üzüldüyorum. Kesinlikle bu, tüm teknolojilerden uzak durmaya yemin etmeme sebep olurdu. Şahsen Mallory'nin nail giyindiğiyle "klasikleşmesini" önemsemedim ama gerçekten "Liste" yi sevdim. Lise günlerime geri döndüğümü düşünüyorum ve "Liste" yi denemek isterdim kendimi zorlamak isterdim Bir gözlemci olmaktan ziyade marangoz olmalısın. "Normalde, aktif olarak katılmıyor, kalabalıkta Jeremy'yle birlikte izliyor olurum." Bence Mallory, 'Liste' ve listeyi büyükannesinin 1962'de tamamladığı şekilden farklı tamamlaması nedeniyle kitabın sonunda bir birey olmaya doğru evrilir. Bu kitaptaki alt hikâyeler şaşırtıcı! Çok ilginç olaylar var ve bunları size anlatıp mahvetmeyeceğim bile. Bu kitabı gerçekten beğendim! Ergenlik defalarca sahnelenen bir trajedidir. Değişen tek şey, sahnedeki dekordur. Uhrevi. Uhrevi'yi tercih diyorum. (Bu kelimeyi çok seviyorum; uhrevi!)

Kitap İnceleme Listem

1. Daha çok Lindsey Leavitt kitapları oku.
2. Daha fazla "olağanüstü yazarlar listesi" yaz.
3. Bu listeden daha fazla kitap oku.

Tracyon

Bu, dokunaklı anlar ve düşünce provoke eden bir öncül ile çok komik bir kitaptı. Bir genç 60'lı yılların ortasında etrafta olmayan tüm teknolojiden vazgeçseydi ne olurdu? Nasıl yaşardı? Çabala-

masını izlemek eğlenceli ve cevabı ferahlatıcı - çağın önemi yok
- büyümek zor, bir planınız olsun veya olmasın. Leavitt'in büyük
hayranı olan 13 yaşındaki kızıma da bunu sevinçle önerdim ve o da
kitaptan çok keyif aldı.

Chris M.

İlişki Durumu Karışık'ı okumak çok keyifliydi. Mallory'nin retroya
dönüşünün sebebi büyükannesinin listesi ve erkek arkadaşından
ayrılışı olsa da o, mızımız ve ve erkek düşkünü biri değildir. Bu ki-
tap, insanların birbirlerine bağlı olmaya nasıl takıntılı olduklarına
ve konuşmadan çok mesajlaşmaya güveniyor olmalarına ışık tutu-
yor. Mallory'nin teknoloji orucuna tanık olmak ilginçtir ve oku-
yuculara bir ara kendi "teknolojiyi bırakma haftaları"nı denemeleri
için ilham kaynağı olabilir.

@wendyreadsya

Lindsey Leavitt

Lindsey Leavitt, eski bir ilkokul öğretmeni olmanın yanında günümüz yazar ve geniş bir ailenin annesidir. Gençler ve çocuklar için Princess for Hire serisi, Sean Griswold's Head, Chapel Wars ve The Pages Between Us (Robin Mellom ile birlikte yazılmış) dâhil olmak üzere birçok kitap yazmıştır.

İlişki Durumu Karışık, yazarın Türkçede çıkmış ilk romanıdır.